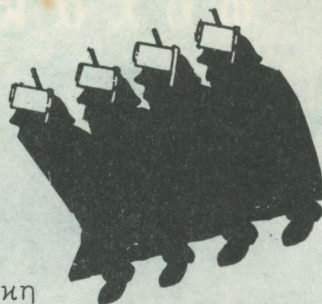
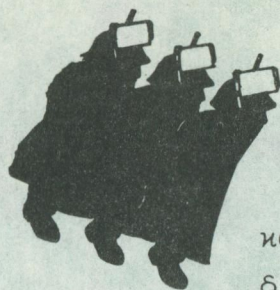

της φυλακής ...

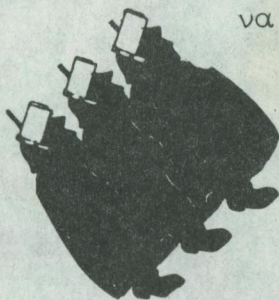

«τά ρολόγια σήμαναν τό τέλος τοῦ ἔρωτα
τά ἀναμορφωτήρια τό τέλος τῆς ἀλητείας
οἱ φυλακές τό τέλος τῆς ἀνυπακοῆς
ὥστόσο ποῦ καί ποῦ ἀκούγονται οὐρλιαχτά

ἰδίως τίς νύχτες
μέσα ἀπό τοὺς τοίχους»

καμμία αστυνομία
δεν είναι αποτελεσματική
κανενας δεν μπορεί
να σβησει το χαμογελο μας!!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. 'Η κοινή γνώμη καί οί «ἐπικίνδυνοι»
2. 'Αναμορφωτήρια: Τά κρεματόρια τῆς νεολαίας
3. Πρώτη μέρα στό κρατητήριο
4. Τό λησμονοβότανο
5. 'Η «εἰλικρίνεια» τοῦ «δημοκρατικοῦ» τύπου
6. Βλάσης Ψωφάκης.
7. «Μακρύ ζεῖμπέκικο γιά τόν Νίκο»
8. Γράμματα
9. «...»'Εδῶ εἶναι 'Ελλάδα, δέν εἶναι Τουρκία»
10. Ναρκωτικά: Μῦθος καί πραγματικότητα
11. 'Από τό ἡμερολόγιο μιᾶς κρατούμενης
12. Κ.Γ.Φ.Κ.: "Ανθρωπος ἢ μαριονέτα
13. «Αὐτοκτονίες»
14. 'Αγγλία: «Αὐτοκτονίες καί μυστικότητα»
15. Γουόλλυ Πρόμπιν
16. Ζάκ Μεσρίν: 1 χρόνος ἀπ' τή δολοφονία του

Κάθε φωνή μαρτυρίας, διαμαρτυρίας καί καταγγελίας πού βγαίνει ἀπ' τή φυλακή ἀντιμετωπίζεται μέ τό πιό ἄγριο καί κτηνώδικο τρόπο. 'Απ' τήν ἄλλη ἡ κοινωνική παθητικότητα, ἀπέναντι στά ἀπάνθρωπα ἐγκλήματα πού γίνονται ἐκεῖ μέσα, μᾶς ἀναγκάζει νά δημοσιεύουμε τά κείμενα ἀνυπόγραφα γιά λόγους περιφρούρησης.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ ΚΑΙ ΟΙ «ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ»

Υπάρχει βέβαια ο φόβος να επαναλαμβάνονται τα ίδια πράγματα, αλλά νομίζουμε ότι πρέπει να συνεχίσουμε να τα τονίζουμε μέχρι που η λεγόμενη κοινή γνώμη αποφασίσει να δει μ' άλλο μάτι ώριμα κοινωνικά φαινόμενα και μέσα στ' άλλα κι αυτό της φυλακής.

Θεωρούμε το ελληνικό κράτος βάρβαρο και αυταρχικό και η κοινή γνώμη όπωςδήποτε έχει πάρει απ' αυτά τα χαρακτηριστικά. Η κοινή γνώμη δεν δημιουργείται μόνη της. Την φτιάχνουν στο σχολείο, στο πατρικό σπίτι, στην εκκλησία, στο στρατό, τέλος απ' τις εφημερίδες. Ο Γελοῖος Αστυνομικός Συντάκτης όπως τον ονομάζει γνωστός λαογράφος. Εμείς λοιπόν η κοινή γνώμη, από πάντα πιστεύουμε ότι οι νόμοι πρέπει να είναι δραστικοί. Έτσι οι άνθρωποι που το ξέρουν δεν θα παρανομήσουν ή αν κανείς το κάνει θα τιμωρηθεί παραδειγματικά για να μην παρανομήσουν οι υπόλοιποι. Αν ήταν έτσι θάχαμε ήδη παραδειγματιστεί ύστερα από τόσους αιώνες και τα αδικήματα θάχαν εκλείψει. Κάποτε έκοβαν τα χέρια των κλεφτών, έκαιγαν τους ζητιάνους κ.λ.π. Η σημερινή ελληνική κοινωνία ίσως στο βάθος να λυπάται που καταργήθηκαν αυτά τα μέτρα μ' όλο που δεν είχαν αποτέλεσμα.

Η φυλακή από πάντοτε χρειάζεται για να απομακρύνει τους «επικίνδυνους» απ' τους «υγιείς» γιατί οι επικίνδυνοι μπορούν να μας κάνουν κακό. Οι πρώτοι είναι οι απροσάρμοστοι, οι αλήτες, οι εξτρεμιστές αυτοί που έχουν τα μεγαλύτερα προβλήματα και αδιέξοδα. Οι υγιείς είμαστε εμείς. Εμείς οι υγιείς συγκινιόμαστε πολύ με τους Άθλιους του Βικτ. Ουγκώ αλλά είμαστε αδιάφοροι και αυστηρότατοι με τους σύγχρονους άθλιους. Πιστεύουμε ότι η ανοχή βλάπτει. Επίσης είμαστε περήφανοι που γεννηθήκαμε Έλληνες, ενώ οι Γερμανοί π.χ. έχουν στρατιωτική νοοτροπία. Κι' όμως στη Γερμανία το δικαίωμα αντίρρησης συνειδήσεως για να μην καταταγεί κανείς στο στρατό υπάρχει με νόμο από το 1969. Έδω δυστυχώς κανείς από μας δεν τολμάει να έχει ιδεολογικές αντιρρήσεις. Όποιος τις έχει προσποιείται τον τρελλό ή τον ναρκωμανή, ενώ η κοινή γνώμη θεωρεί δειλό και ανανδρό να αποφύγει κανείς το στρατό. Οι μόνοι που αρνιούνται τη θητεία είναι Ιαχωβάδες που βλέπουμε τί τραβάνε — σ' άλλο σημείο θα μιλήσουμε για τα μαρτύριά τους.

Εμείς όταν διαβάζουμε στις εφημερίδες για κάποιον σκληρό του υποκόσμου φανταζόμαστε κανένα τέρας. Αυτός ο σκληρός λέγεται έτσι επειδή αρνείται να ομολογήσει όλα όσα η αστυνομία θέλει να του φορτώσει εκτός απ' αυτά που ίσως έκανε, ή αρνείται να καταδώσει συνενόχους του διότι δεν το θεωρεί ωραίο και ήθικό. Όταν διαβάζουμε τη λέξη βαρυποινίτης φανταζόμαστε πάλι ένα τέρας. Αυτό το τέρας, που δεν καθόρισε φυσικά το ύψος της ποινής που του επιβάρυνε, αν είχε γεννηθεί σ' άλλο κράτος δεν θάταν βαρυποινίτης αλλά θάχε ελαφρά ποινή και μερικοί απ' αυτούς δεν θάταν καν φυλακή. Δεν ισχυριζόμαστε ότι το πρόβλημα των ποινικών αδικημάτων έχει λυθεί σ' άλλα κράτη, πρέπει όμως να ξέρουμε πόσο πίσω βρισκόμαστε σαν κοινωνία πάνω στο ζήτημα αυτό.

Πάντως εμείς η κοινή γνώμη τραγουδάμε με μανία ρεμπέτικα τραγούδια που μιλάνε πολύ συχνά για φυλακές. Τους φυλακισμένους όμως τους περιφρονούμε βαθιά. Επίσης με την ίδια μανία τραγουδάμε παλιά ρεμπέτικα που μιλάνε για χασίσι — στην Ευρώπη οι καπνιστές του χασισιού είναι ελεύθεροι, μόνο οι έμποροι διώκονται. Εμείς λοιπόν φοβόμαστε τον καπνιστή σαν επικινδυνό μήπως και τον πιάσει καμιά κρίση. Δηλαδή πράγματα που μόνο στη φαντασία μας υπάρχουν. Πάντως ο καπνιστής αυτός έδω λέγεται τοξικομανής, ναρκωμανής και αν συλληφθεί γίνεται βαρυποινίτης και κρατιέται στο ψυχιατρείο σαν ψυχικά ασθενής.

Εμείς η κοινή γνώμη απ' τις φυλλάδες παρακολουθούμε όλο το γελοίο αστυνομικό ρεπορτάζ, με απαίσια νοσηρή φαντασία και κουτσομπολιό. Μας ενδιαφέρουν πολύ κι' οι φωτογραφίες. Βλέπουμε διάφορα πρόσωπα τσακισμένα απ' την ανάκριση και το ξύλο και καταλαβαίνουμε ότι τους φαίνεται να είναι κακοποιά στοιχεία. Μ' όλα αυτά μυθοποιούνται πράξεις και άνθρωποι παίρνοντας άλλο νόημα. Παράδειγμα η λέξη λαθρέμπορος. Στ' αυτιά μας ήχει σαν τρομερό πράγμα ενώ στην ουσία δεν πληρώνει τελωνειακούς δασμούς για εισαγόμενα είδη. Υπάρχει και ο χαρακτηρισμός «τρόφιμος του αναμορφωτηρίου», όπου το παιδί των 10 και 14 χρόνων μοιάζει σαν να φταίει αυτό για την εγκατάλειψη που άλλοι του έχουν κάνει.

Όταν κάποιος στην απολογία του λέει: «Χρεια-

ζόμουν λεπτά για νά κάνω μιά καλύτερη ζωή», ό περίφημος αστυνομικός συντάκτης γράφει ή αφήνει νά έννοηθοῦν κούρσες, γυναίκες πολυτελείας, μπουζούκια, γεννώντας έτσι τό φθόνο στή ψυχή του αναγνώστη. Γιατί δέν αναγνωρίζουμε άμέσως ότι μέ 350 δρχ. μεροκάματο ή ζωή είναι άνυπόφορη; 'Αλλά ή κοινή γνώμη δέν λειτουργεί έτσι. 'Η βάση της είναι ό φθόνος καί ή κακία. 'Εφ' όσον εγώ παίρνω 350 σάν άνειδίκευτος, πεινάω καί δέν μπορώ νά διαμαρτυρηθώ, κι εσύ πρέπει νά κάνεις τό ίδιο. 'Εφ' όσον οί νέοι κάνουν 2 χρόνια στρατό αντί για 6 καί 4 σέ Μικρασίες καί 'Αλβανίες πρέπει νά λένε καί εύχαριστώ.

"Όλος ό τύπος λοιπόν, άκόμα κι ό δημοκρατικός μās βάζει στό στόμα ψεύτικες λέξεις κι έννοιες όπως μαφιόζα, νονοί κλπ. "Όλοι ξέρουμε ότι αυτές οί λέξεις έχουν συγκεκριμένο νόημα καί σημαίνουν οργανωμένη εγκληματικότητα πού έδω στήν 'Ελλάδα δέν υπάρχει. "Αρα πρόκειται μόνο για διάθεση νά λυντσάρουμε όποιον συλληφθεί. 'Εδω οί κακοποιοί δέν λειτουργούν οργανωμένα καί ποτέ δέν έχουν συμβεί κατηγορίες όλόκληρες άδικημάτων: άπαγωγές για λύτρα, φόνος τρίτου επί πληρωμή καί πολλά άλλα.

Στήν οὐσία όποιος περάσει άπ' τίς φυλακές για μās παραμένει στιγματισμένος. "Όσο καί άν τιμωρηθεί, πάντα είναι κάτι τό επικίνδυνο. Συνεχίζεται ή εκδίκηση της κοινωνίας καί μετά τήν εκτίση της ποινής. Καί ένω όλοι μας όνειρευόμαστε άπάτες, κλοπές, ληστείες του αιώνα πού θά μās έδιναν εκατομμύρια δέν τίς κάνουμε άπό φόβο. Είμαστε όμως άμείλικτοι μ' όποιον τολμήσει, ειδικά άν τόν πιάσουν. "Αν όμως είναι καμμία μεγάλη προσωπικότητα της παρανομίας τότε τόν παραδεχόμαστε. 'Η ύποκρισία της κοινής γνώμης είναι άπέραντη.

Τέλος ξεχνάμε καί κάτι σημαντικό. "Όλα τά δπλα αυτά στά χέρια του βάρβαρου καί αυταρχικού κράτους: άπομόνωση, διασυρμός, συκοφαντία μέσω τύπου, μπορούν νά χρησιμοποιηθοῦν εναντίον όποιου άλλου άν χρειαστεί. Παράδειγμα: για τήν αντιπολίτευση, μειονότητες κάθε είδους, τρομοκράτες κάθε είδους κλπ. Είναι μόνο ζήτημα άπόφασης της εξουσίας όσο ή σχέση εξουσίας καί ύποταγμένων παραμένει. "Αλλωστε ή κύρια δουλιά του κράτους είναι νά τρομοκρατεί τούς πολίτες του αλλά έμεις ή κοινή γνώμη κάνουμε πώς δέν τό ξέρουμε.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΑ: Τά κρεματόρια τής νεολαίας

Έτων: 12

Ήθική: Διακορευμένη

Χρον. εισόδου: 1960

"Ήμουν πολύ άτακτη και ζωηρή στην παιδούπολη και μιά φορά είχα φύγει κρυφά και είχα πάει σ' ένα χωριό. Έπειτα ξαναγύρισα στην παιδούπολη. Μιά μέρα ο θυρωρός μου είπε νά πάω στόν κήπο νά ποτίσω γιατί κοιμώντανε τ' άλλα παιδιά και έπειτα μέ πήγε μέσα στο καμαράκι του και μου έκανε κακά πράγματα. Έπηγα πάλι άλλη μιά φορά. Έπειτα αυτός μέ έφερε έδω στο άναμορφωτήριο.

Χρον. εισόδου: 18.10.62

Έτων: 13

Ήθική: Διακορευμένη

Αιτία εισαγωγής: Ήθική παρεκτροπή

Γραμ. γνώσεις: Δ δημοτικού

Οίκου, κατάσταση: Καταθλιπτική, οί γονείς χωρισμένοι.

Μέ ξεβίασε τό άφεντικό μου διότι δούλευα σέ χαρτοπωλείο επί 1 μήνα. Τώρα έχουμε δικαστήριο. Τά βράδια έμενα νά καθαρίσω τό μαγαζί κι' αυτός μου έκλεισε τό στόμα και μέ βίασε. Από τότε επειδή είχαμε ανάγκη από χρήματα πήγαινα μαζί του τά βράδυα στο μαγαζί. Ή μητέρα μου είναι φυματική. Ένας γείτονας τό είπε στή μητέρα μου ότι μέ κακοποιεί τό άφεντικό μου και άμέσως ή μητέρα μου μέ πήρε και φρόντισε νά μέ φέρουν έδω. Πρό δύο έτών πουλούσα χαρτοσακκούλες στην άγορά. Εκεί γνώρισα έναν πού μέ κατέστρεψε. Ήταν άλήτης και δέν ήθελα νά τόν παντρευτώ.

Έτων: 13

Ήθική: Παρθένος

Χρον. εισαγ.: 13.11.63

Οίκου, κατάσταση: Όχι καλή.

Δέν έκανα τίποτα, μόνο μου άρεσε νά τραγουδώ.

Χρον. εισόδου: 12.10.62

Έτος γεν.: 1950

Γραμ. γνώσεις: Β Δημοτικού

Έτων: 12

Αιτία εισαγ.: Κλοπή

Ήθική: Παρθένος

Οίκ. Κατάστ.: Όχι καλή, πενιχρά

Μιά γυναίκα πού έμενε στην αλλη μας δέν μου φερόταν καλά. Μου έλεγε άσκημες κουβέντες και μέ έβριζε. Τότε εγώ έκλεψα γιά νά τήν έκδικηθώ τρία κουταλάκια του ΚΑΙΝ. Ή μαμά μου δούλευε και μέ άφηνε μοναχή νά μαγειρέσω. Άγαπώ πολύ τή μαμά μου. Ή κακιά γειτόνισσά μας μέ κατηγορήσε γιά νά μου κάνει κακό. Ό πατέρας μου πρό ενός μηνός πέθανε. Έπινε πολύ κρασί και του έκαναν έγχείρηση. Ή μητέρα μου δουλεύει σαν καθαρίστρια.

Για τα παιδιά από 7 μέχρι 17 χρόνων ο νόμος προβλέπει αντί για ποινή, τα λεγόμενα αναμορφωτικά ή θεραπευτικά μέτρα ή τον έγκλεισμό σε σωφρονιστικό κατάστημα στη περίπτωση που κάνουν κάποια αξιόποινη πράξη.

Τα αναμορφωτικά μέτρα που προβλέπει ο νόμος είναι ή επίπληξη, ή επιτήρηση για κάποιο διάστημα από επιμελητή (κοινωνικό λειτουργό) ή ή επιμέλεια από κάποιο ίδρυμα. Τα θεραπευτικά σημαίνουν την εισαγωγή του παιδιού που έχει ανάγκη (αν είναι κωφάλαλο, τυφλό) σε κατάλληλα θεραπευτικά ιδρύματα.

Ο έγκλεισμός στο αναμορφωτήριο προβλέπεται για την υστατη περίπτωση όπου το δικαστήριο ανηλίκων πείθεται από την έρευνα των περιστάσεων κάτω από τις οποίες έγινε το αδίκημα, την προσωπικότητα του παιδιού και την οικογενειακή του κατάσταση ότι είναι το μόνο μέσο για να το αποτρέψει από νέα αδικήματα.

Εκτός από την παραπάνω περίπτωση, που ο ανήλικος έχει κάνει κάποια αξιόποινη πράξη, υπάρχει και η πρόβλεψη για τον έγκλεισμό του ανήλικου όταν αυτός διατρέχει «ήθικό κίνδυνο». Αυτή είναι και η πιο συνηθισμένη αιτία εισαγωγής των παιδιών στο αναμορφωτήριο. Τον «ήθικό κίνδυνο» τον επισημαίνουν - καταγγέλλουν οι ίδιοι οι γονείς ή οι γείτονες και μετά από την έρευνα ειδικά σταλμένου επιμελητή που τον επιβεβαιώνει και τη γνωμοδότηση του δικαστού ανηλίκων, μία ειδική επιτροπή του Υπουργείου Δικαιοσύνης αποφασίζει (έπικυρώνει) την εισαγωγή σε αναμορφωτικό κατάστημα. Και στις δύο περιπτώσεις ο έγκλεισμός γίνεται για άοριστο χρονικό διάστημα.

Η δεύτερη αυτή πρόβλεψη του νόμου είναι αυτή που δίνει και το μεγαλύτερο πληθυσμό στα αναμορφωτήρια. Έτσι ενώ ο δικαστής έχει το δικαίωμα να επιβάλλει το περιορισμό σε αναμορφωτικό κατάστημα όταν ο ανήλικος έχει διαπράξει κάποιο αδίκημα σπάνια το κάνει. Συνήθως καταφεύγει στις ήπιότερες μορφές της επίπληξης, της παρακολούθησης από επιμελητή ή την υπεύθυνη παρακολούθηση της ίδιας της οικογένειας του ανήλικου.

Λίγα είναι τα παιδιά που βρίσκονται μέσα επειδή έκαναν κάτι. Κι αν έκαναν ένα αδίκημα (που σε αγόρια συνήθως είναι, οι μικροκλοπές και κυρίως οι κλοπές των μηχανών που αφήνονται μετά τη βόλτα και το τέλος της βενζίνης στο ίδιο σημείο) δεν βρίσκονται μέσα γι' αυτές, αλλά για τις φτωχές συνθήκες διαβίωσής τους και την έλλειψη ή ανύπαρκτη οικογενειακή τους ζωή. Δεν υπάρχει ούτε ένα παιδί από αστικό ή μικροαστικό σπίτι καταδικασμένο σε έγκλεισμό στο αναμορφωτήριο.

Τα αγόρια που έχουν καταδικαστεί στο αναμορφωτήριο είναι παιδιά από χωριά, μαθητευόμενοι συνήθως τεχνίτες που πήγαιναν και σε κάποια τεχνική σχολή. Ήρθαν στη πρωτεύουσα για να δουλέψουν, με ελάχιστα οικονομικά μέσα και κάποτε έκαναν μία περιστασιακή συνήθως μικροκλοπή.

Μετά το αναμορφωτήριο δεν θα ξαναπανε ποτέ στο χωριό τους γιατί ντρέπονται, συχνά γίνονται «δόμονοιακοί» γυρεύοντας στα πηγαδάκια τη παρέα και την οικογένεια.

Τα κορίτσια στη πλειοψηφία τους έχουν κλειστεί στο αναμορφωτήριο από τους γονείς ή συγγενείς για «ήθική παρεκτροπή». Αυτή ή «ήθική παρεκτροπή» μετριέται με την υπαρξη ή όχι του παρθενικού ύμνου. Έτσι στα εισαγωγικά σημειώματα των κοριτσιών στο αναμορφωτήριο δίπλα από λέξη ήθική, σημειώνεται το εκπληκτικό «διακορευμένη» ή «αδιακόρευτη», στάμπα για χαλασμένα ή όχι είδη, αναχρονιστική απλούστευση για να δικαιολογήσει τον έγκλεισμό στο αναμορφωτήριο.

Τα σημειώματα όμως αυτά αποκαλύπτουν κι άλλα, συνήθως οικογενειακές τραγωδίες (ο πατέρας εργάτης μεθούσε και έδερνε, έτσι έφυγα), οικονομικές δυσχέρειες (ο πατέρας πέθανε, ή μάνα δούλευε καθαρίστρια) διαλυμένες οικογένειες, που πολύ λίγη σχέση έχουν με το παιδί που θα κλειστεί για να «αναμορφωθεί» αλλά υποδεικνύουν τον κοινωνικό περίγυρο που θα πρέπει να «αναμορφωθεί».

Ο έγκλεισμός στο αναμορφωτήριο δείχνει ακριβώς την ανυπαρξία άλλων λύσεων γι' αυτές τις περιπτώσεις. Δεν υπάρχουν ούτε υπηρεσίες, ούτε σχολεία, ούτε άνθρωποι, που να αναλάβουν την παρακολούθηση και βοήθεια ήθική, οικονομική της οικογένειας και του παιδιού έτσι που να αποφευχθεί ή άσκοπη αποκοπή του από τη κοινω-

νία. 'Ο έγκλεισμός έτσι είναι τό φάρμακο γιά χιλιάδες περιπτώσεις πού ζητάνε τήν ατομική - μοναδική τους φύση

Ο έγκλεισμός δέν προσφέρει τίποτα γιά τήν «ανάμορφωση» τοῦ παιδιοῦ. Χωρίς τό κατάλληλο εξοπλισμό, σέ ανθρώπινο ὕλικο, σέ τεχνικά μέσα γιά κάποια εκπαίδευση καί στηριγμένο στή «πειθαρχία» στό σύστημα τοῦ αναμορφωτηρίου ἀποτελεῖ ἐπίδειξη δύναμης τῆς ἐξουσίας χωρίς καμμιά δυνατότητα ἀναμόρφωσης τοῦ παιδιοῦ.

Ο έγκλεισμός στό ἀναμορφωτήριο δέν διαφέρει σέ τίποτα σχεδόν ἀπό τή ποινή πού ἐκτίεται στή φυλακή τῶν ἐνηλίκων. Πλήξη καί μονοτονία. Σκούπισμα καί τρίψιμο στά πατώματα, καθάρισμα ἀδιάκοπο καί χωρίς νόημα εἶναι ἡ ἀπασχόληση πού προσφέρεται στά ἀγόρια. 'Ο τόνος πού ἔχει τό ἐργαστήριο δέν φτάνει γιά κανέναν ὅπως καί ἡ πλεκτομηχανή στά κορίτσια. Ἀκατάλληλο τό προσωπικό, ἀνύπαρκτη ἡ εκπαίδευση καί ἡ ψυχαγωγία. Διακρίσεις σέ καλούς — εὐνοούμενους πού κρατάνε τή πειθαρχία μέ τό κάρφωμα καί κακούς πού υπαινοβγαίνουνε στό πειθαρχεῖο. Καί κυρίως

στέρηση. Στο φαγητό, στα ρούχα, στη διασκέδαση, στη στοργή, στη επικοινωνία με τον κόσμο.

Όλα τα αναμορφωτήρια λειτουργούν σαν κλειστά ιδρύματα. Δεν προβλέπεται ή περίπτωση της απασχόλησης ή της παρακολούθησης σχολής έξω από το ίδρυμα. Για τα χειροτεχνήματα, τα μικροαντικείμενα που φτιάχνονται στο τόρνο δεν πληρώνονται τίποτα.

Κι εδώ τα φιλανθρωπικά σωματεία έχουν αναλάβει την «ήθική» διαπαιδαγώγηση των παιδιών, χωρίς καμιά επιτυχία προσέγγισης. Οι υπάλληλοι προκειμένου να διατηρήσουν το σύστημα της πειθαρχίας, δεν ενδιαφέρονται να μάθουν και να κατανοήσουν τις ιδιαίτερες συνθήκες του παιδιού. Η κατανόηση θα οδηγούσε στη μοιραία σύγκρουση με τη διατήρηση της τυφλής πειθαρχίας.

Κανένα στοιχείο δεν υπάρχει πού να μας πείθει για την ωφελιμότητα του έγκλεισμού στο αναμορφωτήριο. Τό αντίθετο έρχεται κάθε μέρα στην επιφάνεια. Ό στιγματισμός, ή αίσθηση της αδικίας πού είναι ιδιαίτερα έντονη στα παιδιά πού είναι μέσα χωρίς να έχουν κάνει τίποτα συντελούν στο να χειροτερεύουν παρά να «αναμορφώνονται». Έδω πρέπει να σημειώσουμε ότι μετά την απόλυσή τους δεν υπάρχει καμιά απολύτως βοήθεια οικονομική ή ήθική και κανένας οργανισμός πού θα τα βοηθήσει για να αυτονομηθούν.

Πρόσφατα ήρθε στο φώς και ένα νομοσχέδιο πού φιλοδοξούσε ν' αλλάξει ριζικά τη παρούσα κατάσταση στα αναμορφωτήρια. Τό νομοσχέδιο αυτό υιοθέτησε τις βασικές αρχές της λειτουργίας των εγγλέζικων αναμορφωτηρίων του 1930 πού ήδη στη χώρα τους από χρόνια έχουν γίνει αντικείμενο επικρίσεων και ήδη έχουν παραμεριστεί από μιά σειρά ειδικών, άνοιχτών ιδρυμάτων.

Τό νομοσχέδιο αυτό διατήρησε τις απαράδεκτες διατάξεις για τόν έγκλεισμό στο αναμορφωτήριο όταν συντρέχει «ήθικός κίνδυνος» και μέ παρόμοια διαδικασία εισαγωγής σ' αυτά. Έτσι διαβάζουμε ότι, ...οί ανήλικοι από 10 έως 18 συμπληρωμένων τελούντες εν ήθικω κινδύνω ή δυσπροσάρμοστοι ή έχοντες διαταραχάς συμπεριφοράς, εισάγονται δι' αποφάσεως του Έπουργού Δικαιοσύνης έκδιδομένης μετά γνώμην του Ειδικού Συμβουλίου επιβολής αναμορφωτικών μέτρων...

Έχει και μιά καινοτομία προς τό χειρότερο. Έκεί πού μέχρι σήμερα οί διακρίσεις λειτουργούσαν έκ των πραγμάτων, τώρα θεσμοθετούνται και τά παιδιά θα κατατάσσονται σε τρεις τάξεις. Πρώτα θα περνάνε από τό τμήμα «παρατήρησης και κατάταξης» σαν νεοσύλλεκτοι και από κεί θα κατατάσσονται στο τμήμα α) ήθικης τάξεως

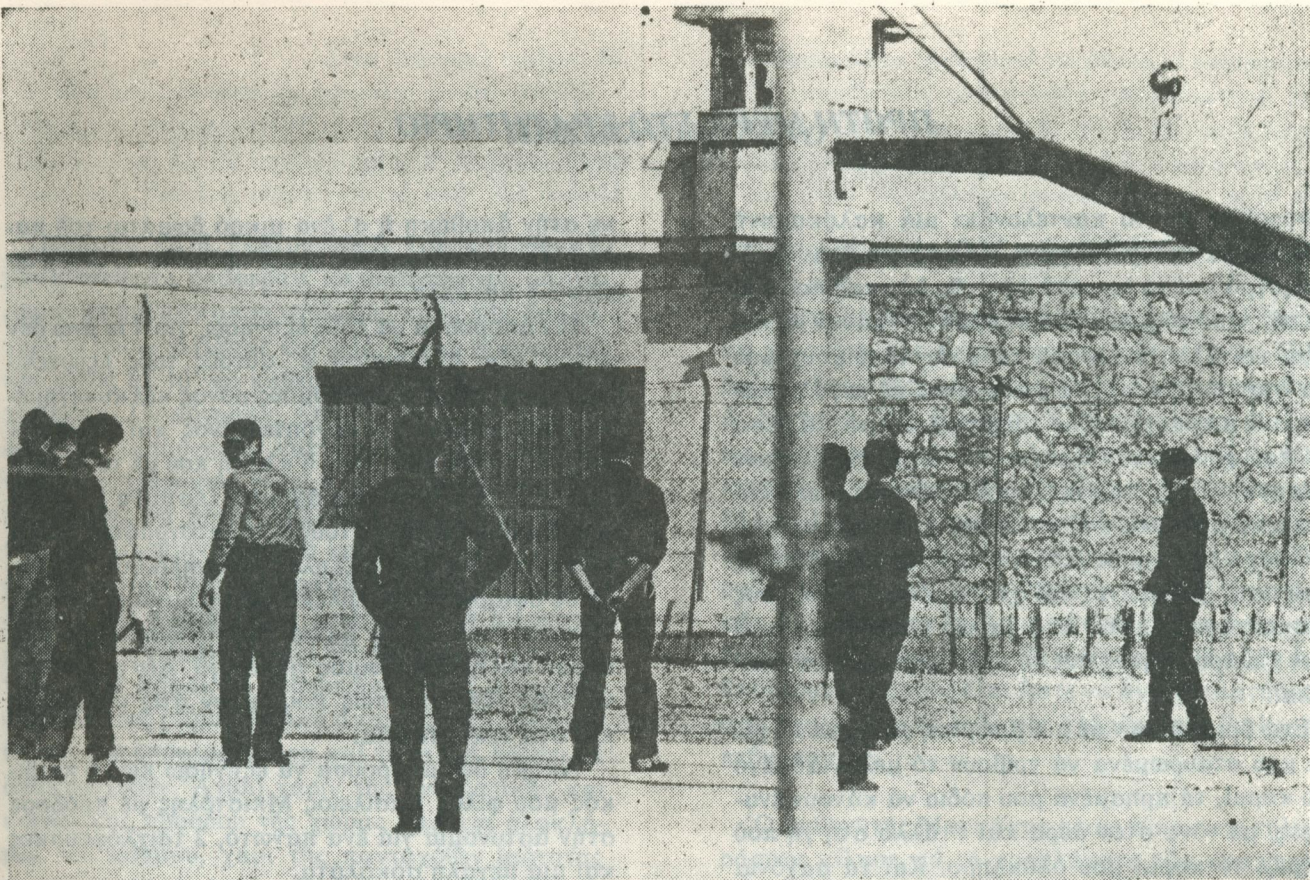
β) διακεκριμένης ήθικης τάξεως

ή στο τμήμα των γ)δυσάγωγων ανηλίκων για τούς όποιους προβλέπεται και τό πειθαρχείο.

Προνόμια συνοδεύουν την προαγωγή στην ανώτερη τάξη, και υποτίθεται ότι θα αποτελούν τά κίνητρα για την επίδειξη καλής διαγωγής. Αντίθετα κάθε παράπτωμα οδηγεί και πάλι στον πάτο της σκάλας, στο πειθαρχείο, όπου και απαιτείται νέα επίδειξη προσπάθειας για την επανάκτηση των προνομίων. Υποτίθεται ότι τό «προοδευτικό» αυτό σύστημα της κλίμακας θα βοηθούσε να αναπτυχθεί ή αμίλλα των παιδιών πού θα κατέληγε στην βελτίωση της συμπεριφοράς τους. Τά συμπεράσματα της λειτουργίας αυτών των συστημάτων εκεί πού έχουν δοκιμαστεί, είναι ότι τό μόνο πού πέτυχαν ήταν ή αύξηση της υποκριτικής ικανότητας των παιδιών. Τά παιδιά έμειναν αδιάφορα για τις διακρίσεις, και τό μόνο ενδιαφέρον πού έδειξαν γι' αυτές ήταν όταν συνοδεύονταν από τη σύντομη απόλυσή τους από τό αναμορφωτήριο. Η διαπαιδαγώγηση πού προβλέπεται στο νομοσχέδιο είναι αυτή πού δίνουν όλα τά κλειστά συστήματα μέ αυταρχικό καθεστώς και στρατιωτικού τύπου πειθαρχία.

Τό μοντέλλο πού προωθείται είναι του κονφορμίστα χωρίς προσωπικότητα. Κάθε δυνατότητα ανάπτυξης της κλίσης και του ταλέντου του παιδιού θα πνίγεται.

Έτσι και πάλι υλοποιείται μ' αυτό τό τρόπο ή Συνταγματική επιταγή πού βάζει τη παιδική ηλικία και τη νεότητα υπό τη προστασία του κράτους.

Αίτσα «Από την πρώτη μέρα έλεγα πότε θά περάσουν οι ώρες γιά νά φύγω...»

Τό 1975 πήγα στό άναμορφωτήριο. "Ήμουνα 17 χρόνων. Μ' έκλεισαν οι γονείς μου. Έγώ ήθελα νά βγαίνω καί οι γονείς μου ήθελαν νά μένω μέσα. Ήταν παλαιών άρχών. "Έμεινα ένα χρόνο. Προηγούμενως είχα μιά κοινωνική λειτουργό πού μέ έβλεπε γιά νά μέ συμβουλευέι κι έτσι πήγαινα έγώ στή Φειδίου καί άργότερα αυτή έρχότανε στό σπίτι. "Όταν μου μιλούσε μου έλεγε νά μή βγαίνω, νά μή κάνω παρέες, νά μένω στό σπίτι, νά μή γυρίζω τά βράδυα, πράγματα πού δέν γινόντουσαν. Αυτή είπε ότι δέν είχα καλή διαγωγή όταν μέ έκλεισαν.

Ή ζωή εκεί περνούσε κάπως έτσι.

Τό πρωί μάς ξυπνούσανε στίς 6. Τό πρωινό ήταν σκέτο νερό μέ μιά ελιά. Μετά πηγαίναμε στό εργαστήριο μέχρι τίς 1 τό μεσημέρι. Χωρίς διάλειμμα. Ύπήρχαν πλεκτήριο καί κομμωτήριο. Στο πλεκτήριο πού πήγαίνα έγώ υπήρχε μιά μηχανή καί τή δούλευε μιά υπάλληλος. Στο εργαστήριο πηγαίναμε 12 κοπέλλες καί καμιά μας δέν έμαθε τή μηχανή. Έγώ έπλεκα βελονάκι. Μου έφερναν μαλλί κι έγώ έπλεκα μπέρτες, πετσετάκια κλπ γιά τίς υπάλληλους. Δέν μου έδιναν τίποτα. Ύποτίθεται ότι μάθαινα. Τό βελονάκι τό ήξερα από τό σπίτι μου.

Τό μεσημέρι πηγαίναμε στή τραπεζαρία. Τό φαγητό νερόβραστο. Ζυμαρικά καί δσπρια κυρίως. Τό μόνο πράγμα πού μέ άπασχολούσε ήταν πώς θά περάσουν οι ώρες γιά νά φύγω. Αυτό ήταν τό μόνο πού μάς άπασχολούσε όλες μας. Δηλαδή νά βγοΰμε καί ν' άρχίσουμε νά τριγυρίζουμε. Γι'

αυτό δέν μέ ένδιέφερε τίποτα, δέν θυμάμαι καν ούτε τό δνομα καμμιάς υπάλληλου ούτε ποτέ ένδιαφέρθηκα νά μάθω τίποτα γι' αυτές.

Από εκεί δέν μπορούσα νά γράψω στίς φίλες μου καί στή παρέα μου παρά μόνο στους γονείς μου.

Μετά ήταν καί τό πειθαρχείο. Μέ τό παραμικρό μάς τιμωρούσανε καί μάς έκλειναν στό πειθαρχείο. Ό πιο συχνός λόγος ήταν τό παράθυρο. "Αν σέ έβρισκαν στό παράθυρο σ' έκλειναν μιά βδομάδα στό πειθαρχείο, αλλά καί γιά άλλους λόγους, επειδή άντιμίλησες σέ μιά υπάλληλο κλπ.

Οι περισσότερες κοπέλλες ήταν εκεί γιά άλητεία. Δηλαδή τό σκάγανε από τό σπίτι τους μιά - δυό φορές καί μετά τίς έκλειναν. Ύποχρεωτικά έπρεπε νά μέινει κανείς ένα χρόνο μέσα. Πολλοί γονείς δέν ήθελαν νά πάρουν τίς κοπέλλες καί τότε έσπagan τά νεΰρα τους. Τά νεΰρα όλων ήταν τεντωμένα. Ό γιατρός μάς έδινε στίς πιο ζωηρές χάπια νά άποβλακωνόμαστε. Πολλές έπαιρναν πρωί - μεσημέρι - βράδυ.

Οι υπάλληλοι είχανε μικρή μόρφωση. Σέ μάς φερνόντουσαν μέ ψυχρότητα. Ψυχρότητα καί άδιαφορία υπήρχε εκεί μέσα από όλους. Πήγαμε μιά έκδρομή (μέ τρία έκατό συνοδεία) γιά μπάνιο. Θυμάμαι μιά υπάλληλο νά μάς λέει «κορίτσια μή μέ πλησιάζετε γιατί θά μέ λερώσετε».

Μετά από ένα χρόνο βγήκα. Ό πατέρας μου είχε μετανοιώσει. Ή μάνα μου από τήν άρχή δέν ήθελε νά μέ κλείσουν αλλά δέν μπορούσε νά κάνει τίποτα. "Όταν βγήκα δέν είχα παρέα, έμενα μέσα συνέχεια. Αλλά ήμουνα μικρή καί ξαναβρήκα τόν έαυτό μου γρήγορα. Προσποιητά άλλαξα τή συμπεριφορά μου γιά νά μήν έχω προστριβές. Φοβόμουν νά μή μέ ξανακλείσουν. Έγώ έμεινα ή ίδια, δέν άλλαξα καθόλου.

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ

Φοροῦσα κοντό παντελονάκι μιά καλοκαιρινή μπλουζίτσα καί ξυπόλητος. Τό ὑπόγειο ἦταν βρώμικο, ὕγρo καί τό λιγοστό φῶς τῆς λάμπας πού ἔριχνε φῶς ἀπό τό διπλανό διάδρομο μέ ἔκαναν νά κυτάξω γιά ἄλλη μιά φορά τοὺς συγκατοίκους μου πού ἦταν ἕνας πρεζάκιος ἀδύνατος μέ μεγάλα καί κόκκινα μάτια, μάγουλα τραβηγμένα πρὸς τὰ μέσα καί πού φούσκωναν κάθε πέντε λεπτά πού ἔφτυνε φλέματα. "Ένας πολίτης γιά ἀγορανομικά μέ φουσκωμένα μάγουλα καί κοιτίτσα, μάτια στρογγυλά καί μικρά σάν φακές. Καί δύο πολιτικοί μέ εὐπρεπῆ ἐμφάνιση, ξυρισμένοι καί χτενισμένοι. "Όλοι τους βρισκόντουσαν κάτω ἀπὸ βαριές κουβέρτες, γιατί ἦταν Γενάρης μήνας καί τό κρῦο περνοῦσε τὰ κόκκαλα.

Έγὼ βρισκόμουν σέ μιά βρώμικη γωνιά μέ τὰ χέρια μου σταυρωμένα νά τρίβουν τό μελανιασμένο μου κορμί, τὰ πρησμένα μου πόδια νά κάνουν ἐναλλαγές, μέ τὸνα στὸν ἀέρα καί τ' ἄλλο στή γῆ πού στήριζε τό κορμί μου ὁλόκληρο. Καί τὰ σαγόνια μου νά χτυποῦν ρυθμικά καί ν' ἀπαντοῦν στίς ἐρωτήσεις περιεργείας.

Πολιτικοί: Πόσο ἐτῶν εἶσαι;

ΈΑπ: Στά 14.

Πολιτικοί: Γιατί σ' ἔφεραν ἐδῶ;

.....

Πολιτ.: Έμεῖς εἴμαστε σάν ἀδελφία σου. Λοιπὸν μὴ ντρέπεσαι.

Καί πράγματι ντρέπoμουν. Έλλά πῆρα τό θάρρος καί εἶπα, γιά κλοπές.

Πολιτ.: Τί ἔκλεβες;

ΈΑπ.: Χρήματα.

Πολιτ.: Καί γιατί;

ΈΑπ.: Δέν εἶχα νά φάω.

Πολιτ.: Γιατί; Δέν ἔχεις σπίτι, δέν ἔχεις μάνα, πατέρα;

ΈΑπ.: Έχω.

Πολιτ.: Τότε εἶναι ντροπῆ.

Δέν μποροῦσα νά σκεφθῶ δέν μποροῦσα νά τοὺς ἐξηγήσω πῶς ἦταν μεγαλύτερη ντροπῆ τῶν ἀστυνομικῶν πού ὀργωσαν ὅλο μου τό σῶμα μέ τό βούρδουλα, πού μέ ἔβρισαν καί μέ μεταχειρίστηκαν σάν σκουπίδι. Δέν μποροῦσα νά τοὺς ἐξηγήσω πῶς ὁ πατέρας μου ἦταν φτωχός, πῶς ὅλα τὰ βάσανα καί τίς ἀδικίες εἰς βάρος του τὰ ξεπλήρωνε στή μάνα μου, στήν ἀδελφή μου καί πολὺ περισσότερο σέ μένα. Πῶς μέ ξυλοκοποῦσε συνεχῶς, πῶς μέ κλείδω-

νε στήν ἀποθήκη ἢ σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο τοῦ παλιοῦ σπιτιοῦ πού μένουμε, καί πού αὐτό τό δωμάτιο εἶχε 3-4 κάγκελα.

Δέν μποροῦσα νά τοὺς ἐξηγήσω, γιατί κι ἐγὼ δέν ἤξερα πῶς ἀντέδρασα σ' αὐτοὺς τοὺς ἐξευτελισμούς καί πῆρα τοὺς δρόμους μόνος καί κυνηγημένος, πεινασμένος, ἀπογοητευμένος καί ρακένδυτος. Έ ἄμυνά μου ἦταν ἡ κλοπῆ πού μέ τοὺς καρπούς τῆς γέμιζα τό στομάχι μου, ζέσταινα τό σῶμα μου, ἔμπαινα κρυφά στοὺς κινηματογράφους πού ἔπαιζαν ταινίες ἀκατάλληλες γιά ἀνηλίκους. Σύχνα-ζα σέ σφαιριστήρια, ἔβλεπα ἀστυνομικό κι ἔφτυνα. Έριχνα ἀνέμελα τὰ μαλιά στό πρόσωπό μου σάν ἀγρίμι καί ἤμουν ἔτοιμος γιά καυγά. Δέν μποροῦσα νά τοὺς ἐξηγήσω πῶς κοιμόμουν στίς οἰκοδομές καί στά νεκροταφεῖα.

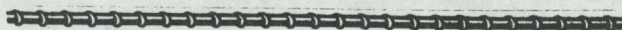
Έκόμη δέν μποροῦσα νά ἐξηγήσω πῶς ὁ παιδικός μου φίλος Βασίλειος Μπιστόλης μέ πρόδωσε στήν ἀστυνομία γιά ἕνα παγωτό, 2 τσιχλόφουσκες καί μιά μεγάλη σοκολάτα.

Τίποτα δέν μποροῦσα νά τοὺς ἐξηγήσω γιατί πο-νοῦσα, κρύωνα, ὁ συναισθηματικός μου κόσμος κομμάτια καί τό μυαλό μου ἄπειρο καί θολωμένο. Τελικά μοῦ συνέστησαν νά προσέξω ἀπὸ δῶ καί μπρός, νά γίνω ἐργατικός καί τίμιος οἰκογενειάρ-χης σά μεγαλώσω, νά σέβομαι τοὺς μεγαλύτερους καί νά ὑπακούω τοὺς Νόμους τῆς πολιτείας.

Καί τ' ἀδέρφια μου γιά τιμωρία μέ ἄφησαν ὅλονυχτὶς κουλουριασμένο στήν ἐλεεινὴ γωνιά τοῦ κρατητηρίου Λαμίας μέ μιά βρώμικη ἐφημερίδα στά πόδια μου μήπως καί ἐλαττώσω λίγο τό κρῦο τοῦ τσιμέντου. Έο πρεζάκιος μοῦ πέταξε μιά κουβέρτα καμένη. Δειλά τοῦ τὴν ἐπέστρεψα. Δέν ἐπέμεινε, ἔ-πεσε καί κοιμήθηκε, φαινόταν ἄρρωστος. Έο χρεω-φειλέτης μοῦ ἔδωσε ἕνα τσιγάρο κι ὅλη τὴ νύχτα στὸν ὕπνο τὰ ρουθούνια του ἔκαναν θόρυβο. Τὰ ὑπόλοιπα ἀδελφία μου παρά τὴν ἀρνήσή μου μοῦ ἔ-δωσαν εὐγενικά ἕνα κομάτι ψωμί μέ τυρί πού δέν τό πείραξα γιατί ὁ λαιμός μου ἔμοιαζε φραγμένος.

Πρωῖ - πρωῖ μέ πῆραν πάλι γιά ἀνάκριση καί ὀ-ταν ἐπέστρεψα στό κελλί ἦταν ἄδειο. Τ' ἀδέρφια μου τὰ εἶχαν ἀρρεῖ μεταγωγῇ σ' ἄλλη φυλακὴ κι ἔ-τσι δέν πρόλαβα νά τὰ χαιρετήσω καί νά τοὺς εὐχη-θῶ καλὸ ταξίδι.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μου γεύση ἀπὸ κρατητήριο πού θ' ἀκολουθοῦσαν κι ἄλλες χειρότερες ἢ καλύ-τερες ἢ ἴδιες μ' αὐτήν.

ΛΗΣΜΟΝΟΒΟΤΑΝΟ

Πέρασαν κατά εκατοντάδες, ξυλοκοπήθηκαν, βασανίστηκαν, υπόφεραν, καταπιέστηκαν, μαρτύρησαν σέ βαθμό κακουργήματος, κατά πώς όμολογούν οί ίδιοι (τό είδαμε καί μείς, έννοώ οί ποινικοί) καί τέλος μέ τό νέο καθεστώς άποφυλακίστηκαν, χάρηκαν, λησμόνησαν. Λησμόνησαν τούς έξευτελισμούς, λησμόνησαν κάτι ύποτυπώδεις ύπάρξεις πού περιστρέφονται γύρω άπό τόν έαυτό τους μή μπορώντας νά βρούν διέξοδο καί λέγονται ποινικοί. Λησμόνησαν πώς έδω καί χρόνια ίδια καί χειρότερη κατάσταση έπικρατεί στό "Άνδρα αίχμαλωσης πού όνομάζονται Σωφρονιστικά Καταστήματα. Λησμόνησαν τά περί ήθικης καί συντροφικότητας πού δίδασκαν καθημερινά στους ποινικούς αίχμαλώτους (τόρα ποινικά άντικείμενα;). Αύτοί οί κύριοι πού υπόφεραν τόσα καί τόσα (θά πρέπει νά άνακηρυχθούν "Άγιοι) χάριν τής πνευματικής καί κοινωνικής προόδου τής χώρας μας καί όλοκληρου τού κόσμου, χάρι τής πανταχόθεν ισότητας στό βωμό τής "Αγάπης γιά μιά κοινωνία άνεπτυγμένη, μιά κοινωνία δίχως ταξικές άντιθέσεις άρα χωρίς πλούσιους καί φτωχούς πού θά βασιλεύει ή δικαιοσύνη. Σάν άποφυλακίστηκαν χρειάστηκε νά ήρεμήσουν ύστερα άπό τόσα βάσανα.

Καί δέν τούς χάλασε τήν ήσυχία ούτε ή στάση τής Αίγινας, Κορυδαλλού, Χαλκίδος μήτε τών "Ανηλίκων Βουλιαγμένης. Οί δολοφονίες άπό μπάτσους τών Γ. Κεχαΐδη καί Ι. Γκουλιόβα ή Σαλονικιού δέν τάραξαν τά γαλήνια νερά τού ύπνου τους. Τά έφιαλτικά όνειρα τής φυλακής πολύ νωρίς τέλειωσαν. Οί Κεχαΐδης καί Σαλονικιός ήταν δύο άπό τούς πολλούς ποινικούς πού βοήθησαν επανειλημμένα τούς επί έφταετίας πολιτικούς στίς άπεργίες γιά διάφορα αίτήματα κι έπαιξαν ένα ρόλο προστασίας σ' αυτούς τούς κυρίους άπό όρισμένα βρώμικα στοιχεία κρατουμένων (κοινώς χαφιέδες) πού συνεργάζοταν μέ τήν ύπηρεσία τής φυλακής (κοινώς πράσινη συμμορία ή άνθρωποφύλακες). Ήταν άνώφελο νά εκφράσουν τή διαμαρτυρία τους, άσκοπο πλέον νά δείξουν ένδιαφέρον γιά δυό (τόρα ύποκείμενα) ποινικούς πού πήγαν σάν τά σκυλιά στ' άμπέλι. "Υπάρχει βέβαια καί ή προκατάληψη, ό γείτονας τί θά πεί; "Υπάρχει καί τό αίτιολογικό ότι είχαν «άλλα προβλήματα» π.χ. τών εργαζόμενων δλης τής χώρας, συγκεντρώσεις, συζητήσεις γιά τίς μελλοντικές έξελίξεις, ένδιαφέρον γιά τά παγκόσμια γεγονότα όπως τής Νικαράγουα, Περσίας, "Αφγανιστάν, Ρωσίας. ... "Αφησαν γιά δευτερεύον, σέ σειρά τελευταίο (διάβαζε άδιαφορίας μέχρι άναι-

σθησίας) θέμα τίς 10-15 φυλακές τής πολιτισμένης χώρας μας.

Κι' έτσι μέ συνείδηση καθαρή δέχθηκαν τά τραγικά γεγονότα τής Κέρκυρας, τίς αυτοκτονίες (διάβαζε δολοφονίες) στίς φυλακές τών "Απ. Κατσούρα Δ. Μπότση, "Αθ. Κανάκη, Κ. Φουτουλάκη, Β. Γκίκα, Κρίστιαν Σλουντερ, "Αθ. Γιάνναρη καί τίς άνεπιτυχείς άπόπειρες τών Θεόδωρου Βενάρδου καί άλλων λιγότερο γνωστών καθώς καί 6 (έξι) νέων τού Σωφρονιστικού Καταστήματος "Ανηλίκων Κορυδαλλού, πού άπ' ότι μου δίδαξε ή πείρα τής φυλακής, τά μαθήματα έγκληματικότητας πού παίρνουν εκεί στό Σ.Κ. "Ανηλίκων θά άποφέρουν (άν ήδη δέν άπέφεραν) καρπούς έτσι ώστε νά άντικαταστήσουν στίς έγκληματικές φυλακές άνδρών τούς βιαίως άπεβίωσαντες.

"Ο καθηγητής Μαγκάκης μέσω τύπου καί τηλεόρασεως μίλησε γιά τά προβλήματα τών κρατουμένων καθώς καί γιά τόν "Αθέμιτο όσο καί παράλογο σωφρονισμό. Τήν άλλη μέρα πάρα πολλοί, προοδευτικοί καί μή, βγήκαν στίς έφημερίδες μέ τή φωτογραφία τους (άν φās οί μουτσούνες) καί συμφώνησαν μέ τό Καθηγητή καί μάλιστα πρόσφεραν λύσεις. "Εκτοτε δέν άνοιξα τό Ραδιόφωνο, διαφορετικά είμαι σίγουρος ότι θά άκουγα τά όνόματα τών συμφωνούντων στήν εκπομπή «ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ» τού "Ελληνικού "Ερυθρού Σταυρού. "Ενάμισι μέ δύο χρόνια. "Αργότερα τυχαία έπесе τό μάτι μου στήν έφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» πού είχε έναν ύπότιτλο. «Κι έμείς ντρεπόμαστε». "Απευθύνονταν στό Δημοσιογράφο Γ. Οικονομέα τρεις προσωπικότητες τής χώρας μας ήταν ό Κ. "Ανδρουλάκης... καί ό καθηγητής Μαγκάκης. "Αραγε Ζεί;

"Εκείνος πού έβγαλε πρώτος στό φώς τής δημοσιότητας τά περί Κέρκυρας κεκλεισμένων τών Μανδρότειχων είναι ό βουλευτής Ψαρουδάκης στήν "Εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ». "Ακολούθησε ένα ρεπορτάζ 3-4 ήμερών τής «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ» καί έν συνεχεία καί μέσω τήν έφ. «ΝΕΑ» ό δημοσιογράφος Γ. Λιάνης, ξεκινώντας μιά έρευνα γιά τούς περιθωριακούς, κατέληξε νά αναφέρει μέρος άπό τά αίσχη μερικών φυλακών. "Ο "Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Σταμάτης, μέ προσωπική έπιστολή του πρós τά «ΝΕΑ» διαβεβαίωσε πώς παρακολουθεί μέ ένδιαφέρον τό Ρεπορτάζ φυλακή, κι έτσι θά βοηθηθεί πολύ στό έργο του νά βάλει μιά τάξη σ' αυτές. "Από τότε πέρασε ένας χρόνος καί γώ βρέθηκα πάλι στίς φυλακές πού παραμένουν οί ίδιες ένώ

χειροτερεύουν οι συνθήκες διαβίωσης και η διαφθορά κι ο εκφυλισμός απλώνονται επικίνδυνα. Τό τραγικό είναι ότι οι απάνθρωπες συνθήκες κράτησης δημιουργούν τη διαφθορά ή όποια έχοντας σαν έστιά τη φυλακή απλώνεται και έξω απ' αυτή επικίνδυνα, σαν ιός γρίπης. Φορείς οι ίδιοι οι φυλακισμένοι με συνέπεια να εκφυλίζονται όλο και περισσότερα άτομα, που τό μέλλον τούς επιφυλάσσει εκπλήξεις, όπως τάσεις προς τήν εγκληματικότητα και τό εύκολο δρόμο προς τό διαφθορείο Φυλακή.

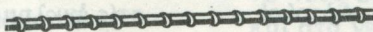
"Όμως ένα πορωμένος Υπουργός ή βουλευτής, ή απλός πολίτης δέν νοιάζεται για τίποτα διότι στό διεφθαρμένο του χαρακτήρα δέν μπορεί να εισχωρήσει τίποτα πιά βρώμικο. Γιατί μέ τό χρήμα και τήν άπατεωνιά κατάφερε ακόμα και ο Νόμος να είναι μέ τό μέρος του. Μπορεί λοιπόν να κοιμάται ήσυχος. Μόνο να μήν ξεχνά αν έχει παιδιά, εγγόνια ή ανήψια. Πού ξέρεις καμιά φορά. Μέ τήν άπειρία πού έχουν μπορεί ο ιστός πού πλέκουν για άλλους

νά γυρίσει έναντίον τους.

Λοιπόν για να τελειώνω μέ τούς κυρίους πού ξεκίνησα και μέ όλους τούς δήθεν προοδευτικούς τού τόπου μας... "Α, λίγο έλλειψε να τό ξεχάσω. Τό Μάρτη τού 1980 συγκροτήθηκε μιά επιτροπή προστασίας για τούς 15-20 κρατούμενους πού τά υποτιθέμενα αδικήματά τους έχουν πολιτικό χαρακτήρα. Η επιτροπή όπως έγραψα πιά πάνω βγήκε στόν άέρα τό Μάρτη τού 80. "Όμως ο Φ. και Σ. Κυρίτση και ο Γιάννης Σκανδάλης έχουν στη φυλακή από τό 1978. Οι Κυριάκος Μοίρας, Κυριάκος Βασιλειάδης και Ταπούτης βρίσκονται στη φυλακή από τήν άνοιξη τού '79.

"Όποσδήποτε για τούς ποινικούς ούτε λόγος. Πολύ καλά κύριοι. Τό Λησμονοβότανο τής Νέας Χουντοκρατίας έκανε καλά τή δουλειά του.

ΣΙΩΠΗΣΤΕ ΣΥΝΩΜΟΤΙΚΑ Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΧΡΥΣΟΣ

Άγαπητή κ. Ίατροπούλου,

"Έπεσε στά χέρια μου ένα τεύχος τού περιοδικού «τής φυλακής» τό όποιο εκδίδετε. Αύτά πού διάβασα μου έκαναν μεγάλη έντύπωση. Βέβαια δέν πίστευα ότι στους φυλακισμένους φέρονται μέ τό γάντι αλλά αυτό τό απάνθρωπο σύστημα σοφρωνισμού, είναι τό χειρότερο πού μπορεί να έφεύρει μυαλό ανθρώπινο.

Ποτέ μου δέν έχω πάει φυλακή και μετά από αύτά πού διάβασα, δέν θά ήθελα ούτε για δοκιμή να πάω εκεί μέσα. Αυτό όμως δέν λύνει τό πρόβλημα. Δηλαδή δέν μπορώ να βλέπω μέ άπάθεια αύτό τό αίσχος. Συμπαρίσταμαι σέ όλους τούς φυλακισμένους, ανεξαρτήτου φύλλου και αδικήματος. Δέν είμαι κανένα σπουδαίο μέλος τής κοινωνίας και ίσως ή φωνή μου δέν έχει τόση δύναμη.

Μιά απλή νοικοκυρά μέ δύο μικρά παιδιά είμαι, αλλά αύτό δέν μέ έμποδίζει να βλέπω τό άδικο πού γίνεται σ' αυτούς τούς ανθρώπους.

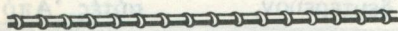
Για τούς υπεύθυνους αύτου τού συστήματος προτιμώ να μήν πώ τίποτα. Τό πνευματικό τους επίπεδο φαίνεται από τό σύστημα πού έχουν καθιερώσει στίς φυλακές.

Μετά απ' όλα αύτά θάθελα να γίνω συνδρομήτρια τού περιοδικού σας. Δέν ξέρω κάθε πότε βγαίνει και γιαυτό θά ήθελα αν δέν σας είναι δύσκολο να μου γράφατε ένα ένημερωτικό γράμμα.

Μετά τιμής

Φ. Ε.

Καλαμάτα

Η «ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ» ΤΟΥ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ» ΤΥΠΟΥ

Οι ελληνικές εφημερίδες χωρίς καμιά εξαίρεση υποδέχτηκαν με τρομερή ανακούφιση και έντονη θριαμβολογία την σύλληψη του δραπετή Βλάση Ψοφάκη. Ο επικίνδυνος φονιάς, ο στυγερός συζυγοκτόνος, ο νταής των φυλακών, ο έπικηρυγμένος δραπετής επί τέλους έπαψε να κυκλοφορεί ανάμεσά μας και βρέθηκε ξανά στηνφυσική του θέση: στα χέρια της Ασφάλειας, πίσω απ' τα σίδερα της φυλακής, βαθιά μέσα στα κάτεργα — δέν έχει σημασία, αρκεί πού ή παρουσία του έπαψε ν' απειλεί την ζωή των φιλήσυχων πολιτών, αρκεί πού απομονώθηκε τό μίasma. Όλες μαζί οι εφημερίδες — δεξιές και δημοκρατικές, σκανδαλοθηρικές και «άνθρωπιστικές» — έβγαλαν από την πρώτη σελίδα τους έναν βαθύ αναστεναγμό... βαθιάς, ανακούφισης (μήν ξεχνάμε ότι είχαν να αναπνεύσουν έλεύθερα έναν όλόκληρο χρόνο: από τότε πού δραπετεύσε ο Ψοφάκης) και μετά ρίχτηκαν όλες μαζί πάνω του. Μιά και δέν μπορούσαν να τον λυντσάρουν μέ πέτρες, τό έκαναν μέ τόν δικό τους τρόπο, πού άλλωστε είναι πολύ πιό αποτελεσματικός στό να δημιουργεί προκατασκευασμένες έντυπώσεις στην «κοινή γνώμη».

Έπιασαν λοιπόν και διαστρέβλωσαν κάθε πτυχή της ζωής του Ψοφάκη, από τό γιατί και κάτω από ποιές συνθήκες σκότωσε τη γυναίκα του, μέχρι τό ποιά στάση κράτησε στις φυλακές. Έγραψαν για σεξουαλικά όργια και λαγουδάκια, για εύνοιική μεταχείρισή του από τό Έπουργείο και για άδιαφορία της αστυνομίας να τον συλλάβει (μ' άλλα λόγια δικός τους άνθρωπος), για τρομοκρατία και νταηλικι πού πουλούσε μέσα στις φυλακές (Έλευθεροτυπία 3/7/79*). Απογύμνωσαν τό θύμα τους από όλα τά καλά στοιχεία του. Κουρέλιασαν κάθε έννοια ανθρώπινης αξιοπρέπειας, μπέσας, φιλότιμου και τιμιότητας πού έχει, και στην θέση τους έβαλαν όλη την βρωμιά πού κρύβει τό δικό τους μυαλό για παρόμοια «άντικοινωνικά στοιχεία». Όλο αυτό τό δηλητήριο τό πέρασαν στους αναγνώστες τους, εξασφαλίζοντας εκτός των άλλων και την εύγνωμοσύνη τους για τους γενναίους άνδρες της Ασφάλειας πού μās γλίτωσαν από ένα τέτοιο βρωμερό ύποκειμενο. Και δέν άμφιβállουμε ότι τό πέτυχαν σε μεγάλο βαθμό.

Πέρασε λοιπόν κι ο Ψοφάκης στό πάνθεο των «αίμοσταγών και πορωμένων εγκληματιών» όπως τόσοι και τόσοι, πρós δόξαν της φαρισαιικής κοινωνίας μας. Στην δική του περίπτωση έτυχε ο μηχανισμός της δημοσιότητας να κινηθεί μέ κάποια

ΦΟΒΗΤΡΟ

ΚΑΙ... ΗΡΩΑΣ

Έλευθεροτυπία 3/7/79

Από την ημέρα της σύλληψής του μέχρι και την ημέρα της απόδρασής του, ο στυγερός συζυγοκτόνος άλλαξε όλες τις φυλακές της Επικράτειας προκαλώντας επεισόδια και αποχτώντας τη φήμη του... αδικημένου «νταή». Συνεντεύξεις του βαρυνόιντ ή είχαν δημοσιευτεί πρόσφατα και σε απογευματινή εφημερίδα.

Τό υπουργείο Δικαιοσύνης μερίμνησε για την... ανετώτερη ζωή του «αδικημένου» φονιά και τον μετέφερε στις αγροτικές φυλακές Τύρινθας, όπου διευκολύνθηκε η απόδρασή του, λόγω των χαλαρών μέτρων αστυνόμευσης των κρατουμένων.

Σε όλη τη διάρκεια της εγκλήσεώς του, ο Ψοφάκης δέν σπαμάρισε να στέλνει απειλητικά μηνύματα στα πεθερικά του, μιλώντας ανοητιά πολλές φορές, ότι θα τό εκδικηθεί για την καταδίκη του, με νέα εγκληματικά έργα.

«κενά», έτυχε τό «σενάριο» να έχει κάποιες αδυναμίες, πού αν αποκτούν μία σημασία είναι μόνο και μόνο γιατί κατά λάθος δίνουν ένα περιθώριο για μία απάντηση - πού άλλωστε είναι τό λιγότερο πού μπορεί να κάνει κανείς. Τό γεγονός π.χ. ότι ή προβολή του Ψοφάκη σαν «τέρατος» ήρθε μέ καθυστέρηση μερικών χρόνων είναι έντελώς τυχαίο: την εποχή πού έκανε τόν φόνο, οι εφημερίδες ήταν υπεραπασχολημένες μέ τις δίκες των βασανιστών και δέν είχαν χώρο για σήριαλ. Αυτό τό διάστημα όμως πού πέρασε από τότε, έδωσε την εύκαιρία να υπάρχει ένα κείμενο του Ψοφάκη για τό πώς έφτασε να σκοτώσει την γυναίκα πού «τήν αγαπούσε, την αγαπάει και θα την αγαπάει σ' όλη του την ζωή» όπως γράφει ο ίδιος. Θα σταθούμε ιδιαίτερα πάνω σ' αυτό τό κείμενο, γιατί άποτελεί ντοκουμέντο για ένα θέμα τεράστιο, πού πολύ λίγο έχει έρευνηθεί: τό πώς φτάνει κανείς στη φυλακή (συνήθως οι μαρτυρίες των φυλακισμένων άναίρονται στις συνθήκες ζωής μετά τόν εγκλεισμό τους).

Μά ή σοβαρότερη ίσως αδυναμία στό σενάριο Ψοφάκη είναι ή θέση πού είχε πάρει ο ίδιος στην έρευνα για τις συνθήκες στις φυλακές (Γ. Λιάνης — ΝΕΑ), πού δημοσιεύτηκε λίγο πριν την απόδρασή του. Ένα ελάχιστο δείγμα απ' τά λόγια του: «Έχουν άχρηστευθεί πολλοί κρατούμενοι στην Κέρκυρα. Άλλος έχασε τ' αυτιά του, άλλος τό χέρι ή τά

δόντια του. "Ένα τόσο χοντρό γκλόπ στο κατεβάζουν στο κεφάλι. "Άλλοι χάσαν τὰ νεφρά τους. "Εγώ ξι μήνες ήμουν στο κρεβάτι παράλυτος. Δέν μπορούσα νά κοιμηθῶ. Μαῦρος όλόκληρος από τὰ γκλόμπς καί τό μαστίγωμα. Τί νά κάνει τό ΕΑΤ/ΕΣΑ, τί νά κάνουν χίλια στρατόπεδα τής χούντας! "Εδῶ βάραιε ή Γραμματεία, τό Λογιστήριο καί ή Κοινωνική "Υπηρεσία».

Γιά έναν (καλόπιστο) ἀναγνώστη πού ἔτυχε νά παρακολουθήσει τότε τήν ἔρευνα εἶναι «λιγάκι» δύσκολο νά πιστέψει ὅτι ἕνας φυλακισμένος πού ἔχει ὑποστεί ὅλη τήν βάρβαρη ἐξόντωση πού προγραμματισμένα ἐφαρμόζει τό σωφρονιστικό σύστημα πάνω στούς κρατούμενους του, ἕνας φυλακισμένος πού παρ' ὅλες τίς ἀπάνθρωπες ἐμπειρίες τοῦ ἴδιου καί τῶν συγκρατουμένων του δέν ἔχει λουφάζει, ἀλλά στήν πρώτη εὐκαιρία βγαίνει καί τίς καταγγέλει δημόσια, ρισκάροντας τὰ ἀντίποινα τής "Υπηρεσίας, εἶναι λέμε «λιγάκι» δύσκολο νά πιστέψει ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ πορωμένος καί ἐπικίνδυνος ἐγκληματίας ἡ ὁ νταῆς ρουφιάνος, πού προσπάθησαν νά τοῦ πασάρουν τὰ μέσα μαζικῆς ἀποβλάκωσης ἀργότερα ὅταν δραπετεύσει ἀπό τίς φυλακές. Τά ἤδη δημοσιευμένα στοιχεῖα, λοιπόν, ἔρχονται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν εἰκόνα τοῦ κτηνούς, πού προσπάθησαν νά δώσουν στόν κόσμον γιά τόν Ψοφάκη. "Ομως οἱ σεναριογράφοι μας δέν σκοτίστηκαν καί πολύ γι' αὐτά τὰ ἐνοχλητικά στοιχεία: ἀπλούστατα τὰ ἔθαψαν. Μόνο ὁ ρεπόρτερ τής "Αδέσμευτης "Εφημερίδας μας τὰ ἀνέφερε, μέ μία «μικρή διαφορά»: ὅτι τὰ χρησιμοποίησε ἀπό τήν ἀνάποδη. Ἰδού λοιπόν, τί γράφει ἡ «"Ελευθεροτυπία» πάνω σ' αὐτό, τήν ἐπομένη τής ἀπόδρασης τοῦ Ψοφάκη: «ΦΟΒΗΤΡΟ ΚΑΙ ... ΗΡΩΑΣ». "Από τήν ἡμέρα τής σύλληψής του μέχρι καί τήν ἡμέρα τής ἀποδρασῆς του, ὁ στυγερός συζυγοκτόνος ἄλλαξε ὅλες τίς φυλακές τής "Επικράτειας προκαλώντας ἐπεισόδια καί ἀποχτώντας τήν φήμη τοῦ ... ἀδικημένου «νταῆ». Συνεντεύξεις τοῦ βαρυποινίτη εἶχαν δημοσιευτεῖ πρόσφατα καί σέ ἀπογευματινὴ ἔφημερίδα.

Τό "Υπουργεῖο Δικαιοσύνης μερίμνησε γιά τήν ... ἀνετώτερη ζωή τοῦ «ἀδικημένου» φονιά καί τόν μετέφεραν στίς ἀγροτικές φυλακές Τύρινθας, ὅπου διευκολύνθηκε ἡ ἀποδρασή του, λόγω τῶν χαλαρῶν μέτρων ἀστυνόμευσης τῶν κρατουμένων.

Τί νά πρωτοθαυμάσει κανεῖς; Τό χιοῦμορ καί τήν εἰρωνεία ἡ τήν ἀντικειμενική πληροφόρηση, τίς αὐστηρές ἀρχές καί τό ἀντιπολιτευτικό μένος τοῦ συντάκτη καί τής ἐφημερίδας του; "Αξίζει τόν κόπο νά ρίξουμε μιά ματιά.

Κατ' ἀρχὴν ἀπό τό ἄρθρο δύσκολα καταλαβαίνει κανεῖς πού ἀκριβῶς πουλοῦσε τό ὑποτιθέμενο

νταηλίκι ὁ Ψοφάκης: στήν ὑπηρεσία, τοὺς συγκρατούμενους του ἢ καί στοὺς δύο μαζί; Εἶναι ἔτσι γραμμένο πού τὰ ἐννοεῖ ΟΛΑ! Συμπερασματικά πάντως, ἐκεῖνο πού κυριαρχεῖ εἶναι ἡ ἀποψη ὅτι ἦταν τσαμπουκάς μέ τοὺς συγκρατούμενους του καί κατ' ἐπέκταση ρουφιάνος τής ὑπηρεσίας, γιατί πῶς ἄλλωῶς τό "Υπουργεῖο θά «μεριμνοῦσε γιά τήν ... ἀνετώτερη διαμονή του;» "Θά μπορούσαμε βέβαια νά ρωτήσουμε τόν ἐν λόγω σεναριογράφο μέ ποιά λογική καί ἀπό πότε ἡ ὑπηρεσία βασανίζει καί προσπαθεῖ νά ἐξοντώσει τοὺς «δικούς τής» ἄνθρωπους; "Οπως ἐπίσης θά μπορούσαμε νά τόν ρωτήσουμε πῶς γίνεται ὅλοι οἱ συγκρατούμενοι τοῦ Ψοφάκη νά τρέφουν ἰδιαίτερη ἐκτίμηση καί σεβασμό

φυλακίσθηκε καί
9 "Απριλίου 1976 ἀπό
κουργοδικεῖο, πού τοῦ ἐπέβαλε
σῶδιο κάθειρξη.

Ὁ Ψοφάκης, παρ' ὅτι ἦταν
βαρυποινίτης, κατάφερε νά μετα-
χθῇ στίς ἀγροτικές φυλακές Τί-
ρυνθας, ὅπου οἱ συνθήκες κρατή-
σεως εἶναι ἰδεώδεις καί οἱ κρα-
τούμενοι ἀπολαμβάνουν πολλὰ
προνομίων καί ἐλευθεριῶν.

Στίς 25 Ἰουνίου 1979, ὁ Ψο-
φάκης δραπετεύει ἀπό τίς φυλα-
κές τής Τύρινθος.

Ἐκανε ὄτο-στόπ καί ἐφθάσε
σὴν "Αθήνα, ἀλλὰ δέν τόλμησε
νά μῆ στήν πόλι. Κρύφθηκε στήν
περιοχὴ Πάρνηθας στό ἐγκαταλε-
λειμμένο καλύδι ἐνὸς βοσκῆ.

Γιά μερικές μέρες γύριζε στήν
περιοχὴ, κλέβοντας ἀπὸ στάνες
λίγο γάλα γιά νά διατραφή.

Μόλις πίστεψε πῶς δέν ἔχει ἐν-
τοπίσθῃ καί δέν καταδιώκεται, ἔ-
κανε πάλι ὄτο-στόπ καί πήγε στό
χωριό του. Παίρνοντας χίλιες
προφυλάξεις, συνάντησε ἐκεῖ τὴν
μῆτέρα του καί τῆς πῆρε ὅσα λε-
φτά εἶχε. "Επειτα, πῆγε στὰ ἱερὰ
νενὰ μεταμφιεσμένος καί ἐμφανί-
σεν Βασίλειος Σκυλ.

γιά τόν ... σπιοῦνο τους; Μά δέν κάνουμε τό κόπο, γιὰ τήν ἀπάντηση τήν ξέρουμε καλύτερα κι ἀπό τόν συντάκτη. "Εκεῖνος τό πολύ πού θά μᾶς ἀπαντοῦσε σέ μιά ἀπίθανη κρίση εἰλικρίνειας — θά ἦταν ὅτι ὑπάρχουν λόγοι ἀνταγωνισμοῦ μέ τό «Συγκρότημα» (τόν «πρόβαλαν» τὰ ΝΕΑ τόν Ψοφάκη - τόν θάβουμε ἐμεῖς, γιά νά δείξουμε τί ἀναξιόπιστα πρόσωπα προβάλλει τό Συγκρότημα). Αὐτό ὅμως εἶναι μόνο ἡ πέτσα καί μάλιστα μιά πέτσα ἐντελῶς συγκυριακή.

"Εκεῖνο πού στήν πραγματικότητα ἐνοχλεῖ τήν "Ελευθεροτυπία — τήν κάθε "Ελευθεροτυπία, τόν κάθε συντάκτη, τόν κάθε νομοταγὴ πολίτη — εἶναι ἡ ἰδέα τῆς δυναμικῆς ἀντίστασης τοῦ κρατούμενου, τό νταηλίκι, ὅπως τόσο περιφρονητικά ὀνομάζουν. "Ολοι αὐτοὶ μπορεῖ κάτω ἀπ' τήν πίεση τῶν συντριπτικῶν στοιχείων νά φτάσουν νά παραδεχτοῦν π.χ. ὅτι οἱ φυλακισμένοι ἔχουν σκληρὴ μεταχείριση καί κάποια πράγματα θάπρεπε ν' ἀλλάξουν στίς φυλα-

ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ
6/8/1980

κές, αλλά τόν κρατούμενο πού αντίστέκεται στους συνεχείς εξευτελισμούς του μ' όποιον τρόπο μπορεί — και συνηθέστατα αυτός ό τρόπος είναι ό τσαμπουκάς άπέναντι στους φύλακες και τά τσιράκια τους — αυτόν βέβαια δέν θά τόν δεχτούν ποτέ. Γιατί εκεί ξεφεύγουμε άπ' τά όρια τής δημοκρατίας, τών άξιοπρεπών και χλιαρών έκκλήσεων για «σεβασμό τών δικαιωμάτων μας» και περνάμε σέ χωράφια επικίνδυνα. "Ενας άδικημένος έχει τό δικαίωμα νά παρακαλάει, αλλά όχι και νά δρᾷ για νά επιβάλλει τό δίκιο του. "Ενας φυλακισμένος έχει τό δικαίωμα νά ύποφέρει τόν τσαμπουκά του φύλακα, αλλά όχι και νά τόν ανταποδίδει. "Ασχετα λοιπόν, άν τό λένε καθαρά ή μέ μπόλικο παραπλανητικό καπνό όπως τό έν λόγω άρθρο, ΑΥΤΟ τό νταηλικί τους ένδιαφέρει νά χτυπήσουν.

Τό ότι ό Ψοφάκης, παρ' όλο πού ήταν ίσοβίτης, μεταφέρθηκε σέ άγροτικές φυλακές, τό έγραψαν όλες οί έφημερίδες, άλλες ψέγοντας τό "Υπουργείο για τήν έπιείκεια πού του έδειξε και άλλες αφήνοντας νά έννοηθεί ότι πρόκειται για μία ύποπτη συναλλαγή - άντάλλαγμα για προσφερθείσες «ύπηρεσίες» του Ψοφάκη. "Εμείς άπλως ρωτάμε αυτούς τους κυρίους άν έχουν ύπ' όψη τους πόσοι βαρυποινίτες, βρίσκονται σέ άγροτικές φυλακές και άν θεωρούν ότι όλοι αυτοί οί βαρυποινίτες πού βρίσκονται εκεί είναι ρουφιάνοι. Γιατί μόνο μέσα από μία τέτοια χονδροειδή και ύπουλη γενίκευση μπορεί κανείς νά βγάλει τά συμπεράσματα πού έβγαλαν αυτοί για τόν Ψοφάκη.

Μετά τήν απόδρασή του ό Β. Ψοφάκης ήλθε, μέ ώτο-στόπ, στην "Αθήνα. "Ο ίδιος ύποστηρίζει ότι κοιμόταν σέ χωράφια και δουνά γύρω από τήν "Αθήνα. Στη συνέχεια, πήγε στα Γιάννενα και όγηκε πάλι στα δουνά. Κοιμόταν σέ στάνες και ζούσε από γάλα πού πού-πρόφεραν βοσκοί, χωρίς νά γνωρίζουν ότι έχουν νά κάνουν μέ επικίνδυνο δολοφόνο και δραπετή. Μιά νύχτα επισκέφθηκε τή μητέρα του στο χωριό του και πήρε χρήματα.

*Επισήμανσή του ήταν δι-

«NEA»
6/8/80

*Αλλά κάτω από τίς επικρίσεις τους για τήν δήθεν εύνοική μεταχείρισή του, διαβλέπει κανείς και μία άλλη συνέπεια: μία έμμεση υπόδειξη για ...λιγότερη έπιείκεια! Είναι σά νά λένε: «Βλέπετε, αυτοί οί κάφροι είναι άχάριστοι. "Όταν τους φέρεται κανείς καλά, τό έκμεταλλεύονται για νά δημιουργούν προβλήματα». "Επομένως: «Χώστε τους βαθύτερα στα κάτεργα, για νά μήν δραπετεύουν, νά μήν ακούγεται ή φωνή τους, νά ήσυχάσουμε από δαύτους». Βέβαια, δέν περιμένουμε νά παραδεχτούν ποτέ ότι έννοούσαν κάτι τέτοιο. Η διατήρηση τής δημοκρατικής άνθρωπιστικής μάσκας άπαιτεί λεπτούς πολιτικάντικους έλιγμούς, όταν πρόκειται για θέματα «δύσκολα», πού ύπάρχει κίνδυνος, άν

ΧΘΕΣ, ήμέρα πού συμπληρώθηκαν πέντε χρόνια από τις 5 Απριλίου 1975, πού έπνιξε μέ πεταστά τήν είκοσάχρονη γυναίκα του, σωματική σε σπύτι των "Αγίων "Αναργύρων "Αττικής, ό επικίνδυνος δραπετής τών φυλακών Τίρυνθας, Βλάσιος Ψοφάκης ή Βασίλειος Σκυλογιάνης, του "Ανδρέα, 31 χρονών, από τό χωριό Στάτο, τής επαρχίας Βάλτος Αίτωλοακαρνανίας.

«NEA»
6/8/80

τεθούν ώμά, νά προκαλέσουν τήν αντίδραση του κόσμου.

"Ομως όλοι οί πολιτικάντικοι έλιγμοί τους θά τους φανούν άχρηστοι, άν έπιχειρήσουν νά άπαντήσουν και σέ μία τελευταία έρώτηση. Γιατί οί τόσο «άντικειμενικοί» και πληροφορημένοι δημοσιογράφοι μας (μέ μοναδική έξαίρεση τόν Γιώργο Λιάνη: ΝΕΑ 7/6/79) δέν έγραψαν κουβέντα για τό τί προηγήθηκε από τή δραπετεύση του Ψοφάκη στίς φυλακές Τίρυνθας; Γιατί δέν έγραψαν ότι τήν επόμενη κι όλας από τήν δημοσίευση τής συνέντευξής του στα ΝΕΑ δόθηκε έντολή από τό "Υπουργείο νά σταματήσει τά μεροκάματα και νά περιοριστεί μέσα στό κελί του; Γιατί δέν έγραψαν ότι, για αντίποινα στίς καταγγελίες πού έκανε για τά κτηνώδη βασανιστήρια στην Κέρκυρα, αποφασίστηκε νά μεταχθεί πειθαρχικώς άκριβώς στην Κέρκυρα; Γιατί δέν έγραψαν ότι φυλακές Κέρκυρας σημαίνει φόβος και τρόμος για όλους τους φυλακισμένους και ειδικότερα για τόν Ψοφάκη πού τίς είχε ήδη ζήσει από πρώτο χέρι; Γιατί δέν έγραψαν ότι, Κέρκυρα, ειδικά για έναν κρατούμενο πού είχε τήν «άπερισκεψία» νά βγάζει τ' άπλυτά της στην φόρα, σημαίνει άπλά: σίγουρη εξόντωση;

*Αλλά πώς νά τά έγραφαν; "Αφού ό «κακός» τής ιστορίας πρέπει νά έχει όλα τ' άδικα πάνω του, νά μήν προκαλεί ίχνος συμπάθειας, νά παραμείνει μέχρι τέλους ό αποδιοπομπαίος τράγος. Χρειάστηκε μεγάλη προσοχή (και άλλο τόσο ψέμα) για νά μήν χαλάσει τό σενάριο. Πώς π.χ. θά έλεγαν ότι τό "Υπουργείο πήρε τέτοια μέτρα έναντίον του, αφού αυτοί τόν είχαν ήδη κατατάξει στα τσιράκια του; Και τό κυριότερο, πώς θά αντιδρούσε αυτός ό καλόπιστος άναγνώστης, πού λέγαμε παραπάνω, άν διάβαζε αυτά τά στοιχεία; "Υπήρχε κίνδυνος νά σκεφτεί κάτι πολύ άπλό: ότι ό Ψοφάκης έκανε αυτό πού θά σκεφτόταν ό καθένας μας, άν βρισκόταν στην δική του άπελπιστική θέση.

*Τά «στοιχεία» αυτά τά δημοσίευσε ή «Έλευθεροτυπία» όταν δραπετεύσε ό Ψοφάκης - όταν τόν συνέλαβαν ήταν πιό μετρημένη στα λόγια της. Αυτό φυσικά δέν θίγει στό έλάχιστο τήν ούσία του πράγματος.

Έτος 1969 ύπηρετώ ναυτης εις τό πολεμικό ναυτικό, γνώρισα τήν Φρειδερίκη, τά φτιάξαμε.

Άπρίλιος 1970, παίρνω άπολυτήριο, είμαι έλεύθερος, προσωρινά μένω στήν άδελφή μου Έλένη πού μένει στή γειτονιά της Φρειδερίκης. Ό καιρός περνά, αγαπηθήκαμε.

Έτος 1971, πιέζομαι νά γίνω πυροσβέστης, δίνω εξετάσεις, περνάω, μπαίνω στή σχολή πυροσβεστών, δέν μου άρεσε έφυγα. Δέν βλέπω τίποτα έκτός από τήν Φρειδερίκη, τήν αγαπάω. Κατόπιν συνεννοησεως μέ τήν Φρειδερίκη, «θέμα οικονομικό», άποφασίζω νά πάω μετανάστης στή Γερμανία. Τακτοποίησα τό θέμα άλληλογραφίας, άναχωρώ ξημερώματα από τό σπίτι της, κλαίει, της δίνω κουράγιο, της υπόσχομαι πολλά, της λέω γειά σου, κλαίει πάντα, φεύγω. Μετά από λίγους μήνες επιστρέφω από τήν Γερμανία, δέν άντεξα μακριά της, όποιος έχει αγαπήσει άληθινά θά μέ καταλάβει.

Ό καιρός περνά, δουλεύω ταξί, τήν Φρειδερίκη τήν βλέπω μονάχα τίς ώρες πού πηγαίνει ή έρχεται από τό σχολείο, έκτός από τά βράδια πού πηγαίνω σπίτι της. Όχι από τήν πόρτα, πάντα από τά παράθυρα, πού έκτός από τήν ασφάλειά τους είναι ένισχυμένα μέ σύρμα. Γιά μās πού αγαπιόμασταν τά εμπόδια, καί οι κίνδυνοι, ήσαν λεπτομέρειες. Κάποιο βράδυ μέ έπιασε ή μαμά της μέσα στό σπίτι. Άποτέλεσμα, μπαίνει ή αστυνομία στή μέση. Κατάληξη, είμαι φτωχός, δέν έχω δικαίωμα νά αγαπήσω. Γίνεται ή αρχή, ακολουθούν τά κυνηγητά, τά ξεφτιλίσματα, ό εισαγγελέας.

Μένω στού Γκύζη μέ κάποιον φίλο μου. Ένα μεσημέρι χτυπά τό κουδούνι, ό φίλος μου λείπει. Άνοίγω, βλέπω τήν Φρειδερίκη, περνά μέσα, πέφτει στήν άγκαλιά μου, κλαίει τή ρωτώ γιατί κλαίς; μου άπαντά, μέ αγαπάς; της λέω ναι, μου άπαντά, δέν φτάνει αυτό, τή ρωτώ πώς πρέπει κατά τή γνώμη της νά της τό άποδείξω, μου άπαντά, πάρεμε νά φύγουμε. Πράγματι τήν έκλεψα, ή μάλλο μέ έκλεψε, τό θέλαμε καί οι δύο. Μετά τρεις ήμέ-

ρες επιστρέψαμε. Μās είχαν υποσχεθεί νά μās παντρεύουν. Πέσαμε έξω, άλλα σκεπτόντουσαν. Γίνανε συμβούλια, μέ πέρασαν από πολλά κόσκινα. Άποτέλεσμα, αλήτης, δέν κάνει γιά τήν Φρειδερίκη. Δέν πειράζει ή αγάπη μας θά νικήσει. Περνά λίγος καιρός ξανακλεβόμαστε, αυτή τή φορά τήν έκλεψα έγώ τήν ήθελα πολύ, τήν αγαπούσα.

Μένω στό Μπουρνάζι μαζί μέ τήν Φρειδερίκη, δέν θέλουν νά μās παντρεύουν, ό καιρός περνά, μεσολαβούν πολλά. Ίσως λογικά, ίσως παράλογα. Κατάληξη, πρέπει νά βγάλει ή Φρειδερίκη τό γυμνάσιο καί μετά νά μās παντρεύουν, πάει τετάρτη τάξη, ύπολείπονται

δύο τάξεις ακομη. Τό δεχτήκαμε, γυρίσαμε σπίτι της Φρειδερίκης, δέν γινόταν διαφορετικά. Πήγαينا πολύ τακτικά σπίτι της, σάν έπίσημα άραβωνιασμένος, όχι όμως από τό παράθυρο, τώρα έμπαινα κανονικά από τήν πόρτα.

Κάποιο βράδυ καθώς δούλευα πέρασα από τό σπίτι της Φρειδερίκης, νά τήν δώ, νά της κάνω λίγο παρέα καί γενικότερα νά συζητήσουμε. Καθόμουνα στό μπαλκόνι, δίπλα μου ή Φρειδερίκη. Πίνοντας τό καφέ μας λέγαμε τά δικά μας. Άκριβώς στήν πόρτα του δωματίου πού έβλεπε στό μπαλκόνι καθόνταν ή μαμά της, ή μέλλουσα πεθερά μου. Σέ λίγο κάνει τήν εμφάνισή του ό μπαμπάς της, βρίσκον-

ταν σπίτι στό δίπλα δωμάτιο. Έτσι έκανε πάντα όταν έγώ πήγαينا στό σπίτι. Είχα περασμένο τό χέρι μου στους ώμους της Φρειδερίκης. Στάθηκε άντίκρυ μου, μέ άγριο-κοίταξε καί άμέσως μου είπε, πώς θά μου γαμήσει ή Παναγία. Ξαφνιάστηκα δέν κατάλαβα τί ακριβώς έννοούσε. Η Φρειδερίκη, καί ή γυναίκα του τά έχασαν, τους κόπηκε ή φωνή. Σηκώθηκα νά άντιδράσω. Ήυουν πολύ σκληρός δέν δεχόμουν προσβολές από κανέναν, δέν ξέρω άν είναι καλό ή κακό αυτό, πάντως έγώ αυτός ήμουνα καί αυτός είμαι. Αισθάνθηκα τό χέρι τίς Φρειδερίκης νά μέ κρατά, καί ταυτόχρονα νά μου λέει, Βλάση σέ παρακαλώ, κάθισε κάτω. Κοιταχτήκαμε, μου ξαναλέει κάντο γιά μένα. Υπάκουσα, αλλά όχι άμέσως πρίν του πώ κάτι. Τόν κοίταξα κατευθείαν στό μάτια, δέν μπορούσε νά μέ άντικρύσει, ήταν ένοχος, σάν μικρό παιδί κατέβασε τό κεφάλι του, περιμένοντας τήν τιμωρία του. Τότε του είπα πώς άν δέν ήταν πατέρας της Φρειδερίκης, θά τόν έκανα κομμάτια. Σέ λίγο έφυγα.

Μετά τό έπεισόδιο, γιά νά άποφύγω κάτι παρόμοιο, πήγαينا στό σπίτι της Φρειδερίκης μιά - δύο φορές τήν έβδομάδα, όχι γιά νά δώ τόν μπαμπά της ή τήν μαμά της, όχι, πήγαينا γιά νά τήν βγάλω έξω. Φαντασθήτε τώρα δέν μου τή δίνανε. Μου λέγαν πώς όταν τήν παντρευτώ, θά έχω τό δικαίωμα νά τήν βγάλω έξω, τώρα όμως μένει σπίτι μας, τήν ταίζουμε έμεις, τήν ντύνουμε έμεις καί όπως καταλαβαίνεις, έχουμε όλα τά δικαιώματα έμεις. Άπόφαση. Νά βγαίνουμε έξω αλλά μέ συνοδεία. Δέν ξέρω πώς θά φερόταν άλλος στή θέση μου, έγώ πάντως στό άκουσμα των λέξεων αυτών, έπεςα από τά σύννεφα.

Μετά από λίγο καιρό συζήτησα μέ τήν Φρειδερίκη, της είπα ώσπου νά βγάλει τό γυμνάσιο σκέφτομαι νά μαρκάρω. Μόλις τό άκουσε άρνήθηκε κατηγορηματικά. Τήν έπεισα πώς έτσι πρέπει νά γίνει. Υστερα από πολλά όχι, τελικά υπέκυψε. Δέχτηκε, είπε ναι, μου ζήτησε πρίν φύγω νά βάλουμε βέρες. Λεφτά δέν ύπήρχαν άρκετά, δανει-

στήκαμε από τη Ήμαμά της, περάσαμε βέρες, έφυγα. Μετά τρεις μήνες επέστρεψα, ή Φρειδερίκη πετούσε από τη χαρά της, ή μάμά της έτσι κι έτσι, ό μπαμπάς της λυπήθηκε πολύ.

Έτος 1973, ήμερομηνία 12 Αυγούστου παντρενόμαστε παρά τή θέληση τών γονέων της. Στήν εκκλησία, μετά τήν στέψη, ό μπαμπάς της και πεθερός μου, πιάνοντας τό χέρι τής Φρειδερίκης μου είπε μέ μίσος: εκατό παιδιά νά κάνεις εγώ θά σέ χωρίσω. Πήγαμε στό φωτογράφο, κάπου στήν Άχαρνών στό ύψος του Άγίου Νικολάου.

Μετά μία ώρα έπιστρέψαμε σπίτι, τής Φρειδερίκης. Όλοι γύρω στά τραπέζια, άλλοι έπιναν, άλλοι έτρωγαν και ή μουσική έπαιζε στό διαπασόν. Άνάμεσα σέ όλους αυτούς βρισκόνταν ή μάνα μου, ό πατέρας μου, οί αδελφές μου, ό άνδρας τής μιās μου αδελφής, ή άλλη ήταν έλεύθερη, τά αδέλφια μου Τάκης και Παναγιώτης, τρία, τέσσαρα ξαδέλφια μου, και δύο φίλοι. Σύνολο καμιά σαρανταριά άτομα. Άνάμεσα σέ όλους εμάς λείπει κάποιος, ό πατέρας τής Φρειδερίκης και πεθερός μου. Είναι κλειδωμένος στό δωμάτιό του.

Σέ λίγο αρχίζει ό χορός, σηκώνομαι εγώ, ή Φρειδερίκη, ή κουμπάρα και ό κουμπάρος πού είχαν βαφτίσει τή Φρειδερίκη, αυτοί μās στεφάνωσαν, καλοί άνθρωποι. Χορεύει ή Φρειδερίκη τήν κρατάω εγώ και ακολουθούν οί κουμπάροι. Πρίν ακόμα τελειώσει τό τραγούδι, ό γαμπρός μου Κίμων κάτι έσπασε. Όχι δέν ήταν μεθυσμένος, αλλά εμείς στά χωριά τά δικά μας και ειδικά σέ γάμους τά κάνουμε γυαλιά καρφιά, πού λέει ό λόγος. Έθιμο. Ό μπαμπάς τής Φρειδερίκης μόλις άκουσε πώς κάτι έσπασε δέν έχασε τό καιρό του, βγήκε στήν πόρτα τής κουζίνας πού βλέπει στήν αυλή (στήν αυλή γινότανε τό γλέντι) και άρχισε νά μās βγάξει λόγο. Στήν άρχή ρώτησε νά μάθει ποιός τό έσπασε. Του άπάντησε ό γαμπρός μου Κίμων πώς αυτός τό έσπασε. Τότε άρχισε νά κάνει σάν ύστερικός, λέγοντάς μας πώς είναι σπίτι του, και πώς μονάχα αυτός κάνει

κουμάντο. Τόν τράβηξαν οί δικοί του μέσα γιατί δέν ήξερε τί έλεγε.

Ταυτοχρόνως μου λέει ή γυναίκα μου: (Βλάση, χορέψαμε σέ ξένους γάμους και στόν δικό μας δέν θά προλάβουμε νά τελειώσουμε τό χορό». Αρχίζει τότε νά κλαίει και νά ψιθυρίζει: «Μπαμπά γιατί μου τό έκανες αυτό, γιατί;» Πέφτει στήν άγκαλιά μου, τά μάτια της τρέχουνε ποτάμι, τά στήθια της χορεύανε, έτρεμε όλόκληρη, μου ψιθυρίζει: «Βλάση πρέπει νά πάω μέσα στό σπίτι δέν αισθάνομαι καλά, θά πέσω κάτω. Τής είπα: «στηρίξου άπάνω μου νά σέ πάω εγώ». Πήγα νά προχωρήσω, δέν μέ άφησαν. Τούς παρακάλεσα. Τίποτα. Τήν βοήθησαν πήγε μέσα.

Τά μάτια πέσαν όλα επάνω μου, ήλθε κοντά μου ή μάνα μου, ό πατέρας μου, οί αδελφές μου, ό γαμπρός μου, τά αδέλφια μου, ή πεθερά μου, οί φίλοι μου και μερικά ξαδέλφια τής γυναίκας μου. Όλοι μέ κοιτάζαν παράξενα. Τότε ή μάνα μου σάν νά ήθελε νά μου δώσει δύναμη μου είπε: «Βλάση, παιδί μου, συμβαίνουνε αυτά, άλλωστε έσύ δέν παντρεύτηκες τόν πεθερό σου, παντρεύτηκες τήν Φρειδερίκη. Μόλις ξεμερώσει νά πάρεις τήν γυναίκα σου και νά φύγεις όσο πιό μακριά μπορείς. Άν θέλεις έλα νά ζήσουμε στό χωριό, και όσο γιά τήν γυναίκα σου δέν θά της λείψει τίποτα θά τήν κάνω βασίλισσα. (Τήν άγαπούσε πολύ ή μάνα μου τή Φρειδερίκη, και γενικά όλοι τους). Αυτό ήταν, τό γλέντι συνεχίστηκε κουτσά - στραβά, μέχρι τό πρωί.

Κατά τά μεσάνυχτα κάτι γεροντάκια συγγενείς τής γυναίκας μου, ανάμεσά τους και ό παππούς της, ήρθαν κοντά μου και μου είπαν πώς πρέπει νά δώσω τόπο στήν όργη, δηλαδή μου ζητούσαν νά πάω νά του ζητήσω συγγνώμη. Τούς άπάντησα πώς γιά χάρη τους δέχομαι νά πάω νά του ζητήσω συγγνώμη. Πρόχωρήσαμε όλοι μαζί γιά τό δωμάτιο πού βρισκόταν κλειδωμένος, του χτυπήσαμε, άνοιξε. Έκανα όπως μέ συμβούλεψαν τά γεροντάκια, του ζήτησα συγγνώμη και του είπα πώς ό,τι έγινε εγώ από τήν πλευρά μου τό είχα ξεχάσει, και τόν παρακάλεσα νά έρθει έξω

όπου βρισκόμασταν όλοι και νά τσουγκρίσουμε ένα ποτήρι γιά τίς χαρές τών παιδιών του. Δέν μου άπάντησε, έκανε κάτι χειρότερο, δέν ντρέπομαι νά τό πώ, μέ έφτυσε. Οί γέροντες τά έχασαν, εγώ έκανα μεταβολή γυρίζοντας στήν αυλή σάν νά μήν συνέβη τίποτα. Μέσα μου έβραζα δέν ήξερα τί νά κάνω ξεσπασα στό κρασί.

Ξημέρωσε, ό κόσμος έφυγε. Ή μάνα μου φεύγοντας μου είπε νά προσέχω τή γυναίκα μου, και νά κάνω ό,τι μέ φωτίσει ό Θεός. Θεός σκατά. Ό πατέρας μου μās είπε να προσέχουμε και πώς πρίν φύγει γιά τό χωριό θά μās ξαναδη. Τέλος, οί αδελφές μου, ό γαμπρός μου, τά αδέλφια μου, οί φίλοι μου, μās είπαν και αυτή κάτι παρόμοιο.

Ό πεθερός μου έχει εξαφανισθεί. Μένω τρεις ήμέρες στό σπίτι του. Παίρνει τηλέφωνο κάποιο φίλο του και άφεντικό του. Του ζητάει νά μεταβιβάσει στή γυναίκα του τά όσα θά του πεί. Πέρνει τό άφεντικό του και φίλος του τηλέφωνο τήν πεθερά μου. Τής λέει πώς τηλεφωνεί εκ μέρος του άνδρός της, τής λέει άκόμη πώς πρέπει νά φύγουμε από τό σπίτι του, δηλαδή εγώ και ή γυναίκα μου, τό γρηγορότερο και πώς όσο θά έχει άνοιχτά τά μάτια του από τό κατώφλι του σπιτιού του νά μήν περάσουμε. Τό σπίτι πού μέναμε ήταν κοντά στό δικό του.

Ό πεθερός μου άφου έχει έπιστρέψει έχει γεμίσει τό σπίτι του πωλητήρια και ταυτόχρονα άπειλεί τήν γυναίκα μου τίς ώρες πού εγώ εργαζομαι πώς αν δέν μέ εγκαταλείψει θά τήν άποκληρώσει, τής λέει άκόμη πώς θά πάρει ένα κυπριόπαιδο και θά του τά γράψει όλα στό όνομά του. Έργάζομαι ταξι. Τής Φρειδερίκης δέν της άρρσει, τής ύπόσχομαι πώς θά τό παρατήσω. Χάρηκε.

Δέκα μέρες μετά τό γάμο μας, 11 ή ώρα μ.μ. περνώντας από κάποιο καφενείο τής γειτονιάς παίρνω ένα μπουκάλι μύρα. Πάω σπίτι. Χτυπάω, μου άνοίγει ή γυναίκα μου. Άνεβαίνω τή σκάλα, φθάνοντας στό πλατύσκαλο τή βλέπω, από τήν ύποδοχή πού μου έκανε και από τήν όψη της κατάλαβα πώς

κάτι δέν πάει καλά. Δέν άργησα νά καταλάβω άρχίζει τό ψιλοκαυγάδακι, τή ρώτησα τί έχει, δέν μου άπάντησε. Γιά νά αποφύγω τά σοβαρότερα τής είπα νά έρθει νά κοιμηθούμε. Καί πάλι δέν μου άπάντησε. Ξάπλωσα μόνος μου στό κρεβάτι, προσπαθούσα νά μαντέψω τί έχει διότι τό μεσημέρι πού έφυγα τήν άφησα καλά, στάθηκε άδύνατον. Σέ λίγο κάνω πώς κοιμάμαι. Άκούω τήν πόρτα νά κλείνει. Τώρα μπορώ νά άνοιξω τά μάτια μου, ή πόρτα κλειστή, δέν μέ βλέπει. Μετά από ένα τέταρτο περίπου άκούω θόρυβο καί μία φωνή νά λέει «γρήγορα», ήταν ή πεθερά μου. Άνοιξα τήν πόρτα, μόλις μέ είδε έμεινε άγαλμα. Δέν ήξερε ή δέν ήθελε νά μου πεί τίποτα. Άλλά καί εγώ από τή σκοπιά μου έπαθα ακριβώς τό ίδιο μέ αυτό πού αντίκρυσα. Φαντασθείτε έκπληξη. Ή γυναίκα μου, πού αγαπούσα, πού λάτρευα περισσότερο από κάθε τί, μαζεύει τά πράγματά της νά φύγει καί τήν βοηθάει καί ή μαμά της. Ώραϊα τά κάναμε από κουipes; Έγινα έξω φρενών. Βγάζω έξω τήν πεθερά μου, ζητάω εξηγήσεις από τήν γυναίκα μου. Δέν λέει τίποτα ή μάλλον κάτι μου λέει: Βλάση δέν σέ αγαπώ, ούτε σέ αγαπήσα ποτέ μου, νά ή άπόδειξη, δέ βλέπεις; Μαζεύω τά πράγματά μου νά φύγω, νά πάω σπίτι μου. Έπιμένω τής λέω νά μου πεί τήν αλήθεια, μου άπαντά πώς ό,τι είχε νά μου πεί, μου τό είπε. Τήν πιέζω, δέν βγαίνει τίποτα, τής λέω πώς δέν μπορεί από τήν μία στιγμή στην άλλη νά ξεχνάει τά όσα τραβήξαμε στό παρελθόν γιά νά παντρευτούμε καί τώρα πού μέ όπλο τήν αγάπη μας κερδίσαμε τή μάχη, δηλαδή παντρευτήκαμε καί μέσα σέ δέκα μέρες μετά τό γάμο μας τά έγκαταλείπεις όλα καί σηκώνεσαι καί φεύγεις, δέν άπαντά, έχασα τήν ύπομονή μου τήν χτύπησα καί κατόπιν τής άνοιξα τήν πόρτα λέγοντάς της πώς ό δρόμος είναι άνοιχτός καί τά σκυλιά δεμένα, έφυγε. Άσχημη ή νύχτα, αλλά πέρασε, τό πρωί στό Κ.Ζ. παράρτημα άσφαλείας, μου υπέβαλε μήνυση ό πεθερός μου, τήν γυναίκα μου τήν βάλαν στην κλινική κάπου στην Άγίου Μελετίου καί Δροσο-

πούλου, δέν είχε ανάγκη από κλινική αλλά οι γονείς της τή βάλαν, είχαν τό σκοπό τους. Μέ άφησαν έλεύθερο, πάω νά δώ τή γυναίκα μου, δέν μέ άφηναν νά μπώ, απαγορευότανε ή είσοδος όχι γιά όλους μονάχα γιά μένα. Μπήκα, πάω στό δωμάτιο πού νοσηλευόταν, μιλήσαμε μου είπε πώς όλα ήταν μία τρέλα καί μέ παρακάλεσε νά τή συγχωρέσω, μου είπε ακόμη πώς δέν έχει τίποτα καί ότι σέ τρεις μέρες θά βγει, πριν φύγω τίς είπα μόλις βγει νά έλθει κατευθείαν στό σπίτι μας, μου είπε αν τίς κρατάω κακία, τής άπάντησα όχι, μου είπε μέ αγαπās όπως πρώτα έτσι δέν είναι, τής άπάντησα ναί. Έφυγα. Πάω κατευθείαν στό σπίτι, άνοίγω,

μπάινω μέσα, άλλη έκπληξη, όσα ρούχα μου βρίσκονταν σπίτι τά έβλεπα τώρα μπροστά μου σκισμένα ακόμη καί τό κουστούμι πού έγινα γαμπρός. Ευτυχώς πού είχα στείλει πριν κάτι μέρες δύο παντελόνια στό καθαριστήριο, αυτά γλίτωσαν. Δέν μου κακοφάνηκε τόσο πολύ γιά τό ρούχα, στενοχωρήθηκα όμως αρκετά γιά τήν πράξη, δέν είπα τίποτα στην άδελφή μου όταν τής τά πήγα μέσα σέ μία νύχλον σακούλα. Κάθησα ήπια καφέ, ύστερα έφυγα. Πήγα στην πεθερά μου, δέν μου άνοιξε έφυγα. Ξαναγύρισα στην άδελφή μου, είχε κοιτάξει τό δέμα πού τής είχα πάει, μέ ρώτησε ποιός τό έκανε, τής άπάντησα ποιός άλλος, αν. όχι ή πεθε-

ρά μου, τήν έβρισε. Σέ λίγο έφυγα. Οι τρεις ήμέρες πέρασαν, ή Φρειδερίκη ήλθε στό σπίτι, ή μαμά της δέν τής είπε τίποτα, γιά τή πράξη της, τής τό είπα εγώ, άλλωστε θά τό έβλεπε καί μόνη της. Έγινε έξω φρενών, τά έβαλε μέ τήν μαμά της, μέ τόν μπαμπά της καί μέ τόν εαυτό της. Μετά λίγες ήμέρες αποφασίσαμε νά πάμε στό σπίτι της νά πάρουμε μερικά δώρα από αυτά πού μάς φέρανε στό γάμο μας καί τά άτομικά της πράγματα. Πήγαμε, μάς άνοιξε ή πεθερά μου, μπήκαμε μέσα, στό χώλ ό πεθερός μου, ή πρώτη του κουβέντα «τί θέλετε», του άπαντώ πώς ήρθαμε νά πάρουμε μερικά από τά δώρα πού μάς φέραν στό γάμο μας, μου άπαντά πώς τά δώρα τά φέραν στό σπίτι του καί πώς δέν έχει νά μάς δώσει τίποτα καί συμπληρώνει αυτά πού θά σās φέρουν στό σπίτι σας θά είναι δικά σας, όπως αυτά πού φέρανε στό δικό μου σπίτι είναι δικά μου. Παίρνει τό λόγο ή γυναίκα μου του λέει «μπαμπά θέλω νά μου δώσεις τά άτομικά μου πράγματα, τής άπαντά πώς τά έχει πληρώσει αυτός καί πώς δέν έχει νά τής δώσει τίποτα καί συμπληρώνει, νά σου πάρει ό άνδρας σου. Ή πεθερά μου δέν μίλησε καθόλου. Φύγαμε. Παρατάω τό ταξί, δουλεύω σέ φορτηγό. Λίγα τά λεφτά, τό παρατάω. Άνεβαίνω σέ λεωφορείο καί έδώ λίγα τά λεφτά, τό παρατάω. Άνεβαίνω πάλι σέ φορτηγό, σέ ένα βυτίο, γίνομαι μεταφορέας υγρών καυσίμων, έδώ βγάζω πολλά λεφτά χιλιάδες τήν ήμέρα, κουράζομαι πολύ, κάνω δύο δρομολόγια τήν ήμέρα, τό ένα μέσ' στην Άθήνα καί τό άλλο στην έπαρχία. Πολλές φορές παίρνω καί τήν Φρειδερίκη στην έπαρχία. Μένω στους Άμπελοκήπους. Από τήν ήμέρα του γάμου μας έχουν περάσει τρεις μήνες, ή Φρειδερίκη είναι έγκυος παρά κάτι μέρες τριών μηνών, εγώ λείπω σέ ταξίδι στην έπαρχία κάπου, στην Άρτα, έχω φέρει πετρέλαιο σέ ένα εργοτάξιο. Μετά δυό μέρες επιστρέφω στην Άθήνα, πάω σπίτι, χτυπώ δέν παίρνω άπάντηση, δέν μου πέρασε τίποτα κακό από τό μυαλό μου. Μπαίνω στό μπάνιο σέ λίγο χτυπά

ΕΙΧΕ ΕΠΙΚΗΡΥΧΘΗ
ΜΕ 1 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ
— ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΣΕ
ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΟΣ

“Ένας επικίνδυνος κακοποιός, επικηρυγμένος για 1.000.000 δραχμές, συνελήφθη χθες από άνδρες της Γενικής Ασφαλείας Αθηνών στους Άγιους Αναργύρους.

« ΑΚΡΟΒΟΛΗΣ »
6/8/80

ή πόρτα, άνοιγω βλέπω τόν γαμπρό μου τόν Κίμων, μου λέει πώς ή γυναίκα μου έκανε άποβολή και βρίσκεται στο σπίτι της σε άκινήσια με τά πεθερικά μου. Δέν μιλάω, αλλά δέν γίνεται άλλωδς. Πρέπει νά πάω ή γυναίκα μου ύποφέρει. Φθάσαμε με τόν Κίμων στο σπίτι τους χτυπάμε, άνοίγει ή πεθερά μου, όρμάω μέσα, πίσω μου ό Κίμων με τήν πεθερά μου, άκουσα τήν πεθερά μου νά λέει τί θέλει έδω ό Βλάσης, δέν έδωσα βάση στά λόγια της, στο χώλ ό πεθερός μου, μου λέει πώς για τό δικό σου τό κέφι έδωσα πέντε χιλιάδες, του άπαντώ πώς άν καμιά φορά γίνω πατέρας όσο ζω και μπορώ θά πληρώνω για τό παιδί μου. Του είπα νά κάνει στην πάντα νά δώ τήν γυναίκα μου, μου άπαντά άπαγορεύεται νά της μιλήσεις διότι δέν πρέπει νά τήν κουράζουμε, έτσι είπε ό γιατρός. Τόν άπειλησα πώς άν δέν κάνει στην πάντα θά σπάσω τήν πόρτα, ύποχώρησε, μπήκα, ή γυναίκα μου βρίσκεται σε κακά χάλια, έχει αιμορραγία. Δέν τήν κούρασα πολύ, έφυγα. Τήν άλλη μέρα δίνω τά πέντε χιλιάρικά του πεθερού μου, τά πήρε. Μέσα σε λίγες ήμέρες ή Φρειδερίκη έγινε καλά, θέλω νά πω σηκώθηκε από τό κρεβάτι, ήλθε σπίτι, δέν της λέω τίποτα για τό άτύχημα της λέω μονάχα πώς στο σπίτι μας δέν θέλω νά έρχεται ή μαμά της, ή όποιοσδήποτε συγγενής της και έπειδή δέν έχω δικαίωμα νά της στερήσω τήν μαμά της τόν μπαμπά της και τούς συγγενείς της, της είπα πώς όταν εκείνη θέλει μπορεί νά πηγαίνει νά τούς βλέπει. Συμφώνησε. Μετά ένα μήνα περίπου πηγαίνοντας στο σπίτι βρήκα τήν πεθερά μου εκεί, της άνοιξα τήν πόρτα και της είπα νά περάσει έξω, άρχισε νά φωνάζει τήν έπιασε ή σχιζοφρένειά της έπεσε κάτω, φώναζε πώς δέν έχω κανένα δικαίωμα νά της στερώ νά βλέπει τό παιδί της και συνέχισε νά φωνάζει σάν ύστερική, έχασα τόν έλεγχό μου της έδωσα μιά κλωτσιά και τήν πέταξα έξω από τό σπίτι. Μετά δύο μήνες ή γυναίκα μου με ψήνει νά πάμε νά μείνουμε σπίτι της, δηλαδή στα πεθερικά μου. Άρνούμαι, επιμένει, μου λέει πώς λείπω

δλη μέρα στη δουλειά και πώς μένει μόνη, άν όμως πάμε νά μείνουμε στην μαμά θά έχω τουλάχιστον παρέα, έχει δικιο, υπέκυσα. Μετακομίσαμε στο σπίτι της, μένουμε κάτω, τά πεθερικά μου επάνω, μπαίνει τό σχέδιο της παρακολούθησεως σε δράση και τό ξενέρωμα της γυναίκας μου. Παρακολουθούν τά πάντα, πότε τρώω, πότε πάω στην τουαλέττα, πότε κάνω έρωτα με τήν γυναίκα μου, δέν τούς ξεφεύγει τίποτα, σωστοί κατάσκοποι. Μετά από λίγο καιρό βάζουμε και τά πρώτα μας έπιπλα μέσα στο σπίτι, ένα ψυγείο και μιά κουζίνα. Γυρίζοντας μιά μέρα από τή δουλειά στο σπίτι χτυπώ τήν πόρτα δέν μου άπαντά κανέναν, λέω κανέναν διότι εκτός από τήν γυναίκα μου μπορούσε νά μου άπαντήσει ή πεθερά μου, διότι από τό κάτω σπίτι μπορούσες νά πäs στο επάνω, ύπήρχε έσωτερική σκάλα, κατέφυγα στο παράθυρο, μου φέραν τήν αστυνομία, μου κλείσανε τά παπούτσια. Πέφτω κοιμάμαι, ξυπνάω τό πρωί ή γυναίκα μου δέν έχει εμφανισθεί. Βγάζω άμέσως άπόφαση νά τά κάνω γής μαδιάμ και νά πάρω τά μάτια μου νά φύγω. Μετανοιώνω, κατέστρεψα μονάχα αυτά που θά της θύμιζαν κάτι, δηλαδή τίς φωτογραφίες που είμαστεν μαζί και τά στέφανα τά πέταξα στην αυλή του σπιτιού της, πήρα δρόμο, έφυγα. Μετά από λίγο καιρό ή γυναίκα μου με ψάχνει, με βρίσκει, μου λέει διάφορες δικαιολογίες με πείθει, ξανασιγούμε. Βρίσκουμε

σπίτι στην Κυψέλη, κάνουμε μετακόμιση. Αυτό ήταν. Ζούμε ξανά μαζί. Βάζουμε και ένα ακόμη έπιπλο στο σπίτι αυτή τή φορά μιά τηλεόραση. Έκεί στη γειτονιά μένει κάποιος χωριανός μου, άποδειχτηκε πολύ ξεφτίλας και ή γυναίκα πολύ καριόλα. Η πεθερά μου κάνει και έδω τήν εμφάνισή της όχι μόνη αλλά με κάποιον παλικάρά, τό όνομά του δέν τό ξέρω, μένει στα Νέα Λιόσια, όδός Ζήτησης, αριθμό δέν θυμάμαι. Σκοπός τους νά τήν πάρθινε νταϊλίκι, άρνήθηκε νά τούς ακολουθήσει, τήν χτύπησαν όμως άν τούς πετύχαινα εκεί θά τούς τακτοποιούσα όπως τούς άξιζε, τόσο τήν πεθερά μου και όπωσδήποτε τό κύριο παλικάρά. Έπισκέφτηκα τόν παλικάρά σπίτι του, μου είπε πώς μετάνιωσε, μου ζήτησε συγγνώμη, τήν δέχτηκα, έφυγα. Μεσολαβούν τά δραματικά γεγονότα στην Κύπρο. Γίνεται γενική έπιστράτευση. Πήγα και παρουσιάστηκα στο Κ.Ε. Παλάσκα, στο Σκαραμαγκά. Δέν με κράτησαν. Γύρισα πίσω. Μήνας Όκτώβριος. Χωρίζω με τήν Φρειδερίκη, τήν έδιωξα, όχι δέν είμαι τρελλός, καθώς έπραξα, ή τούς γονείς της ή έμένα. Περνούν μερικές ήμέρες. Άρχίζουμε πάλι τά ίδια. Βλεπόμαστε καθημερινά. Πιάνω δουλειά σε κάποιον έφοπλιστή σάν οδηγός. Ό καιρός περνά δέχομαι άπειλές, φοβέρες και τό κυριότερο ή γυναίκα μου κάνει νυχτερινή ζωή. Τή συνοδεύει κάποιος εξάδελφός της Σούμπλης Νικόλαος, καθηγητής φιλολογίας, ό όποιος εκτελεί κατά γράμμα τίς έντολές του πεθερού μου, με λίγα λόγια φροντίζει νά της έχει όμορφη παρέα, άλλωστε ό πεθερός μου πλήρωνε, σκοπός νά τήν ξεενερώσουνε από έμένα, τρίχες δέν κατάφεραν τίποτα. Τήν έτοιμάζουν για δουλειά, με ρωτάει, δέχομαι, δουλεύει κάπου στην Καλλιθέα, στην Θησέως, στην άντιπροσωπία Τζάγκουαρ. Παρατάω τόν έφοπλιστή, δουλεύω ταξί, για νά μπορώ νά τήν πηγαίνω και νά τήν φέρνω από τήν δουλειά της. Μεσολαβούν πολλά καθόλου ευχάριστα. Αύγουστος 1975, ήμερομηνία 8, ήμέρα Πέμπτη. Έχω ραντεβού με τήν γυναίκα μου στίς 7.15 στην πλατεία

Κλαυθμώνος. Συναντηθήκαμε, πήγαμε στο σπίτι ενός φίλου στην Καλλιθέα, κοντά στην δουλειά της. Είχαμε περίπου τρία τέταρτα στη διάθεσή μας. Πέσαμε κατευθείαν στο κρεβάτι, κάναμε έρωτα. Ξαφνικά μου αποκαλύπτει, τό παιδί που χάσαμε, δέν της είχε πέσει, τό βγάλαν οι γονείς της και μου εξηγεί πώς ακριβώς έχουν τά πράγματα. Αυτό που έγινε μετά δέν ήθελα νά τό κάνω, έγινε στά νεύρα μου επάνω. Τήν αγαπούσα, τήν αγαπώ και θά τήν αγαπώ σέ όλη μου τή ζωή. Έν περιλήψει σās αφηγήθηκα ένα κομμάι από τή ζωή μου, όλα γεγονότα: Άλλά λυπηρά.

1.000.000 δρχ. γιά επικίνδυνο δραπέτη 16/3/80

Ός εξαιρετικά επικίνδυνος γιά τή δημόσια ασφάλεια χαρακτηρίζεται ό κακοποιός Βλάσιος Ψωφάκης, 31 χρόνων, ό οποίος, τόν περασμένο Ιούλιο, απόδρασε από τīs φυλακές Τίρυνθας.

Ό Β. Ψωφάκης, μέ απόφαση πού ύπέγραψε ό ύπουργός Δημόσιας Τάξεως κ. Μπάλκος και δημοσιεύθηκε στήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως, 6 πικηρύχθηκε αντί ποσού 1.000.000 δραχμών γιά τή σύλληψή του και 600.000 δραχμές γιά τήν κάποτελεσματική κατάδοσή του.

Έπιθυμώ πρίν συνεχίσω τή διήγηση γιά τīs φυλακές τής Κέρκυρας νά καταγγείλω ότi κάποιος επιχειρεί νά καταργήσει τόν ύπουργό Δικαιοσύνης κ. Σταμάτη σέ ζητήματα σωφρονισμού! Ό ύπουργός Δικαιοσύνης στο γράμμα του πού δημοσιεύθηκε προχθές στα «ΝΕΑ» μάς αποκάλυψε ότi γίνονται κιόλας ανακρίσεις γιά νά εξακριβωθούν οι καταγγελίες του ίσοβίτη Βλάση Ψωφάκη πού από τīs φυλακές τής Τίρυνθας όπου δρίσκεται μάς διηγήθηκε ζοφερές προσωπικές του εμπειρίες γιά τīs φυλακές τής Κέρκυρας. Νά όμως τά ασχνημα μαντάτα. Ό Βλάσης Ψωφάκης παύτηκε από τή δουλειά καί περιορίστηκε στο θάλαμό του! Του στέρησαν τό δικαίωμα νά εργάζεται πού σημαίνει ότi του κατάργρησαν τό προνόμιο νά λογαριάζεται ή μία μέρα τής φυλάκισής του γιά δύο! Ποιός καί γι ατi τιμώρησε τόν Βλάση Ψωφάκη; Τό περιστατικό πού καταγγέλλω είναι διασταυρωμένο. Ό δουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Ροκόφυλος πούταν συνήγορος του Ψωφάκη στή δίκη του, πέρασε προχθές από τό Ναύπλιο καί τό έμαθε από τόν ίδιο. Οι συγγενείς του Ψωφάκη μου τηλεφώνησαν γιά νά μου πούν μέ τή σειρά τους τό μήνυμα. Σε τηλεφωνική επικοινωνία πού είχα μέ τόν Διευθυντή τών Αγροτικών Φυλακών τής Τίρυνθας διαπίστωσα πώς είναι αλήθεια ότi μετά από έντολή πού δόθηκε από τό ύπουργείο Δικαιοσύνης τήν επομένη κιόλας τής δημοσίευσής τής συνεντεύξεως του Ψωφάκη στα «ΝΕΑ» του απαγορεύεται νά εργαστεί!! Ό Διευθυντής τής φυλακής πού τόσο καλή έντύπωση μου είχε κάνει όταν επισκέφθηκα τήν Τίρυνθα καί τόσο πολύ τόν αγαπούν οι κρατούμενοι δρόθηκε σέ πολύ δύσκολη θέση όταν εύθεως τόν ρώτησα αν ό Ψωφάκης είναι τιμωρημένος ή όχι. Ό άνθρωπος είναι έντιμος καί παρότι δέν μούδωσε μία άμεση απάντηση κατάλαβα πολύ καλά τί συμβαίνει... Τόν ρώτησα αν ή διαγωγή του Ψωφάκη στīs φυλακές είναι καλή καί μου απάντησε πώς είναι θαυμάσια. Από άλλη πηγή πληροφοριών έμαθα ότi ό Ψωφάκης πού λογαριάζεται καί γιά σκληρός κατάδικος είναι εξαγριωμένος στο θάλαμό του. Ποτέ δέ περίμενε ότi ή ντοκουμενταρισμένη κατάθεσή του σ' ένα δημοσιογράφο σταλμένο από τό ύπουργείο Δικαιοσύνης γιά νά έρευνθούν οι συνθήκες διαβίωσης στīs φυλακές θά γινόταν παγίδα όπου θά πιανόταν καί θάχανε τό πιό σημαντικό εύεργέτημα στή πολύχρονη φυλάκιση του: Τή δουλειά. Μιά άλλη πληροφορία λέει πώς ό Ψωφάκης είναι κιόλας ύπ' ατμόν γιά τήν Κέρκυρα! Αυτό όμως τό διάφανε κατηγορηματικά ό Διευθυντής τών φυλακών τής Τίρυνθας.

«ΝΕΑ»

7/6/1979

Από τήν έρευνα
του Γ. Λιάνη
γιά τīs φυλακές

Λοιπόν μολύβι καί χαρτί
ή απόγνωση άνοιξε λαγούμι
στοές πού χάθηκαν μέ λάμπεις μαχαιριού
σέ πιό στενό κελλί.
Ψηλά μέ πέπλα αίματος
χλιμίντριζε ή σελήνη
δέν έχει έλπίδα ,έλευθερία δέν ζητά
άλλά δικαιοσύνη.

Γεννήθηκε σ'ένα λασπότοπο
κοντά στήν Κατερίνη
σκιές μέ λάμπες θυέλλης πού γλυστρούν
στού 'Αδη τό πανί.

'Ο Νίκος ήταν ό πρωτότοκος
τόν άλλον λέγαν Δημοστένη
βουβός δεσμός εικόνα παιδική
σέ άλλον χρόνο αναφλεγμένη.

'Ο γέρος του είχε κρυψώνα τό βουνό
άπ'τό '45
κι οί χωρικοί άπ'τό φόβο τών άρχών
μακραίναν κι άπ'τόν γιό.
Κι αυτός τούς έβλεπε στρωμένους στή δουλειά
καί μέσα του άναβε ή μανία
του στριμωγμένου άνάμεσα στό πλήθος
καί τήν άστυνομία.

"Ωσου μιá μέρα χωρίς άποσκευή
τσουλώντας τής τρύπας του τή ρόδα
κυλάει άπ'τή Μακεδονία ως έδω
κι άκόμα πού θά βγει;
θά φεύγει πάντα για τό άστρο πού δέν φτάνει
καμμία άστυνομία
για τούς φυγάδες αυτούς ό ούρανός
είν'ή παρανομία

Νίκο άγγίζω τό στοιχειό σας.
Νίκο μέσ'στόν ύπόκοσμο τής γλώσσας.

Δυό καταδίκες έξη χρόνια για κλοπή
τόν είδα όταν βγήκε
κρατούσε πλέον μιá άπόσταση άπ'τήν τρέλλα
όχι για νά σωθει
άλλά για νά τήν σώσει άν μ'έννοεις
νά λόγου χάρη ήθελε γάμο
καί τότε τουπαν έλα σέ μάς για νά προδώνεις
δέν δέχτηκε στιγμή.

Κι άπ'τήν βαθιά τών ύπογείων τους τή λύσσα
κατέφυγε στήν έπαρχία
μά όπου κι άν πήγε τό σήμα είχε σταλει
στή Σαλονίκη τόν τσακίσαν.
Σχεδόν τρεκλίζοντας ξανάρθε στήν 'Αθήνα
καί τότε πιάσαν τήν μνηστή του
τής είπαν λόγια βοηθήσαν κι οί γονεΐς
ώπου διέκοψε μαζί του.

Κι ώστόσο ζούσε τελείως σοβαρός
ύπνοβατώντας σ'ένα κράτος
πού θριαμβεύει μέ μιá άτέλειωτη στριγγιλιά
διαφυγή καμμιά.
Κρατώντας μόνο μιá κρυφήν άναπνοή

τών μπουζουξιδίκων τό γκέτο
βαθιά εικόνα πού ή έκσταση έχει
άκόμα λειτουργεί.

Ν'άκούω έλεγε τά λόγια τή φωνή
καί τ'άδερφάκι μου ύψωμένο
νά τό κυττάω στό χορό του μοναχό
καί κάτι νά παθαίνω.

Νίκο σκυλάδικο Σαββάτο
Νίκο σπασίματα γεμάτο.

Παραγγελιά καί περιμέναν καθισμένοι
καί τά ήχεϊα τό άναγγεΐλαν
κι όλα τά όργανα συλλάβαν τό σκοπό
για τό χορό του Δημοστένη.
Καθώς άνέβαινε ή πίστα ήταν γεμάτη
άκούστηκε νά ούρλιαζει
παραγγελιά·γιατί τό είδε τό κακό
μέ δρασκειλιές νά πλησιάζει.

'Η πίστα άδειασε μονάχα θδδ άστυνόμοι
χορεύαν γυρνώντας του τήν πλάτη
τότε τούς έσπρωξε ό μικρός μέ μιá στριγγιλιά
δικό μου τό κομμάτι.

Τόν ρίξαν κάτω σέ γιαλιά κομματιασμένα
ξεφώνιζε όπως τότε σέρναν
σάν ένα φίλμ ίλιγγιώδες ή ζωή τους
του Νίκου έκοψε τά φρένα.

"Έξω άπ'τήν τρέλλα δέν είχε κάτι νά πιαστεί
γιατί του τόχαν διαλύσει
κατρακυλάει στόν προβολέα τών σκοταδιών του
στή φρικαλέα άτραξιόν του.
Μέ τόση βία πού είναι αδύνατο νά πω
τί έγινε εκεί κάτω
τό δράμα όλο συντελέστηκε θαρρῶ
στό χώρο του άοράτου.

Στόν έαυτό του είπε Νίκο συγκρατήσου
τραβώντας κιόλας τό λεπίδι
τόν πρώτο πού τήν έφαγε τόν είδαν
μέ μιá ταυτότητα νά σκύβει.
Σφάχτηκαν τρεις, μαχαίρωσε άλλους έξη
φωνές, άνοιχτε θά μάς σφάξουν.
Τραβώντας έξω τόν μικρό παραμιλούσε
έσένα δέν θά σέ πειράξουν.

Νίκο σόι άλλοπαρμένο
Νίκο τί έχεις καμωμένο.

Μετά κατέφυγε στό σπίτι ενός γνωστού
μά έννοιωσε ότι θά τόν δώσουν.
Θά φύγω είπε μέ μιá βάρκα ν'άνοιχτώ
φουρτούνες νά μέ πνίξουν
νά τρελλαθούνε πού Νίκο νά γυρεύουν
καί Νίκο νά μήν βρίσκουν.
Μά όπως βγήκε, τούς είδε σάν βαλέδες
ό ένας μέ τίς χειροπέδες.

Τόν έκυκλώσαν βγαίναν απ'τά γύρω μέρη
Κρεμόταν ή ζωή του
ἀπό ἕνα νῆμα πού δέν θάδινε σ'αυτούς
καί πέταξε μαχαίρι
ν'ἀναγκαστοῦν νά τόν σκοτώσουν οἱ ἀστυνόμοι
μά ἐκεῖνοι τοῦριχναν στά πόδια
σερνόταν κι ἔβριζε ὥπου ἕνας ταβερνιάρης
τοῦδωσε μιά μ'ἕνα καθρόνι.

Ἡ δίκη του ἔγινε τόν ἄγριο Νοέμβρη
τό ἔνοιωθε ἄραγε καί κείνος;
Ὁ Τύπος πάντως τόν πρόβαλε ἀνοιχτά
σάν αἰμοβόρο κτῆνος.
Τά ἴδια λέγαν καί πολλοί προοδευτικοί
παράξενο δέν ἦταν
ή σύμβασή τους διαισθάνθηκε σ'αυτόν
μιάν ἄλλην ἀπειλή.

Τῶπαν ἐπίσης λαϊκοί ἕνα σωρό
στόν συνεργάτη ἐνός ἐντύπου
μά ὁ Μπιθικώτης τόν διώχνει καί τοῦ λέει
πού νά σοῦ ἐξηγῶ.
Δέν εἶχε μάρτυρες ἐκτός τό ἀφεντικό
καί τήν κοικοκυρά του
οἱ δικηγόροι λέγαν ἀνώμαλη ψυχή
κοιτᾶτε τά χαρτιά του.

Νίκο χωριό συσκοτισμένο
Νίκο ποιοί σ'ἔχουν κυκλωμένο.

Ὁ ἴδιος ξέγραψε ἀπ'ἀρχῆς τόν ἑαυτό του
τό εἶπε πρέπει νά πεθάνω

Νίκο ποτέ δέν θάναι ἔτσι
Νίκο εἶναι ἡ ἀρρώστεια πού μᾶς σώζει
καθώς σέ φέρνει πιό μακριά κι ἀπ'τό κελλί σου
Νίκο στόν οὐρανό τῆς μουσικῆς σου.

μπῆκε στόν κόπο δηλαδή τῶν δικαστῶν
μά αὐτοί δέν μπῆκαν στόν δικό του.
Καθώς διηγόταν τή ζωή του σέ κουφούς
θαρροῦσα δέν θ'ἀντέξω
τό δικαστήριο λειτουργοῦσε μέσα ἐκεῖ
μά ἡ δικαιοσύνη ἦταν ἀπ'ἔξω.*

Στά γράμματά του ἀπό τήν φυλακή
ὁ βίος δέν διαφέρει
ἀσφυκτιοῦσε σάν ζωο μυθικό
ἐδῶ ὅσο κι ἐκεῖ.
Μήν εἶναι τάχα ἕνα ρίγος παραπέρα
πού δείχνει ἀπόσταση ἀπ'τό δράμα
καί μεταφέρει σάν ἱπτάμενο ἕνα θαῦμα
τῆς Δικαιοσύνης τήν γαλέρα ;

Ἡ τέχνη μου ἔζησε παράξενες στιγμές
καί ἀπό δίκιο ξέρει
τά κίνητρά του δέν ἦταν ταπεινά
τόν βλέπω σέ ἀργές στροφές
σάν μιά θεότητα πού λύει τόν πανικό της
καί διαστέλλεται ξεσπώντας
στ'ἀνυποψίαστα μουλουκία τοῦ γλεντιοῦ
πού βιάζουν τό ἄσυλό της.

Ἡ οὐρά πού αὐξάνει φτύνοντάς τον, ἄς λυσάει
μέ τόν ζουρλομανδύα
καί μέ τά ἤλεκτροσόκ νά τόν κονίσει.
Θά λάβει ὅ,τι τῆς ἀξίζει.
Στούς λαβυρίνθους τοῦ ἐφιάλτη ὁδηγημένη
αἰώνια δίχως σωτηρία
στήν τακτική δουλειά τοῦ δικαστή
πού δέν καταλαβαίνει.

Ὁ πόνος μου ἔγινε βαρὺς
στή θέση αὐτή πού ἦρθα
καί ὁ νοῦς μου δυσκολεύεται
νά εὔρη τήν ἀλήθεια

Ἀλήθεια δέν θά βρῶ ποτέ
κι ἂν σπάω τό κεφάλι
εἶν' ὁ ντουνιαῶς ἀπέραντος
μεγάλο του τό χάλι

Τό χάλι αὐτό μέ ἔσπρωξε
ἀλήθεια νά γυρέσω
μέ παράπονο νά ζήσω
καί μέ πίκρα νά μισέσω

Νά χάνονταν ἀπό τόν κόσμο
τ' ἀδικο κι ἡ ἀπονία
νά ζαλεύουνε τά μίσση
νά μοῦ γιάννουν τήν καρδιά

Ἀπό τήν σκέψη τοῦ μυαλοῦ
λουλούδια νά ἀνθίζουν
νά μοσχοβολοῦν τά χεῖλη
οἱ καρδιές νά μὴν μαυρίζουν

Μέσ' ἀπό κάθε φουκαρά
ἀνοιξη νά περάσει
νά τοῦ ξεθάψει τή χαρά
τίς πίκρες νά σκεπάσει

Πέρασε ἡ ζωή μου πόνους
βάσανα κι ἀναποδιές
ἂν τά τραγουδήσει μοῦσα
θά ραγίσουν οἱ καρδιές.

Μέ συντροφιά τό θάνατο
στό κελί μου κάθε βράδυ
μιά αὐγή θλιμένης μέρας
θά πνιγῶ μέσ' τό σκοτάδι

Θάρρος χρειάζεται βουνό
καί ποταμός κουράγιο
νά βλέπω καί νά ζω μαζί
τής ζωής μου τό ναυάγιο

Κλάμμα ν' αρχίσουν τά πουλιά
καί ἡ αὐγή δροσάτη
νά θρηνήσουν τή ζωή μου
ποῦναι βάσανα γεμάτη.

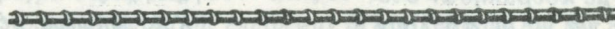
Νύχτα καμμιά φορά ὁ νοῦς
δίχως ντέρτι τραγουδάει
ἀπ' τίς πληγές τή θύμηση
διώχνει νά μήν πονάει.

Μέ ἀμπάρες καί λουκέτα
μέσα στό κελί κρατιέται
ἡ ζωή μου σκλαβωμένη
μά ἡ σκέψη μου κρατιέται

Δίχως δεσμά ἐλεύθερη
σάν τήν βάρκα ἀρμενίζει
σέ λιμάνια μέ μπουνάτσα
καί μέ συντροφιά γυρίζει

μέ τήν ἐλπίδα πώς μιὰ μέρα
θ' ἀλλάξει ὁ ντουνιας
δίχως βάσανα καί πόνους
γέννημα τῆς ἀπονιάς

Δίχως παρελθόν ἀνθρώπου
πού τό μέλλον του μαυρίζει
δίχως φυλακή μ' ἀμπάρα
ἄνθρωπο νά βασανίζει

Ἀρχίσανε ἀπεργία πείνας στίς 29 Ὀκτώβρη μέ αἴτημα τήν ἀπέλασή τους στή Κύπρο οἱ Κυριάκος Χριστοφῆς καί ἡ Κρίστια Μακρίδου. Εἶχαν καταδικαστεῖ σέ 3 καί 2,5 χρόνια μέ τόν 774/78. «Ἀντιτρομοκρατικός». Τό καλοκαίρι τούς εἶχε ζητήσει ἡ Κυπριακή Κυβέρνηση ἀλλά ἡ Ἑλληνική ἀρνεῖται ἀκόμη. Τό νά ἀπελαθοῦν στήν Κύπρο σημαίνει νά ἀπελευθερωθοῦν μιά καί ἐκεῖ δέν ἰσχύει ἀντίστοιχος νόμος. Παρ' ὅλα αὐτά καί στή Κύπρο καί ἐνῶ εἶχε ἀρχίσει ἡ ἀπεργία πείνας πιάστηκαν παιδιά πού εἶχαν διοργανώσει Ὁμάδα Συμπαράστασης καί ἔκαναν ἔρανο γιά ἐνίσχυση τῶν ἀπεργῶν πείνας. Κρατήθηκαν στήν Κυπριακή ἀσφάλεια καί βασανίστηκαν καί τελικά ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι, ἀφοῦ δέν μπόρεσε νά σταθεῖ καμμιά κατηγορία. Ὁ Χριστοφῆς στίς 37 μέρες ἀπεργίας πείνας μεταφέρθηκε στήν ἀπομόνωση τῶν φυλακῶν καί σήμερα βρίσκεται στίς 46 μέρες ἀπεργίας πείνας καί ἐνῶ ἡ ὑγεία τους βρίσκεται σέ κρίσιμη κατάσταση δέν ἔχουν μεταφερθεῖ καν στό νοσοκομεῖο.

15/12/1980

Γιά τόν Ἑλληνικό καί Κυπριακό τύπο

Ἡ ἀδιαφορία τῶν «ὑπεύθυνων» γιатρῶν τῶν γυναικείων φυλακῶν Κορυδαλλοῦ καί τοῦ νοσοκομεῖου κρατουμένων σάν ἐπέκταση τῆς κυβερνητικῆς ἀδιαφορίας, ἐφθασε χθές στό ἔπακρο. Γιά δευτέρη φορά μέ κουβάλησαν στό νοσοκομεῖο κρατουμένων γιά νά μέ στείλουν πάλι σάν πακέττο, πίσω στίς γυναικεῖες φυλακές, ἀφήνοντας ξεδιάντροπα νά φανεῖ ἡ πλήρης ἀνευθυνότητα πού διακρίνει τούς γιатρούς («ὑπευθύνους» γιά τίς φυλακές) ἀπέναντι στούς κρατουμένους.

Καταγγέλλω αὐτή τή βάνανση συμπεριφορά πού στήν τελευταία της ἀνάλυση χρησιμοποιεῖται σάν ἓνα μέσο ἐξόντωσης καί σπᾶσιμο νεύρων στήν προσπάθεια τῆς κυβέρνησης νά μοῦ σπάσει τήν ἀπεργία εἰδικά τώρα πού ἡ δολοφονία τοῦ Κύπριου Κουμῆ ἀπό τά ΜΑΤ εἶναι γεγονός καί πού ὁ δικός μας ἀγώνας (τοῦ Κυριάκου Χριστοφῆ καί μένα) τήν φέρνει σέ ἀρκετά δύσκολη θέση ἀπέναντι στόν Κυπριακό καί Ἑλληνικό λαό, τή στιγμή μάλιστα πού σήμερα Τρίτη, βρισκόμαστε στή 28η μέρα τῆς ἀπεργίας πείνας καί ἡ ὑγεία μας βρίσκεται σέ σοβαρή πτώση.

Ζητᾶμε τήν ἐμπραχτή συμπαράσταση τοῦ κάθε δημοκράτη σάν ἀπάντηση στά μέτρα ἐξόντωσης μας, πού ἔχει πάρει ἡ κυβέρνηση καί γιά νά μὴν περάσουν ἀκόμα δύο δολοφονίες. Ἐμεῖς ἀπό τήν πλευρά μας θ' ἀγωνιστοῦμε μέχρι νά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἀπέλασή μας στήν Κύπρο καί θά ἀντισταθοῦμε στόν πόλεμο νεύρων πού προσπαθεῖ νά μᾶς περάσει ἡ κυβέρνηση καί τό ὑπουργεῖο «δικαιοσύνης» μέσω τῶν κάθε εἰδους ἀνεύθυνων ἀτόμων πού ἐλέγχει.

Κρίστια Μακρίδου
25-11-80
Κορυδαλλός

Γιά τόν Κυπριακό καί Ἑλληνικό τύπο.

Ἡ κυβέρνηση Ράλλη χρησιμοποιεῖ βίαια μέσα τό ἓνα μετὰ τό ἄλλο προσπαθώντας νά μᾶς λυγίσει καί νά μᾶς σπάσει τήν ἀπεργία πείνας ἀδιαφορώντας ἐγκληματικά γιά τίς συνέπειες πού αὐτό ἔχει στήν ἴδια τή ζωή μας.

Χθές 30η μέρα, σέ συνθήκες σοβαροῦ κλονισμοῦ τῆς ὑγείας του (χαμηλή πίεση — ἀρρυθμίες καρδιάς) ὁ Χριστοφῆς μεταφέρθηκε βίαια στήν ἀπομόνωση τῶν φυλακῶν ὅπου τοῦ ἀπαγορεύεται ἡ ἐπικοινωνία ἀκόμα καί μέ τούς δικηγόρους του τήν στιγμή πού ἔχει ἀμεση ἀνάγκη ἀπό συνεχή ἱατρική παρακολούθηση καί ἡ κάθε βίαιη κίνηση μπορεῖ νά παίξει καθοριστικό ρόλο γιά τή ζωή του.

Ἡ κυβέρνηση Κυπριανοῦ ἐνῶ ἡ ἴδια εἶχε ζητήσει πρὶν 14 μῆνες τήν ἀπέλασή μας ἀπό (ἀπό τήν Ἑλληνική Κυβέρνηση) σήμερα παραμένει ἀπλὸς θεατῆς τῆς φθορᾶς τῆς ὑγείας μας, χωρὶς νά ἐπεμβαίνει οὐσιαστικά γιά τήν ἐπίλυση τοῦ αἰτήματός μας. Δηλώνουμε ὅτι ἐμεῖς θά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα μας μέχρι τῆς νίκης καί γιά ἀκόμα μιά φορά τονίζουμε στίς δημοκρατικές συνειδήσεις, ὅτι ἡ ὑγεία μας ἔχει κλονιστεῖ σοβαρά καί ὅτι ἡ ἐνεργοποίησή τους εἶναι ζήτημα ζωῆς καί θανάτου γιά μᾶς.

Κυριάκος Χριστοφῆς
Κρίστια Μακρίδου
28-11-80
Κορυδαλλός

Ὅπως σέ καταντήσανε
ζωὴ πανάθεμά σε
Ἄμα ξυπνήσης πνίγεσαι
σώνεσαι ἄμα κοιμᾶσαι

Τὴν τελευταία φορά πού σέ εἶδα, 17 Ἰούνη 1980, ἀφοῦ ἐπικοινωνήσες μέ τόν ὑπουργό Σταμάτη, ἤρθες μαζί μέ τόν δημοσιογράφο Οἰκονομέα, μέ εἰδική ἀδεία, καί μοῦ εἶπες ὅτι ὁ Σταμάτης σέ διαβεβαίωσε ὅτι θά ἱκανοποιηθοῦν ὅλα τὰ αἰτήματά μου, πού σχετίζονται μέ τήν διοικητική λειτουργία τοῦ ὑπουργείου, δηλ. συνθήκες διαβίωσης, ἐπισκεπτήρια μέ τήν Σοφία, ἀλληλογραφία, ἱατροφαρμακευτική περίθαλψη, βιβλία κλπ. Δυστυχῶς τίποτα ἀπό αὐτά δέν πραγματοποιήθηκε. Ἐνα μήνα μετά τήν λήξη τῆς ἀπεργίας τῶν 55 ἡμερῶν (25 Ἀπρίλη 1980 - 18 Ἰούνη 1980), ὁ διευθυντής τοῦ παθολογικοῦ τμήματος τοῦ νοσοκομείου γιὰ τὸς Μπεζαΐτης μᾶς ἔκοψε ἐξιτήριο, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τήν 20ῃ μέρα μετά τήν ἀπεργία (8 Ἰούλη 1980) κάναμε ἀποχή συσσιτίου γιὰτί ὁ ὑποδιευθυντής Βελισσάρης (τῆς Σωφρονιστικῆς Ὑπηρεσίας) διατεινόταν μπροστά στοὺς κρατούμενους ὅτι τὸ φαί πού τρώγαμε τὸ στερόντουσαν ἀπὸ τίς μερίδες τους. Ἐτσι ἕνα μήνα μετά τήν ἀπεργία εἴμαστε ὑποσιτισμένοι καί σέ κακά χάλια καί γι' αὐτὸ ἀρνηθήκαμε τὸ ἐξιτήριο.

Τελικά μᾶς κάνανε βία ἐξαγωγή (22 Ἰούλη 1980) καί ἐμεῖς τήν ἴδια μέρα κηρύξαμε ἀπεργία πείνας μέ ἀποτέλεσμα νά ὀδηγηθοῦμε σηκωτοί στήν ἀπομόνωση τῶν Δικαστικῶν Φυλακῶν Κορυδαλλοῦ. Ἐκεῖ μετά ἀπὸ 20 μέρες ἀπεργίας πείνας θεώρησαν ὅτι ἔπρεπε νά μᾶς στείλουν στό νοσοκομεῖο. Μᾶς ὀδήγησαν, στό φορεῖο πάνω, στό νοσοκομεῖο, ὅπου τήν δεύτερη μέρα ὑπογράψαμε δήλωση, ὅπου ζητούσαμε ἐξιτήριο, ἐφ' ὅσον ἡ Σωφρονιστικὴ Ὑπηρεσία τοῦ νοσοκομείου ἐπενέβαινε αὐθαίρετα στὰ καθήκοντα τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ. Τὸ ἐξιτήριο πού ζητήσαμε τὸ ἀπόρριψαν καί ἀντ' αὐτοῦ μᾶς κλειδῶσαν σέ ἕνα θάλαμο μόνους μας. Παράλληλα μᾶς ἔκοψαν τὰ ἐπισκεπτήρια, μέ τὸ νά μᾶς ζητοῦν νά κατεβαίνουμε κάτω (σὴν εἴσοδο τοῦ νοσοκομείου) γιὰ νά κάνουμε ἐπισκεπτήριο. Κάτι πού ἦταν ἀδύνατο νά πραγματοποιηθεῖ ἐφ' ὅσον ἐμεῖς δέν μπορούσαμε νά πάρουμε τὰ πόδια μας. Τήν 35ῃ μέρα τῆς ἀπεργίας αὐτῆς μᾶς ἐπέτρεψαν τὰ ἐπισκεπτήρια καί τήν 39ῃ μέρα σταματήσαμε, μετά ἀπὸ διαβεβαίωση τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ ὅτι, χωρὶς νά μποροῦν νά μᾶς βοηθήσουν στήν ἐπίλυση τῶν αἰτημάτων μας, τουλάχιστον θά φροντίσουν νά ἐκπληρώσουν αὐτοὶ τὰ ἱατρικά τους καθήκοντα στό ἀκέραιο, χωρὶς νά ἐπηρεάζονται ἀπὸ τήν Σωφρονιστικὴ ὑπηρεσία. Κι ὅμως ἀπὸ τήν 16ῃ κιόλας μέρα μετά τήν ἀπεργία ὁ Μπεζαΐτης, χωρὶς νά μᾶς ἐξετάζει, μᾶς δήλωνε ὅτι θά ἔπρεπε σιγὰ σιγὰ νά τὰ μαζεῦουμε καί νά φεύγουμε. Παράλληλα ἀδιαφόρησε γιὰ τήν ἐπέμβαση τῆς Σωφρονιστικῆς Ὑπηρεσίας στὰ καθήκοντα τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ.

Τελικά ἕνα μήνα μετά τὴ λήξη τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀπεργίας καί ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε ἀκόμη φοβερά ἐξαντλημένοι, λόγω τῶν πολλῶν ἀλλεπαλλήλων ἀπεργιῶν, μᾶς ἔκοψε ἐξιτήριο, ἐνῶ μιά βδομάδα προηγούμενα μᾶς ἔκοψε πάλι τὰ ἐπισκεπτήρια, ζητώντας μας νά κατεβαίνουμε κάτω ἐνῶ δέν μπορούσαμε νά πάρουμε τὰ πόδια μας. Ἐμεῖς πάλι ἀρνηθήκαμε καί παράλληλα κηρύξαμε ἀπεργία πείνας γιὰ νά διαμαρτυρηθοῦμε γιὰ τήν ἐξοντωτικὴ αὐτὴ μεταχείριση (1 Ὀκτώβρη 1980). Σηκωτούς μᾶς πῆγαν πάλι στήν ἀπομόνωση τῶν Δικαστικῶν Φυλακῶν Κορυδαλλοῦ. Ἐκεῖ ἀφοῦ μᾶς κράτησαν 10 μέρες, στίς 11 Ὀκτώβρη 1980 μᾶς ἔστειλαν πάλι στό νοσοκομεῖο. Ἐδῶ πάλι μᾶς κλειδῶσαν στὸν ἴδιο θάλαμο, ἐνῶ παράλληλα μᾶς κράτησαν ὅλα τὰ πράγματά μας, ἀφήνοντας μας μόνο λίγα ἐσώρουχα καί τὰ τσιγάρα μας. Παρὰ τίς ἐπανειλημμένες διαμαρτυρίες μας δέν μᾶς δίνουν τίποτα ἀπὸ τὰ πράγματά μας.

Ἐμεῖς μπροστά σ' αὐτὴν τήν ἐξωφρενικὴ κατάσταση, ἀρνιόμαστε ὁποιαδήποτε ἱατρικὴ παρακολούθηση καί συνεχίζουμε τήν ἀπεργία πείνας μέχρι νά σταματήσει αὐτὴ ἡ ἐξοντωτικὴ μεταχείριση. Ὅμως πρέπει νά ξέρεις ὅτι ἡ ὑγεία μας εἶναι τόσο χάλια (βλέπεις ἀπὸ 25 Ἀπρίλη μέχρι σήμερα ἔχουμε κάνει 109 μέρες ἀπεργία πείνας) πού δέν ὑπερβάλλω ἂν σοῦ πῶ ὅτι ἔχουμε φτάσει στὰ πρόθυρα τοῦ τέλους. Γιὰ παράδειγμα σοῦ λέω ὅτι μετακινούμεστε μέ καρτσάκι σάν ἀνάπηροι. Ἐτσι πῶς ἔχουμε γίνεи ἀμφιβάλλω ἂν θά μπορέσει ποτέ ἡ ὑγεία μας νά ἀποκατασταθεῖ. Καί γιὰ νά γίνεи κάτι τέτοιο θά χρειαστοῦν πολλοὶ μῆνες ἐντατικῆς θεραπείας στό νοσοκομεῖο. Στὴν κατάσταση πού εἴμαστε δέν μπαίνει πιά θέμα ἐκτίσης ποινῆς. Καί πολὺ περισσότερο εἶναι ἀδιανόητη ἡ ἀπομάκρυνση μας ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Δέν σκοπεύουμε νά διαλέξουμε καμμιά φυλακὴ γιὰ τάφο μας. Καί οὔτε μπορούμε νά μείνουμε μέ τὰ χέρια σταυρωμένα μπροστά στήν ἐξόντωσή μας. Πιστεύουμε ὅτι ἡ ἀπεργία πείνας εἶναι ὁ μόνος τρόπος νά ἐμποδιστεῖ ὁ θάνατός μας. Κι ἂν ἔρθει δέν θά περάσει ἀπαρατήρητος.

N. K. Κορυδαλλοῦ 16-10-1980

Μέ φιλικούς χαιρετισμούς
Φίλλιπας Κυρίτσης

Ἀγαπητέ Οἰκονομέα

Εἶναι νωπὸ ἀκόμα στή μνήμη μου τὸ δυναμικὸ σας ἀποκαλύπτημα τὴν ἐποχὴ πού εἶσασταν καὶ σεῖς κρατούμενος μέσα στὰ δολοφονικὰ ὑπόγεια τῆς ἀσφάλειας κατακρίνοντας καὶ νιώθοντας ντροπὴ, ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς ἴδιους τοὺς δασκάλους σας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν δημοσιευμένη φράση σας «ὅσο θὰ ὑπάρχουν φυλακισμένοι ἐμεῖς δὲν θὰ νιώθουμε ποτέ ἐλεύθεροι» πού τὴν ἐκφράσατε τὴν ἴδια μέρα πού βγήκατε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς. Δίνοντας σέ ὅλους μας χαρὰ, ἀφοῦ σέ σᾶς βλέπαμε στὰ δάκτυλά σας τὴν πέννα καὶ στὸ χέρι σας τὴ συνείδηση πού θὰ ξεσκέπαζε καὶ θὰ κατάκρινε τὴ χωροφυλακιστικὴ καὶ πόρνη οικαισύνη πού οἱ ἀτιμίες καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς εἶναι ἀπερίγραπτα καὶ πού χρειάζονται ἀπειρες κόλλες χαρτί γιὰ νὰ ἐκφράσω μόνο αὐτὰ πού γνωρίζω ἐγώ.

Λοιπὸν ἔρχομαι τώρα στὸ κύριο θέμα πού θὰ σέ ἀπασχολήσω γράφοντας αὐτὸ τὸ γράμμα πού θὰ φέρει τὴν ὑπογραφή τῆ δικῆ μου καὶ τὸ βασανισμό καὶ τὸν πόνο ὅλων τῶν συγκρατούμενων μου, ἀγωνιζόμενων καὶ μὴ. Ἐνα γράμμα πού βγαίνοντας ἀπ' τὰ ψηλὰ τείχη καὶ τὰ χοντρά σίδερα θάρθει στὰ δικά σου χέρια γιὰ νὰ σοῦ εἰπῇ ὄχι μιά διαμαρτυρία ἀλλὰ μιά Ἀληθινὴ ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ἐδῶ καὶ ἓνα μακρὺ χρονικὸ διάστημα καὶ κάτω ἀπὸ ἀδιανόητες συνθήκες βαρβαρότητας καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλές δολοφονίες (Ἀπ. Κάτσουρας, Δ. Μπότσης, Θ. Κανάκης, Κ. Φωτουλάκης, Β. Γκίκας, Θ. Γιάνναρης κ.λ.π., κ.λ.π.) καὶ ἀπὸ ἀναρίθμητα βασανιστήρια μέσα στὰ ὑπόγεια τοῦ Ἑπταπυργίου, τὰ γνωστὰ τῆς Κέρκυρας καὶ τὰ βουβὰ τοῦ Ἀλικαρνασσοῦ καὶ μέ προπορεύοντα στίς εἰδικεύσεις τῶν δολοφονιῶν στὸ κολαστήριο πού λέγεται ψυχιατρεῖο. Κάτω λοιπὸν ἀπὸ αὐτές καὶ χιλιάδες ἄλλες καταπιεστικές συνθήκες πού ὅλες πνίγονται στίς θηλιές τῶν γκλόμπς καὶ τῶν ἀλυσίδων καὶ μὴ βρίσκοντας ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ σπάσουν αὐτὴ τὴ σιωπὴ μέ μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ βγάλουν τὴ φωνὴ ἔξω ἀπὸ τὰ βαριὰ τείχη, ἀψηφώντας τὴν ἴδια τους τὴ ζωὴ, ξεκίνησαν μακροχρόνιες ἀπεργίες πείνας οἱ συγκρατούμενοί μου Φίλιππος Κυρίτσης, Γιάννης Σκανδάλης, Σοφία Κυρίτση.

«Πρῶτὴ ἐκδήλωση γιὰ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ τῶν γυναικείων φυλακῶν τὴν διάλυσαν οἱ πολιτισμένες κοινωνικὲς σχέσεις πού διέπουν τὸν πολιτισμὸ μας στρέφοντας ἐναντίον σέ ὁπλεις καὶ ΑΘΩΕΣ γυναῖκες ὀπλισμένα ἀνθρωπόμορφα κτήνη. Τί τιμὴ γιὰ τὴ δικαιοσύνη. Τίς νίκησε!!!».

Ἐνῶ στὸ νοσοκομεῖο κράτησαν τὴν ἀπεργία γύρω στίς 50 μέρες! Καὶ ἐν' ὅσω βρίσκονταν σέ ἀνάρρωση εἰσόρμησαν πάλι αὐτὰ τὰ κτήνη μέ τίς πράσινες στολές (γεμάτες αἷμα ἀθῶων) καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀκινητοποίησαν! Τοὺς μετέφεραν βιαίως στὰ πειθαρχεῖα τοῦ Κορυδαλλοῦ. Ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν ξανά γιὰ μιά καινούργια ἀπεργία πείνας. Καὶ ἀφοῦ τοὺς κράτησαν 15 μέρες στὰ πειθαρχεῖα τοὺς ἔφεραν καὶ τοὺς ἀπομόνωνσαν σ' ἓνα θάλαμο τοῦ νοσοκομείου, κλειδώνοντάς τους ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ζωὴ τους καὶ ταυτόχρονα σπρώχνοντας ἐμᾶς τοὺς ποινικοὺς ἐναντίον τους, ἐδῶ εἶναι ἡ βρωμιὰ σέ ὅλο τῆς τὸ μεγαλεῖο.

Τελειώνοντας καὶ αὐτὴ τὴν ΑΠΕΡΓΙΑ ὤρμησαν πάλι τὰ κτήνη καὶ τοὺς μετέφεραν πάλι βιαίως στὰ πειθαρχεῖα τοῦ Κορυδαλλοῦ, πού μόνο ὅσοι ἔχουν περάσει ἀπ' αὐτὰ γνωρίζουν τί εἶναι ἡ λέξη πειθαρχεῖο. Καὶ ἀπ' ὅπου ἄρχισαν πάλι μιά καινούργια ἀπεργία πείνας, ἐνῶ ἡ ζωὴ τους καὶ ἡ ὑγεία τους βρίσκονταν στὸ τέλος τῆς ἀντοχῆς τους. Ἐνῶ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ἡ ἐπιστήμη ἔμπαινε στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἐγκλήματος φανερά πλέον.

(Γιὰ τίς προηγούμενες τοὺς ἀπεργίς ἔχω γράψει σέ ξεχωριστὸ μέρος πού θὰ προσπαθῶ νὰ δημοσιευτεῖ). Γι' αὐτὸ πού τώρα θὰ σᾶς γράψω ἰδιαίτερος εἶναι ἡ τελευταία τους ἀπεργία πού αὐτὴ τὴ στιγμή διανύει τίς 20 περίπου ἡμέρες. Πού μετὰ ἀπὸ τὴ μεταφορὰ τους ἀπὸ τὰ πειθαρχεῖα, στὴν ἀπομόνωση τοῦ νοσοκομείου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ κολαστήριο μέ τὴν ὀνομασία ψυχιατρεῖο, (πού τὰ ἐγκλήματα του τὰ υπογράφουν οἱ γιατροὶ σάν αὐτοκτονίες) τοὺς ἔχουν κλείσει σέ ἓνα θάλαμο καὶ ἔχουν τοποθετήσει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα νεαροὺς μελλοντικούς δολοφόνους πού δὲν ἀφήνουν νὰ πλησιάσει κανεὶς, ἐνῶ ἀπὸ μέσα οἱ δύο συγκρατούμενοί μου ἔχοντας νικήσει τὸ θάνατο, ζοῦν ἴσως τίς τελευταῖες τοὺς στιγμές μέ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη....

Ἀγαπητέ Γιώργο: μὴν ἀφήνης αὐτοὺς τοὺς ἐγκληματίες γιὰ νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ ἀκατανόμαστο ἐγκλημα. Μὴν ἀφήνης νὰ σοῦ κρατᾶνε τὴ ΦΩΝΗ.

Ὅλοι οἱ συγκρατούμενοί μου στηρίζουν τίς ἐλπίδες τους σέ σένα, γιατί μόνο ἐσύ μπορείς νὰ ΒΓΑΛΕΙΣ ΤΗ ΦΩΝΗ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Ὁ θάλαμος εἶναι στὸν πρῶτο ὁροφο Νο 37

Εἶναι ὁ θάλαμος τοῦ ΑΓΩΝΑ.

Ὅσα σοῦ γράφω δὲν εἶναι παρὰ πραγματικὲς ἀλήθειες πού τίς ζῶ 10 ὁλόκληρα χρόνια.

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

Στις 5 'Ιανουαρίου πέθανε δεμένος με αλυσίδες (καθήλωση) στην απομόνωση του ψυχιατρείου κρατουμένων Κορυδαλλού ο Πολυχρόνης Θεοφιλίδης. 'Από τη 1η του μήνα μέχρι την μέρα που πέθανε οι συγκρατούμενοί του άκουγαν τις κραυγές του «λύστε με - λύστε με - δέν αντέχω άλλο» αδύναμοι να του προσφέρουν βοήθεια. Στις 5 'Ιανουαρίου πέθανε άβοήθητος, από «οξύ ξμφραγμα μυοκαρδίου». Ήταν μόνο 38 χρόνων. 'Ο διευθυντής του ψυχιατρείου Εύαγ. Κρινής έκανε διοικητική ανάκριση και κατέληξε σέ ένα πόρισμα στις 9.1.81 που αποδίδει τό θάνατό του «εις οξυτάτην κατάστασιν επιφέρουσα τόν θάνατον ακαριαίως καθ' ην κατ' ούδένα τρόπον ήτο δυνατή ή διάσωσις του αποβιώσαντος». γιά τίς ευθύνες δέν του προσωπικού και του ίδιου καταλήγει ότι... «ουδεμία παράλειψις ή παράβασις διαπιστοῦται υπό τῶν ὀργάνων τῆς ὑπηρεσίας ὡς πρὸς τόν ἐπισυμβάντα θάνατον του κρατουμένου ὀφειλόμενον εἰς γεγονός ἀπρόβλεπτον, δυνάμενον νά συμβεῖ εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀνεξαρτήτως τόπου καί χρόνου καί ἄνευ οἰασδήποτε προγενεστέρας ἐνδείξεως»

Στήν πραγματικότητα, ὁ Πολυχρόνης Θεοφιλίδης ἦταν ἄρρωστος μέ ὀξεία βρογχίτιδα καί παγκρεατίτιδα. "Όταν τό πιάσανε στίς 23.12.80 ἦταν στό κρεβάτι. Πῆρε μαζί του στό Κορυδαλλό τό ἱατρικό πιστοποιητικό του Τζάνειου γιά νά νοσηλευτεῖ στό νοσοκομεῖο κρατουμένων. "Όμως ἀντί νά τόν στείλουν ἀμέσως στό νοσοκομεῖο τόν κράτησαν ὀκτώ μέρες (μέχρι τίς 31 Δεκεμβρίου 80) στήν κανονική φυλακή του Κορυδαλλού. 'Η υγεία του χειροτέρευε καί τά δυό του πόδια εἶχαν πρηστεῖ. 'Αντί γιά τό νοσοκομεῖο τή πρωτοχρονιά τόν στέλνουν στό ψυχιατεῖο ἐπειδή «λένε» ἦταν τοξικομανής καί εἶχε παραισθήσεις!!

'Εκεῖ ὁ γιατρός Σπύρος Σπυρογλου (ψυχίατρος) διατάσσει νά τόν δέσουν στήν ἀπομόνωση ἐπειδή λέει «ἤρθε ἀπό τή κλειστή φυλακή μέ διάγνωση (τό ποιός ἔκανε τή διάγνωση αὐτή δέν φαίνεται πουθενά) «τοξικομανία μέ ἔντονα στερητικά φαινόμενα (παραισθήσεις)». 'Ο ἴδιος δέν φαίνεται νά διαπιστώνει κάτι τέτοιο γιάτί δέν του δίνει ἀγωγή μέ ψυχοφάρμακα ἀλλά λέει νά του κάνουν μόνο μία ἔνεση τήν ἡμέρα (coramine) πού κάνει μόνο γιά τή περίπτωση πού ἔχει κάποια νευρική ὑπερένταση!!

'Ο παθολόγος Βασίλης Πολίτης λέει ὅτι τόν ἐξέτασε στίς 2 'Ιανουαρίου 81 καί ἡ ἐξέταση «δέν ἀπέδειξε τί τό παθολογικόν». Τόν ἐξετάζει ἐπίσης στίς 3 'Ιανουαρίου ὅπου διαπιστώνει ὅτι «εὐρίσκετο εἰς καλυτέραν κατάστασιν ἐλάμβανε κανονικά τροφή καί συμπεριφερέτο φυσιολογικά» (τότε γιάτί τόν κρατοῦσαν δεμένο;).

"Όλα αὐτά, γνωματεύσεις καί ἀναφορές πού φτιάχτηκαν ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν ὑστέρων γιά νά καλύψουν τήν περίπτωση διαψεύδονται καί ἀπό τήν ἱατροδικαστική ἐκθεση πού ἔγινε στό πτώμα του Θεοφιλίδη ἀπό τοὺς ἱατροδικαστές Πούλο καί Ραϊσιάκη. "Ετσι γράφει ἡ ἱατροδικαστική ἐκθεση:

1. Τό σῶμα παρουσίαζε «ἐκδηλον ἀπίσχνασιν» δηλαδή ἦταν σά σκελετός.
2. Στό στομάχι δέν βρέθηκε καμμιά τροφή παρά μόνο «ὕδαρες ὑγρό».
3. Τό ἥπαρ ἦταν «ὕπαιρεμικό καί διογκωμένον»
4. Εἶχε πνευμονικό οἴδημα

Όλα αυτά ανατρέπουν τή κατασκευή του πορίσματος ότι δήθεν ο Θεοφιλίδης έπαθε έμφραγμα του μυοκαρδίου ξαφνικά, πράγμα που μπορούσε στόν καθένα μας. Τά βασανιστήρια, τό δέσιμο μέ άλυσίδες στήν απομόνωση μέ θερμοκρασία κάτω από τό μηδέν γιά πέντε μέρες σκότωσαν τό Πολ. Θεοφιλίδη. Αυτά είναι ή αίτία του θανάτου του.

Δέν είναι ή πρώτη φορά που κάτι τέτοιο συμβαίνει στή φυλακή. Τό ψυχιατρείο μάλιστα έχει τό «ρεκόρ» στίς «αυτοχτονίες». Μόνο τό 79 «αυτοχτόνησαν» στό ψυχιατρείο, ό Άποστόλης Κάτσουρας 19 χρόνων, ό Δ. Μπότσης, ό Θανάσης Κανάκης 33 χρόνων, ό Κώστας Φουτουλάκης 42 έτών, ό Βασίλης Γκίκας 42 χρόνων, κι ό Θανάσης Γιάνναρης στή κλειστή του Κορυδαλλού. Δέν έχουμε στή διάθεσή μας τά πορίσματα που είχαν βγάλει τότε μπορούμε όμως μέ βεβαιότητα νά πούμε ότι κι αυτοί βρέθηκαν σέ παρόμοιες συνθήκες μέ τό Θεοφιλίδη.

Γυναικείες Φυλακές

Κορυδαλλός

28/1/81

Ένας συγκρατούμενος μας πέθανε ξυλιασμένος άπ' τό κρύο, άρρωστος, μόνος, στό υπόγειο κολαστήρι τής σύγχρονης ιερής εξέτασης. Υπάρχουν φορές που οι λέξεις δέν έχουν όση δύναμη χρειάζεται γιά νά εκφράσουν τό περιεχόμενό τους. Ιδιαίτερα όταν έ-ξοικιωθήκαμε μ' αυτές συνηθίζοντας στήν κτηνώδη βία, δίνοντας τή σιωπηρή συγκατά-θεσή μας όταν αυτή πραγματώνεται μέσα άπ' τό ίδιο τό κράτος αυτό που άπ' τ' αποτελέ-σματα του πάνω μας είναι γιά μās τό πιο οργανωμένο συνδικάτο του έγκλήματος. Πώς νά μεταδώσεις σέ τρεις άράδες όλο τό μέγεθος τής φρίκης, του τρόμου, τής όργης και τής πίκρας που νοιώθει ένας φυλακισμένος μόλις μερικές δεκάδες μέτρα πιο πέρα άπ' τά τείχη που μās χωρίζουν άπ' τόν τόπο τής εκτέλεσης.

Κάθε μέρα ό μπαμπούλας τής μεταγωγής, ό μπαμπούλας του ψυχιατρείου κρέμεται πάνω άπ' τά κεφάλια μας. Μās άρπάζουν όπως τά κοτόπουλα που τά στέλνουν γιά σφα-γή. Η ένστικτώδικη αυτοάμυνα μας στους μηχανισμούς τής φυλακής που στοχεύουν νά συνθλίψουν κάθε ανθρώπινη ύπόσταση είναι πρόφαση γιά τήν εξόντωσή μας, ήθική, σωματική. Ό Θεοφιλίδης δέν είναι όπως γράφτηκε ό πρώτος νεκρός που πέθανε σάν τό σκυλί μέσα στή φυλακή. Παρόμοια περίπτωση είχε καταγγελθεί παλιότερα στίς φυλα-κές Θεσσαλονίκης. Μās λείπουν τά στοιχεία γιά ν' άριθμίσουμε κι άλλες. Οι μανδα-ρίνοι τής δικαιοσύνης σιωπούν, δέν περιμένουμε άπ' τους θύτες νά επέμβουν γιά νά σώ-σουν τά θύματά τους. Όμως μ' όση δύναμη μās έχει απομείνει καταγγέλλουμε αυτό τό έγκλημα που πάει νά περάσει άπαρατήρητο και ζητάμε ν' άκουστεί άτόφια και ή δικιά μας φωνή. Γιά μιά κοινωνία που δέ θά δημιουργεί έγκληματίες, φυλακές και φυλακισμέ-νους.

Υπογράφουν 19 κρατούμενες των Γυναικείων Φυλακών Κορυδαλλού.

Αγαπητέ Οικονομέα,

Ἡ ἀνάγκη ἐγκληματικῶν γεγονότων μέ ἀναγκάζει γιά δευτέρη φορά νά ἐπικοινωνήσω μαζί σου. Σάν μοναδικό μέσο μπροστά σ' αὐτή τή λυσσαλέα βαρβαρότητα καί τά ἄνομα ἐγκλήματα αὐτῆς (μέ δαύτης) τῆς «νόμιμης» δικαιοσύνης. Δέν θά σέ κουράσω μπαίνω στήν οὐσίαν τοῦ θέματος, μόνο θά ἀρχίσω μέ τή φράση ἀπό τό προηγούμενο γράμμα μου ὅπου σοῦ ἔγραφα ἀκριβῶς ὅτι «καί μέ προπορεύοντα στίς εἰδικεύσεις τῶν δολοφονιῶν στό κολαστήριο πού λέγεται ψυχιατρεῖο». Ἔ, λοιπόν ναι, δέν ἦταν κούφια φράση αὐτή εἶναι ὀλοκάθαρη ἀλήθεια, ὅπου μέσα ἀπό ἓνα πυκνό ἀριθμό δολοφονιῶν ἐπρόστεσαν κάτω ἀπό ἓνα ἀληθινά πρωτόκουστο τρόπο μιά καινούργια δολοφονία στίς 5 Ἰανουαρίου μέσα στά παγωμένα, καθηλωτικά, ἐξοντωτικά ὑπόγεια πειθαρχεῖα τοῦ τόσο «σωφρονιστικοῦ» ψυχιατρείου!

Μέ ὅσο μπορῶ πιά ἀπλές λέξεις ἀλλά εἰλικρινεῖς, δέν θά σοῦ ἐξιστορήσω ὅλα τά ἄτομα — (τῆς κοινωνικῆς ἀθλιότητος) — ὀνομαστικῶς, ὅπου τά ἔχουν κυριολεκτικά ἀχρηστέψει (διότι καί δύο κόλες γεμάτες θά εἶναι λίγα!) ἀλλά στό τελευταῖο καί στό πρῶτο τοῦ νέου ἔτους 1981.

● Ο Θεοφιλίδης εἶχε προφυλακιστεῖ μόλις 10 μέρες πρὶν βρεῖ το θάνατο. Πῶς ἔγινε καί βρέθηκε νεκρός, με αλυσίδες στα χέρια καί τα πόδια, ἀντί νά νοσηλεύεται στο νοσοκομεῖο μιας καί ἦταν ἀρρωστος;

● Ποιός ἀποφάσισε ὅτι ἡ υγεία του εἶναι ἀρίστη, ὥστε ν' ἀντέξει τή θανασιότητα τῆς καθηλώσεως (δηλαδή το δέσιμο με αλυσίδες) καί του ἐγκλεισμοῦ-του μέσα σ' ἓνα υγρό καί ἀπᾶνθρωπο ὑπόγειο «κελί»;

Καί ἀκόμα:

● Ποιοί ἔχουν ἀποφασίσει ὅτι μπορεῖ ν' ἀντέξει ἄνθρωπος (ἔστω κι ἂν εἶναι υγιής), καθηλωμένος ἐπὶ πέντε μέρες σ' ἓνα σιδερένιο κρεβάτι καί με θερμοκρασία κάτω ἀπὸ το μηδέν, τίς νύχτες;

Στά ἐρωτήματα αὐτά περιμένει ἀπάντηση ὁ ἀδελφός καί ἡ μάνα του νεκροῦ, περιμένουμε ὅλοι ἀπάντηση, ἀκόμα καί κείνοι πού κατὰ καιροὺς χασθῆκαν μέσα στήν κτηνωδία τῶν ἀπᾶνθρωπων συνθηκῶν κράτησής-τους.

Στίς 30/12/80 μετέφεραν στό ἐδῶ «ψυχουῖναινό κατάστημα» ἓνα νεαρό παιδί τῶν 23 ἐτῶν. Ὅπου ὕστερα ἀπό τήν καταραμένη ἐρευνα καί χωρίς ἀπολύτως καμία αἰτία τόν πῆγαν καί τόν ἀλυσσόδεσαν χέρια - πόδια βιαίως χωρίς καν τήν πιά στοιχειώδη δικαιολογία καί μέ θερμοκρασία κάτω τοῦ μηδενός!!!!... Οἱ φύλακες, καί ἐδῶ πρέπει νά σταθῶ γιά λίγο σ' αὐτούς εἰδικά τοὺς δύο «σωφρονιστές ὑπαλλήλους», σ' αὐτά τά δύο ἔλλεινᾶ ἀνθρωπότητα τέρατα· σ' αὐτούς τοὺς δύο τοὺς πιά αἱματορουφήχτρες τοὺς πιά αἰμοσταγεῖς τύρρανους, πού μέ τό πιά μεγάλο πάθος χτυποῦν λυσασμένα τοὺς δεμένους ἀσθενεῖς, ἐκτελῶντας ἀδίσταχτα τίς πιά ἀποδοτικές προσταγές τῶν μεγάλων «σωφρονιστῶν» πού εἰδικεύονται στό νά χτυποῦν θανατηφόρα, μέ αλυσίδες, γκλόμπς, λουκέτο σιδερένιο, μέ εἰδικά λάστιχα, μέ γροθιές, μέ κλωτσιές καί ὅτιδήποτε αἰμοσταγῆ τρόπο σκεφτοῦν! Μόνο καί μόνο γιά νά ἱκανοποιήσουν τά κρυφά ἀνώμαλα διεφθαρμένα σαδιστικά ἐνστικτα τους, ρουφώντας στήν κυριολεξία ΑΙΜΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ. Αὐτά τά δύο σιχαμερά ἀπάνθρωπα κτήνη οἱ δουλικοὶ δήμιοι, μόλις τόν ἔδεσαν ἄρχισαν νά ξεθυμαίνουν ἐπάνω τους βγάζοντας στήν ἐπιφάνεια τόν ἀληθινό ἐσωτερικό τους κόσμο! Ἐπὶ πέντε ὀλάκερα συνεχόμενα μερόνυχτα ἀκούγαμε ἀπό τό παγωμένο ὑπόγειο τόν ἀδικο βασανισμό τοῦ συγκρατουμένου μας Πολυχρόνη Θεοφιλίδη πού τό μοναδικό πού ζητοῦσε (ἀπ' αὐτή τή ταξική σιχαμένη κοινωνία) ἦταν νά σταματήσουν νά τόν δέρνουν καί νά τόν λύσουν. Διότι δέν εἶχε κάνει κανένα ἀπολύτως ἀδίκημα, καί κάτι πιά σημαντικό γιατί ὑπέφερε ἀπό τήν ἀρρωστη καρδιά του. Τά χεῖλη του τοὺς ἐκλιπαροῦσαν συνεχῶς - λύστε με - λύστε με - λύστε με - δέν μπορῶ νά ἀντέξω ἄλλο - σᾶς παρακαλῶ ΒΓΑΛΤΕ ΜΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ.

Αὐτές ἦταν καί αὐτές ἔμειναν οἱ τελευταῖες του λέξεις, ἡ τελευταία του ἐπιθυμία πού ἔμελλε νά μείνει ὁμως ἀπραγματοποίητη. Ὅταν αὐτοὶ οἱ «σωφρονιστές» αὐτῆς τῆς «δικαιοσύ-

νης έλύνανε πλέον τίς σωφρονιστικές άλυσίδες τους, δέν τίς έλυναν γιατί είχαν «συγκινηθεί» μπροστά σ' αυτό τό θαύμα, ούτε γιατί ξαφνικά είχε σταματήσει νά έκλιπαρεί ΑΛΛΑ γιατί πρίν από λίγες ώρες ό Πολυχρόνης Θεοφιλίδης μή άντέχοντας άλλο, κοίτουνταν ΝΕΚΡΟΣ, ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ, ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΟΣ, ΚΤΥΠΗΜΕΝΟΣ, ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ. Οί άλυσίδες είχαν έκπληρώσει τό «χρέος» τους, τώρα ήταν χρέος τών «άνθρώπων» νά βγάλουν μέσα από τίς άλυσίδες ένα άψυχο ΠΤΩΜΑ. Καί γιατί έπρεπε τώρα άλλος νά πάρει τή θέση του... Γι' αυτούς τούς τόσο έντιμους κοινωνικούς πολίτες, μέλη αυτής τής πολιτισμένης κοινωνίας, αυτό τό πió φρικιαστικό, άποτρόπαιο, τερατώδικο καί άκατανόμαστο, έγκλημα, όταν άπλώς μιά συνηθισμένη δουλειά, τώρα τό ματωμένο λαίμαργο ενδιαφέρον τους είναι στραμένο γιά καινούργια ΟΡΓΙΑ, νεώτερα είδη βασανισμών, καινούργια άνομα φρικιαστικά έγκλήματα, καινούργιες πió τέλειες έπιστημονικές μεθόδους στην εξόντωση του ανθρώπου.

Πρίν λίγο καιρό αγαπητέ Οικονομέα σās έγραφα γιά «τό Ψυχιατρείο πού τά έγκλήματα του τά υπογράφουν οί γιατροί σάν αυτοκτονίες». Σήμερα σās γράφω: "Όσοι γνωρίζουν αυτά τά τερατουργικά έγκλήματα καί τά καλύπτουν έστω καί μόνο μέ τή σιωπή τους είναι ΣΥΝΕΡΓΟΙ καί ΔΙΠΛΑ ΕΝΟΧΟΙ.

Μέ κάθε ειλικρίνεια δικός σου

10/1/81

Από σήμερα τήν 26-4-78 κατεβαίνω σέ άπεργία πείνας, διαμαρτυρούμενος γιά τήν άπάνθρωπη στάση του ύπουργείου σέ βάρος τών κρατουμένων. Η λογική βάση τής όποίας τό ύπουργείο άντιμετωπίζει όλους τούς κρατούμενους δέν είναι μόνο έκδικητική αλλά καί συνάμα σαδιστική.

Τό ύπουργείο δικαιοσύνης νομιμοποίησε τήν νομική έκτρωση πού όνομάζεται Σωφρονιστικός Κώδικας (γιά τόν ισχύοντα αναφέρομαι), ό όποιος είναι ένα γνήσιο παιδί τής χούντας, έφόσον έκδόθηκε τόν Αύγουστο του 1967 καί υπογράφεται από τούς άριστοκρατικώς διαβιούντες έν Κορυδαλλώ Παπαδόπουλο, Παττακό κλπ.

Αλλά ακόμη καί αυτός ό Σωφρονιστικός κώδικας, παραβιάζεται, μετά από διαταγές άγνωστων, όταν οί ύπεύθυνοι αισθανθούν μέσα τους τήν ανάγκη τής σαδιστικής ήδονής. Παράδειγμα οί φυλακές Κερκύρας πού γνωρίζουν νέες δόξες βασανισμών.

Τόν τελευταίο καιρό στίς φυλακές Κορυδαλλού έχουν γίνει δυό άπόπειρες αυτοκτονιών μέσα σέ έλάχιστο διάστημα. Μέσα στό 1979 στό συγκρότημα φυλακών Κορυδαλλού αυτοκτόνησαν έξι άτομα έκ τών όποίων ό ένας ανήλικος καί άποπειράθηκαν νά αυτοκτονήσουν άλλοι έξι ανήλικοι (οί αριθμοί αυτοί είναι στην πραγματικότητα, άσυγκρίτως άνώτεροι), έδω μιλώ μόνο γιά τίς άνδρικές φυλακές Κορυδαλλού, οί όποιες θεωρούνται ως οί καλύτερες φυλακές τής χώρας καί δέν αναφέρω τίς αυτοκτονίες δολοφονίες, πού έγιναν σέ άλλες φυλακές τής χώρας καί γιά τίς όποιες ήθικοί άυτουργοί είναι όρισμένα ύψηλά ιστάμενα πρόσωπα.

Ζητάω τήν κατάργηση αυτού του ήλίθιου σωφρονιστικού κώδικα.

Οί άνθρωπολόγοι λένε ότι δέν παρατηρούνται δείγματα κανιβαλισμού στην Έλλάδα. Αυτός όμως ό σωφρονιστικός κώδικας, είναι απόδειξη του αντίθετου.

Απαγορεύονται όλα σέ μās ακόμη καί τά ραδιόφωνα τήν στιγμή πού οί χουντικοί έχουν ως καί άτομικές τηλεοράσεις έκτός από τά ύπερσύγχρονα ραδιόφωνα τους.

Τά γράμματα απαγορεύονται (δέν μιλάω άπλως γιά λογοκρισία) τά περιοδικά απαγορεύονται, όρισμένα βιβλία πού κυκλοφορούν έλεύθερα έξω απαγορεύονται έδω. Οί πειθαρχικές φυλακές άνθοϋν.

Ποιός είπε ότι οί άνθρωποι πεθαίνουν, μέ τό σταμάτημα τής καρδιάς. Οί φυλακές σας είναι απόδειξη ότι καταφέρατε νά σκοτώσετε άνθρώπους χωρίς νά σταματήσετε τήν καρδιά τους.

Υποτίθεται ότι παραβήκαμε τούς νόμους καί έτσι βρισκόμαστε έδω. Όταν όμως οί νόμοι σας μās σκοτώνουν έχουμε τό δικαίωμα τής άμυνας.

Υ.Γ.

Τώρα πού τό γράφω ό Γ. Στασίνης έκοψε τίς φλέβες του.

Κ. Μ.

Πού βρίσκεται στίς Δ.Φ.Κ. μετά από παράνομη διαταγή άγνωστου, έφόσον είναι ανήλικος.

*«... Έδω είναι Ελλάδα, δέν είναι Τουρκία.
Μόνο στην Τουρκία θ' άκουστεϊς»...*

“Όταν χωρίσαν οί γονεΐς μου ήμουν 2 χρονών. Καί μέ είχαν πετάξει στού δρόμο. Καί μέ μάζεψε ή γιαγιά μου καί μέ πήρε στού σπίτι. Κανένas δέν μέ ήθελε άπ' τούς γονεΐς μου καί έτσι παραέμεινα στή γιαγιά μου. Τά χρόνια περνούσαν καί είχα κλείσει 11 χρονών καί ήμουν Γ. δημοτικού. Άλλά έπειδής ήμουν λιγάκι ζωηρός ό δάσκαλος μέ έδιωξε άπό σχολειό καί έτσι κατάντησα νά γυρνάω σάν άλήτης δρόμου.

Καί μετά πολλά είπα στή γιαγιά μου νά πάω νά μείνω στην μητέρα μου καί συμφώνησε γιά 2-3 μήνες νά μείνω κοντά τους. Άλλά στού μεταξύ ή μητέρα μου είχε πανδρεφτεί μέ ένα πορωμένο τύπο. Καί όταν πήγα κοντά τους, άπό πρώτη μέρα καί όλο άρχισαν νά τσακώνονται γιά μένα. Κατάλαβα ότι ήμουν άνεπιθύμητος μέσα στού σπίτι. “Άκουγα τά βράδια νά τσακώνονται ό πατριός μου μέ την μητέρα μου γιά μένα. Καί άκουσα νά λέει ή άφτός ή εγώ καί κανόνισε την πορεία σου. “Άκουσα την μητέρα μου νά κλαίει νά τον παρακαλεί κλαίγοντας νά παραιμείνω κοντά τους. Αύτός τίποτα. “Αγύριστο κεφάλι καί την άλλη πρωΐ όπως κοιμόμουν μπαίνει ό πατριός μου στού δωμάτιο πού κοιμόμουν καί μέ σήκωσε μέ κλωτσιές καί άμέσως σηκώθηκα καί κουλουριάστηκα σέ μία γωνιά καί τον κοιτούσα μέ δάκρυα στά μάτια. Καί λέγοντας τί του έκανα; Καί μέ πρόσταξε νά πάω στην πόλη νά ψωνίσω καί τύμαμαι καλά ήταν χειμώνas καί τό χιόνι ήταν μισό μέτρο στην αύλή. Καί τύμαμαι μου έδωσε 200 δραχμές γιά νά ψωνίσω. “Άλλά τά πράγματα πού θά άγόραζα ίσα - ίσα φτάνανε τά λεφτά καί τον ζήτησα γιά τό εισιτήριο γιά νά πάω στην πόλη πού ήταν 6 χιλιόμετρα. Πώς θά πήγαινα μ' αυτό τό κρύο. Καί μου είπε τύμαμαι αν ήθελα ζεστή γωνιά νά πάω στή γιαγιά μου καί τύμαμαι καλά ουτε παπούτσια δέν είχα. Είχαν τρυπήσει. Καί μέ είπε νά πάω μέ τά πόδια καί νά γυρίσω μέ τά πόδια. Τί νάκανα φοβόμουν νά μήν φάω ξύλο. Καί ξεκίνησα νά πάω στην πόλη. Τά πόδια μου είχαν μουδιάσει, τά χέρια μου άπό κρύο. Καί όταν γύρισα στού σπίτι ήμουν σάν χιονάνθρωπος καί άμέσως πήγα κοντά στή σύμπα. Μόλις μέ είδε ό πατριός μου μέ άρπαξε άπό ζβέρκο καί μέ πέταξε έξω καί μου είπε πάρε τό φτιάρι καί κατάρησε τό χιόνι άπτήν αύλή. Καί άμέσως άρχισα την δουλειά. Οί γείτονες μέ βλέπανε καί λυπόντησαν. “Άλλά τί νάκαναν οί άνθρωποι;

Καί έτσι αποφάσισα μία μέρα νά φύγω άπό κοντά τους καί νά γλυτώσω άπό τό μαρτύριο καί άπό τό ξύλο πού έπεφτε σάν βροχή κάθε μέρα. Καί όταν

βράδιασε καί περίμενα νά κοιμηθούν όλοι καί όταν ήρθαν τά μεσάνυχτα πήρα δυό κουβέρτες καί έφυγα άπό σπίτι. Καί στού δρόμο συλλογιζόμουν πού θά πήγαινα. Νά πήγαινα στην γιαγιά μου άλλη καί αύτή ή φουκαργιάρα είχε μία σύνταξη ίσα ίσα ζούσε καί έτσι αποφάσισα νά μήν πάω καί τράβηξα γιά την πόλη καί όταν έφτασα είχε ξημερώσει.

“Άρχισα νά γυρνάω πεινασμένος καί ξυπόλητος στούς δρόμους καί κατεφτηνόμουν προς την λαχαναγορά καί βρέθηκα μέ κάτι παιδιά καί γίναμε φίλοι. Καί μέρα κλέβαμε μήλα, πορτοκάλια γιά νά ξεγελάσουμε την πείνα μας καί τό βράδυ κοιμόμαστε σέ καμιά γωνιά άπάνω στά άδεια τελάρα..

Καί τύμαμαι μία μέρα εκεί πού κοιμόμαστε νά μās ξυπνάνε δυό αστυφύλακες. Καί μās πήραν καί μās πήγαν στού τμήμα. Καί άρχισαν νά μās βαρύνε καί λέγοντας πού τά είχαμε κρύψει τά λεφτά. “Εμείς τά χάσαμε. “Άρχισαμε νά κλαίμε. Τύμαμαι μέ πήρε κάποιος αστυνόμος καί μέ παρουσίασε στού διοικητή καί άρχισαν λέγοντας άμα σέ πιάσουμε έξω νά κοιμάσαι θά σέ στείλουμε στά “Αναμορφωτήρια. Στού μεταξύ τούς είχα πει την ιστορία μου μέ τούς γονεΐς μου. Άλλά αύτοί δέν δώσανε σημασία στά λεγόμενά μου.

Μία μέρα πάλι μέ πιάσανε καί μέ πήγαν στού τμήμα. Καί μου είπε κάποιος αστυφύλακας: πάλι έσύ. Καί τούς είπα άφού δέν μέ θέλουν οί γονεΐς μου εγώ τί νάκανα. Καί έτσι αποφάσισαν νά καλέσουν τούς γονεΐς μου γιά νά μέ πάρουν. Άλλά ό πατριός μου δέν μέ ήθελε. Μητέρα είχε πάντοτε δεύτερο ρόλο, έτσι αποφάσισαν νά μέ στείλουν στού “Αναμορφωτήριο. “Εβαλαν τή μητέρα μου γιά νά υπογράψει λέγοντας την ότι εκεί πού πάει ό γιός σου θά γίνει καλός άνθρωπος καί θά μάθει γράμματα. Καί είπαν ότι καλό σχολείο εκεί. Καί όταν μέ πήγαν στού Εισαγγελέα μέ την διαταγή του μέ “φέραν στού αναμορφωτήριο του Κορυδαλλού.

“Όταν μπήκα μέσα αντίκρυσα στού προαύλιο τούς κρατούμενους όμάδα, όμάδα καί την όμάδα άποτελούσε άπό πέντε ή έξι τροφίμους. Καί πήγα κάθησα σέ μία γωνιά σάν φοβισμένο ζωο. “Ηρθε μία όμάδα κοντά μου καί άρχισαν νά μου κάνουν έρωτήσεις. Γιατί μέ “φέραν καί τούς είπα την αλήθεια. Καί ένας άπαφτούς μέ ρώτησε. Φαίνεται ότι ήταν άρχηγός της ομάδας καί μέ είπε αν θέλω νά μπω στην όμάδα τους. Καί γώ τούς είπα ναί χωρίς ναξέρω τί είναι όμάδα. Μετά άπό μία βδομάδα άρχισα νά καταλαβαίνω μέ ποιούς είχα μπλεχτεί. “Ο-

λοι ήταν για κλοπές μέσα και άρχισαν να με διδάσκουν πώς μπορώ να κλέβω και πολλά και διάφορα.

Και κάθε μέρα έβλεπα τους τροφίμους στίς τουαλέτες ένας τους άλλους να κάνουν αλλαξοκολιά. Καθημερινώς αυτό ήταν ή διασκέδασή τους. Και έτσι διδάχτηκα πολλά στον Άναμορφωτήριο πώς να κλέβω και διάφορα και έτσι έκλεισα μέσα 8 μήνες.

Μιά μέρα με κάτι παιδιά αποφασίσαμε να δραπετεύσουμε γιατί δεν άντεχαμε στο ξύλο απ' τούς φύλακες. Καθένας είχε ένα ρόπαλο στην μέση του. Από παραμικρό μās βαραγανε σάν τὰ ζώα. Και έτσι μιά βραδιά φύγαμε απ' τό αναμορφωτήριο και κατεβήκαμε στην Αθήνα και άρχισαμε να κλέβουμε ό,τι βρίσκαμε μπροστά μας. Σέ ένα μαγαζί πού κλέβαμε μās πήραν χαμπάρι και μās κυνηγήσανε και έτσι διαλύθηκε ή παρέα μας και έμεινα μόνος. Δέν ήξερα πού να πάω. Πρώτη φορά ήμουν στην Αθήνα.

Μετά πολλά με ώτοστόπ έφτασα στην Κομοτηνή γιατί άποκει κατάγομαι. Οί γονείς μου ή καταγωγή τους είναι απ' την Τουρκία, εγώ γεννήτηκα στην Ελλάδα. Μετά πολλά πήγα στο σπίτι της μητέρας μου. Μόλις με είδε τὰ έχασε. Άρχισε να κλαίει και να με φιλάει και με ρωτούσε πώς πέρναγα στο Άναμορφωτήριο. Άν έματα να γράφω και να μετράω. Και γώ της είπα «έματα μητέρα πώς κλέβουνε» και πόσο ξύλο έτρωγα την μέρα. Αυτά τὰ γράμματά έμαθα εκεί.

Μετά πολλά άρχισα να κλέβω και στην Κομοτηνή. Ήρτε μέρα και με πιάσαν και με δικάσανε για όλες τις κλοπές 16 χρόνια και ήμουν 14 χρονών. Και με πήγαν στην Κέρκυρα στο Κατάστημα Άνηλίκων στην Βίδο.

Έκει κάτση 4 χρόνια και μαρτύρησα τό γάλα πού ήπια απ' την μητέρα μου. Γίνονται διακρίσεις. Με λέγαν παλιότουρκα, φύλακες και χαφιέδες της φυλακής και πάντα έτοιμοι να όρμήσουν επάνω μου. Πήγα μιά μέρα στον ύπαρχιφύλακα πού λεγόταν Άσονίτης ήταν Κερκυραίος είπα τὰ παράπονά μου δέν άντεχα άλλο. Και με είπε μόνο αν μπαφτηστώ τότε θά σέ προσέχουμε καλύτερα όπως τούς άλλους. Και γώ δέν δέχτηκα. Και όταν γύρισα στο θάλαμο ήταν και μερικά καλά παιδιά όπως Χ. Π. και δυό τρεις άλλοι. Με παρηγόρησαν και με δώσαν χέρι βοήτειας.

Μιά μέρα πήγα με τον Χ. Π. μαζί και κλέψαμε κάτι γόπες απτά γραφεία της φυλακής γιατί τότσι γάρο ήταν απαγορευμένο. Όποιοι πιάνανε να καπνίζει ξύλο και στο πειταρχείο. Μετά μās κάρφωσε κάποιος κρατούμενος ότι κλέψαμε τις γόπες απτά γραφεία και μās κάλεσαν στο άρχιφυλακείο, τύμα-

μαι ήταν ο ύπαρχιφύλακας Άσονίτης και με ρώτησε πού είχα κρύψει τις γόπες. Με είχαν μαυρίσει στο ξύλο. Με πήγαν στο πειταρχείο και άρχισαν πάλι να με βαράνε. Άπ' τό στόμα μου έτρεχε αίμα σάν ποτάμι και απτή μύτη μου για μιά χούφτα γόπες και με βρίζαν παλιότουρκα θά σέ γαμήσουμε τή μάνα και δέν θά βγής αποδω ζωντανός. Τότε κατάλαβα, δέν με βαρούσανε για τις γόπες αλλά γιατί γεννήτηκα από τουρκάλα μάνα. Με κράτησαν 7 μέρες στο πειταρχείο. Και τύμαμαι όταν βγήκα άκομα οί πληγές μου δέν είχαν κλείσει από την βοϊδόπουτσα.

Όταν πήγα στο θάλαμο πού ήμουν και έδειξα τις πληγές μου στα παιδιά άλλα γελούσανε και άλλοι με λυπόντουσαν για τό κατάντημά μου. Μετά δυό μέρες έδωσα ακρόαση στον διεφτηντή να πάω να δείξω τις πληγές μου. Και τύμαμαι ένας φύλακας με ρώτησε τί θά κάνω στον διεφτηντή και του είπα δική μου δουλιά είναι. Και τύμαμαι με πήγε στον διεφτηντή, πού όνομαζόταν Χηνός και τώρα είναι στίς εγκληματικές φυλακές Κέρκυρας. Με ρώτησε τί έχω να πω και τον έδειξα τις πληγές μου και μου είπε δέν πειράζει δέν είναι τίποτα θά περάσουν. Άφοϋ είσαι ζωντανός. Και τον είπα θέλω τον Σαγκελέα για να πω τὰ παράπονά μου. Και μου είπε κάτσε έξω και θά δοϋμε τί θά γίνει. Περίμενα στο διάδρομο και μετά από λίγο βγαίνει και φύλακας πού μ' έχει πάει και μου είπε να τον ακολουτήσω. Και με δυό άλλους συναδέλφους του με πήγαν στο πειταρχείο. Εγώ τάχασα άρχισα να φωνάζω τί έκανα πάλι. Και φύλακας με είπε έδω είναι Ελλάδα και όχι Τουρκία. Μόνο στην Τουρκία θά άκουστείς. Έδω όχι πάρτο χαμπάρι, μου είπε. Με κράτησαν 10 μέρες μέχρι να κλείσουν οί πληγές μου. Μετά με βγάλανε.

Μιά μέρα ήρτε ο Σαγκελέας στη φυλακή για επιτεώρηση και βρήκα την ευκαιρία να πω τὰ παράπονά μου και του ζήτηξα ακρόαση. Και μου είπε ο Άσονίτης ύπαρχιφύλακας άκόμα μυαλό δέν έβαλα και μου είπε αν πω τίποτα θά γίνει τάφος μου τό πειταρχείο. Εγώ παραόλα τὰ φοβερίσματά τους δέν τούς άκουσα. Νόμιζα ο Σαγκελέας θά με βοηθήσει. Και όταν πήγα μέσα και είπα τὰ παράπονά μου μου είπε να δείξω τις πληγές μου. Τότε του είπα ότι γιατρεύτηκαν και τότε με βγάλανε. Και μου είπε ότι άλλη φορά δέν θά σου περάσουν. Κατάλαβα ότι δέν θάβρω άκρη γιατί έβλεπα και ο Σαγκελέας ήταν με τό μέρος του διεφτηντή.

Και όταν έφυγε απτή φυλακή ο Σαγκελέας με φώναξαν στο άρχιφυλακείο και μου είπαν: τί κέρδισες τώρα πού είπες όλα στον Σαγκελέα; Με πήραν δεμένο και με πήγαν στο πειταρχείο και άρχισαν με-

ρικοί κρατούμενοι νά φωνάζουν στους φύλακες: δολοφόνοι άφηστε τό παιδί. Τύμαμαι ήταν ό Χ.Π., ό Β. και μερικοί άλλοι και τούς είπαν ότι θάρτη και ή σειρά τους. "Όταν μέ βάλαν μέσα μέ βάραγαν 6-7 άτομα επί μισή ώρα. Μέ άφησαν άναίστητο και φύγαν.

Μετά από λίγο συνήρτα από κάτι φωνές στό διπλανό κελί και βάραγαν τόν Χ. Π. και τόν Β. έπειδή μέ ύποστηρίξανε.

Μετά ήρτε κάποιοι φύλακες στό παράθυρο του κελιού μου. Μου είπε ότι αυτοί είναι πιό γεροί από μενα γιατί δέν χάσαν τήν αίστησή τους παρόλο πού τούς βάραγαν μέ τά γκλόπ. Χαμογέλασε και έφυγε. Είχα τέτοιο μίσος στους ανθρώπους πού μάς βάραγαν χωρίς νά τούς είχαμε κάνει τίποτα.

"Ηρτε μέρα πού απολύθηκα. Μέ μίσος στήν καρδιά πρós τήν έλληνική δικαιοσύνη και πρós τήν κοινωνία. Καί βλαστημούσα τήν ώρα πού γεννήθηκα στά έλληνικά χώματα. Αυτό πού λέγεται "Ελλάδα πού θεωρείται από Εύρωπαίους τό πιό προοδευτικό και μέ καλή πολιτική.

Σέ λίγο διάστημα έπεσα μέσα πάλι διότι τό θέλησε ή κοινωνία. Καί μέ πήγαν στό Γεντί - κουλέ. "Όταν μπήκα μέ πρώτη ματιά αντίκρυσα τό χάος. Μεσ' τήν φυλακή οί κρατούμενοι ήταν σά μηχανές σκουριασμένες πού έχουν νά λαδωθούν από σαράντα, στά κουρέλια.

Κάποιοι φύλακες μέ φώναξε νά παραλάβω τίς κουβέρτες πού βρωμούσαν από αίματα. Του άπάντησα δέν τίς θέλω γιατί βρωμούσαν και μου είπε δέν είναι τό δικό μου αίμα αλλά τό δικό σας. Καί πρέπει νά τίς πάρω γιατί θά μέ εκκλιναν στό μπουδρούμι και θάκανα παρέα μέ τά ποντίκια. Τί νάκανα τά

πήρα. Καί μέ πήγαν στό θάλαμο 7.

Πέρασε κάπου 1 μήνας καθημερινά έβλεπα μπροστά μου τή ρουφιανιά. Μέ τό παραμικρό σέ κάρφωναν. Κατάλαβα ότι ό θάλαμος 7 ήταν σχολή ρουφιάνων. Καί ζήτησα νά μέ αλλάξουν νά πάω σέ άλλο θάλαμο. Καί μου είπε ό αρχιφύλακας Ζέρβας ακόμα δέν ήρτες αρχισες τίς φασαρίες. Καί μου είπε νά καθήσω εκεί πού είμαι και νάκανα αυτό πού κάνουν άλλοι κρατούμενοι δηλαδή νά τούς βοηθήσω. "Εγώ είπα δέν γεννήτηκα ρουφιάνος, ούτε θά γίνω. Καί άμέσως διάταξε νά μέ βάλουν στό πειταρχείο γιά νά σκεφτώ καλύτερα έτσι μου είπε αυτός ό μπάσταρδος ό Ζέρβας.

Μέ κράτησε 5 μέρες χωρίς αίτία. Τελικά μέ βγάλανε και μέ πήγαν στό γραφείο του και μου είπε πώς πέρασα και άν σκέφτηκα νά τούς βοηθήσω και είπα σάν τούς άλλους εγώ δέν γίνομαι και κοιτά νά χτυπήσεις άλλη πόρτα. "Αγρίεψε και φώναξε και μου είπε κοιτά έδω σάν και σένανε είδα πολλούς μάγκες πού μέ προσκύναγαν και μέ φίλησαν τά πόδια. Τους έβαλα και φώναζαν ότι γάμησα τή μάνα τους. "Εσύ ένας παλιότουρκος νά μέ φέρνεις άνδирήσεις. Καί γώ του είπα ότι είναι σκιζοφρενής και τότε χωρίς νά καταλάβω άρχισαν νά μέ βαράνε μέ τά γκλόπ.

Και μετά άρχισαν νά μέ σέρνουν και μέ οδηγούσαν σέ ένα άλλο κελί πού είχε τό σταυρό και μέ κρέμασαν. Καί είδα και κάποιον Σαβίδη και αυτός είχε τά ίδια χάλια μέ έμένα και αυτός ήταν στό σταυρό. Τό φώναξα πολλές φορές αλλά δέν πήρα άπάντηση. "Ηταν σά πεθαμένος. Μέ κράτησαν 2 μέρες και μέ βγάλαν. Τελικά μέ άλλαξαν και μέ πήγαν στό θάλαμο 6.

ΤΟ ΑΙΣΧΟΣ ΤΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΥ

Μικρό αφιέρωμα στην Προεδρία της Δημοκρατίας και τον Προϋπολογισμό.

Σύμφωνα με τα κονδύλια του τακτικού προϋπολογισμού για όλες τις φυλακές και τα αναμορφωτήρια της χώρας υπολογίζεται νά δαπανηθούν τό 1980:

- Γιά θέρμανση 1.600.000 (ο.σ. όσο ακριβώς και τό 1979, πού σημειώνει σέ ποσότητα πού λιγότερο πετρέλαιο).
- Γιά προμήθεια διδύλων και άλλων εκδόσεων 80.000 δρχ.
- Γιά προμήθεια ειδών αθλητισμού 50.000 δρχ.
- Γιά προμήθεια ειδών ψυχαγωγίας 15.000 δρχ.

Τήν ίδια περίοδο, για θέρμανση της Προεδρίας της Δημοκρατίας θά δαπανηθούν 2.500.000 δρχ. (ο.σ. τριπλάσιο ποσό απ' ό,τι τό 1978 οπότε δαπανήθηκαν μόλις 866.000 δρχ.) και για δημόσιες σχέσεις 2.560.000 δρχ. (όταν τό 1978 η δαπάνη αυτή υπολογίστηκε σέ 1.099.000 δρχ.). Καί κάτι ακόμα:

Τό 1980 υπολογίζεται νά δαπανηθεί από τή Βουλή για αμοιβές και λιπηνών σεν γένει» 1.000.000 δρχ.

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ: Μύθος και πραγματικότητα

ΔΑΦΝΙ καμιά αλλαγή, καμιά ιδιότητα για αποτοξίνωση... άθλιο περιβάλλον κι όταν έχεις μέσα σου λίγη ζωή φωνάζουν 10 τρελλούς γομάρια, σέ δένουν με αλυσίδες, άμέσως κοκτέιλ ένεση· ύπνος πάνω από 3-4 ημέρες και ήσυχία γι' αυτούς.

μέσα αποτοξινώσεως, μηδέν

συναισθηματική συμπαράστασις, μηδέν

περιβάλλον, μηδέν

φάρμακα αποτοξινώσεως, μηδέν

και οι γιατροί όπως όλα τά μορφωμένα κεφάλια πού κρατούν στά χέρια τους κάτω από σένα, τήν έλευθερία σου, θέλουν χρήματα στήν ανταλλαγή της·

και τότε επί τόπου γίνονται τά θαύματα, οι καλύβες παλάτια, και τά αποβράσματα επικίνδυνα διά τήν κοινωνία άτομα, αλλάζουν σέ θύματα και άρ- νιά πού ζητούν στοργή και σωστή μεταχείριση.

έδώ οι αντίδραστικοί ύπόκεινται σέ μιá ιδιόμορφη βία, πού λέγεται δέσιμο και ένεσεις κοκτέιλ· αυτές έχουν τήν ιδιότητα νά προκαλούν έγκεφαλική και σωματική γράμπα· είναι τελείως άποτελεσματικά έξοντωτικές.

Γράφει ή Μαρία Ίορδανίδου, μαθή- τρια τής Πρότυπης Σχολής Άναβρύ- των: «Άραγε είναι ψέματα ότι προ- μηθεύετε σεις (έννοεί γενικά τήν Άστυ- νομία) ναρκωτικά σέ διάφορα κυκλώ- ματα, Έξάρχεια κ.λ.π., γιά νά βάλετε έπειτα στό χέρι αυτά τά παιδιά; Είναι ντροπή και άναξιοπρέπεια από μέρους σας. Άλλά τί νά περιμένουμε από σās πού ξυλοκοπάτε άγρια τούς νέους και κατασκευάζετε ψεύτικες κατηγορίες;»

Αυτή ήταν ή άλλη πλευρά. Μπορού- σε νά άποσιωπηθεί. Όχι όμως. Τιμή- τητα σημαίνει αλήθεια. Άλλά αυτό δέν είναι σωστό. Η Άστυνομία μάχεται νά σώσει, όχι νά καταστρέψει. Μάχεται νά προφυλάξει, όχι νά βασανίσει. Άλ- λήμονο άν πρώτοι οι φύλακες παρανο- μούσαν. Τότε θάχαμε μεταβληθεί σέ ζούγκλα.

(Απόσπασμα από τήν Έπιθεώρηση Χωροφυλακής, Τεύχος 1280, Αύγουστος 1980, σελίς 567. Άπό τό άρθρο: Ναρκωτικά, ή εύθνη μιάς άπειλής).

Ο Κύριος φοι- τητής Γεωδ. Κουμής, πού χαροπαλεύει. Πάνω: Όπως ήταν πριν τήν επίθεση. Κάτω, τώρα στό νοσο- κομείο, σέ πλή- ρη αφασία.

Το χασίς είναι γνωστό στην Ελλάδα από πολύ παλιά, από τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Στὴν παλιά Ἀθήνα εἶναι γνωστό ὅτι τὸ χασίς κυκλοφοροῦσε καὶ καπνιζότανε ἐλεύθερα, καὶ λέγεται ὅτι τὸ 1900 στὴ Σύρο ὑπῆρχαν 60 καφενεῖα καὶ 40 τεκέδες. Κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο δὲν εἶναι τυχαῖο. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἡ Σύρος ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἐμπορικὸ λιμάνι τῆς Ἑλλάδας καὶ ἐκεῖ ἦταν μαζεμένοι ἄνθρωποι τοῦ λιμανιοῦ, ναυτικοί, ἀχθοφόροι καὶ γενικά ἄνθρωποι πού ἐπιβίωναν ἀπ' τὴ ζωὴ του. Αὐτοὶ ζώντας μέσα σὲ μιὰ οἰκονομικὴ μιζέρια κι' ἀποστερημένοι συναισθηματικά, ἀποζητοῦσαν μιὰ πρόσκαιρη χαρὰ καὶ εὐφορία ἀπὸ τὸ κάπνισμα τοῦ χασίς.

Ἀργότερα μέ τὸν ἐρχομὸ τῶν προσφύγων, τὸ χασίς ἐξαπλώθηκε περισσότερο. Ἡ ἀνεργία καὶ ἡ φτώχεια εἶχαν μεγαλώσει καὶ ἐπὶ πλέον ἦταν πολλοὶ αὐτοὶ πού γινώριζαν τὴ χρῆση τοῦ ἤδη ἀπὸ τὴν Τουρκία καὶ τὴν μετέφεραν κι' ἐδῶ. Αὐτὴ ἡ ταξικὰ καθορισμένη κατηγορία ἀνθρώπων ζοῦσε μιὰ ζωὴ διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴ πού βόλευε τὸ κράτος. Ἀξίες ὅπως ἡ οἰκογένεια, ἡ ἐργασία, ἡ σεξουαλικὴ ἠθικὴ, ὁ σεβασμὸς στοὺς νόμους ἦταν ἀπ' αὐτοὺς ἀμφισβητημένες. Ἀδιαφοροῦσαν γιὰ μιὰ σταθερὴ καὶ «νοικοκυρεμένη» ζωὴ καὶ δὲν νοιάζονταν ν' ἀποχτήσουν λεφτά. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ εἰκόνα τῆς τυποποιημένης κοινωνίας, τοὺς ἐσπρωχνε ν' ἀπομονώνονται ὁλοένα μεταξύ τους, καὶ νὰ δημιουργήσουν ἓνα κλειστὸ κύκλωμα. Ἡ ἀπαγόρευση καὶ ποινικὴ δίωξη τοῦ χασίς συνέτεινε σ' αὐτὴ τὴ γκετοποίηση καὶ τὴν ἔκανε ἀναγκαστικὴ. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε μέ τὸ 2107 ἄρθρο τοῦ 1920 πού ἀπαγόρευε «τὴν καλλιέργεια, ἐμπορία καὶ κατανάλωση» τοῦ χασίς. Ὁ Μεταξᾶς τὸ 1937 ἐξορίζει στὴν Ἰο 700 χασικλῆδες καὶ ἄλλους στέλνει σὲ ἄλλες μικρὲς πόλεις. Ὁ Μανιαδάκης, τότε ὑπουργὸς Δημόσιας τάξης, ἐξόντωσε πάρα πολλοὺς τοξικομανεῖς μέ ἔνεση. Σήμερα ὁ νόμος θεωρεῖ τὴν χρῆση καὶ κατοχὴ ναρκωτικῶν σάν κακούργημα καὶ προβλέπει ποινὴ τὸ λιγότερο 5 χρόνια.

Ποιοὶ εἶναι ὅμως οἱ λόγοι πού ἀπαγορεύονται τὰ ναρκωτικά;

Σήμερα τὸ πρόβλημα τῶν ναρκωτικῶν θεωρεῖται σάν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρά — ἂν ὄχι τὸ πιὸ σοβαρὸ πρόβλημα τῆς νεολαίας. Οἱ ἐφημερίδες, καὶ γενικά ὁ τύπος, μᾶς βομβαρδίζουν καθημερινά μέ συνταρακτικὲς εἰδήσεις καὶ στατιστικὲς γι' αὐτὴ «τὴ φοβερὴ μᾶστιγα πού ἀφανίζει τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου, τὰ νιάτα». Ἡ ἀστυνομία κάνει «σισύφειο» ἀγώνα ἐνάντια σ' αὐτὴ τὴν καταστροφὴ πού ἀπειλεῖ τὴν «διασάλευση τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἐπικρατοῦσων ἀντιλήψεων περὶ τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς». Καί αὐτός εἶναι — κατὰ τὴ γνώμη μας — ὁ σπουδαιότερος λόγος ὅλου αὐτοῦ τοῦ ὑστερικοῦ κυνηγητοῦ.

Τὰ ναρκωτικά ἔχουν ταυτιστεῖ μέ τὴν ἐξέγερση τῆς νεολαίας, πού ἦταν ἰδιαίτερα ἐντονη κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ '60 (χίππυς, μπητνικς κλπ.) Ἦταν καὶ εἶναι ἓνας τρόπος περάσματος σὲ ἓνα ἄλλο κόσμο ἀντίθετο μ' αὐτόν τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας, τῆς ἀποξένωσης, τῆς μοναξιάς, τοῦ βολέματος. Ἕνας βοηθὸς γιὰ νὰ σπάσει ὁ κλοιὸς τῆς ἀπομόνωσης καὶ νὰ νιώσει ὁ ἓνας κοντὰ μέ τὸν ἄλλο. Τὸ σταθερὸ ἐπάγγελμα, ἡ νοικοκυρεμένη οἰκογενειακὴ ζωὴ, ἡ κοινωνικὴ ἀνοδος, ὁ ἀνταγωνισμὸς γιὰ τὸ κέρδος καὶ τὴν κυριαρχία, ἡ ἰδιοκτησία, δὲν εἶναι πιά ἀξίες πού μποροῦν νὰ δώσουν χαρὰ. Ἀντίθετα ὁδηγοῦν σὲ μιὰ ἰδεολογικὴ χαύνωση καὶ σὲ ἓνα ἀποξενωτικὸ ἀτομισμό. Ἡ νεολαία περιφρονεῖ τὰ περιττά καταναλωτικὰ ἀγαθὰ καὶ ζητεῖ ἐπικοινωνία μέ τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ ὅμως σημαίνει ἀμφισβήτηση τῆς κοινωνίας ὅπως εἶναι σήμερα, ἀμφισβήτηση τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἰδεολογίας τῆς. Οἱ νόμοι γιὰ τὴν δίωξη τῶν ναρκωτικῶν δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, παρὰ αὐτοπροστασία τῆς ὑπάρχουσας κοινωνικῆς δομῆς ἐνάντια σ' αὐτὴ τὴν ἀπειλή. Τὸ κράτος ἀρχικά δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα κατάπνιξης αὐτῆς τῆς ἰδεολογικῆς ἀμφισβήτησης. Μποροῦσε ὅμως νὰ πολεμήσει τὰ ναρκωτικά, πού ὅπως εἴπαμε θεωρήθηκαν ταυτισμένα μ' αὐτὴν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο συνεταιρίστηκε τὴν ἱατρικὴ γιὰ νὰ ἐξαφανίσει τὴν πολιτικὴ χροιά τῆς κατάστασης καὶ νὰ τὴν περιορίσει σὲ ἱατρικὸ πρόβλημα. Οἱ διάφοροι «διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες» ἔβαλαν τὰ δυνατά τους, γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι κάθε ἄνθρωπος πού κάνει χρῆση ναρκωτικῶν εἶναι καὶ ἓνας ἐγκληματίας.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ νομίσματος. Τὰ πιὸ κοινὰ ναρκωτικά πού ἀποδειγμένα προκαλοῦν ἐθισμό στὸν ὀργανισμό, ὄχι μόνον κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα ἀλ-

... Μέσα στο ζάρι
Μέσα στον καπνό
Τις μαύρες μέρες μας ξεχνώ...

λά και διαφημίζονται. Έτσι ο καπνός, το αλκοόλ, τα βαρβιτουρικά, τα ηρεμιστικά, τα αναλγητικά καταναλώνονται πλατιά από τον περισσότερο κόσμο, πού συνήθως δεν γνωρίζει τις βλαβερές τους συνέπειες για τον οργανισμό. Τυχόν διαφωτιστικές καμπάνιες πού γίνονται ευκαιριακά — όπως μέ τά τσιγάρα — δεν μπορούν καν νά συγκριθούν μέ τήν καμπάνια ενάντια στά ναρκωτικά.

Πίσω απ' αυτό τό γεγονός κρύβονται τεράστια οικονομικά κέρδη. Ή φορολογία του καπνού και του αλκοόλ αποφέρει στό κράτος τεράστια εισοδήματα και οί φαρμακοβιομηχανίες είναι από τούς πιό προσοδοφόρους βιομηχανικούς κλάδους. Είναι χαρακτηριστικό ότι τόν 19ο αιώνα οί γιατροί χορηγούσαν μορφίνη και όπιο σάν αντίδοτο για διάφορες αρρώστιες σέ μικρούς και μεγάλους. Ό έθισμός πού δημιουργούν στόν οργανισμό, δέν θεωρήθηκε πρόβλημα, παρά μόνο όταν ή Bayer προώθησε τήν ήρωϊνη σάν αντίδοτο στόν έθισμό από όπιο. Ή ιστορία συνεχίστηκε μέχρις ότου θεωρήθηκε ή ήρωϊνη έθιστική και αντικαταστάθηκε από τή μεθαδόνη. Καί τό παραμύθι συνεχίζεται μέχρι τά κεφάλαια των βιομηχανιών νά τοποθετηθούν σ' ένα καινούργιο προϊόν. Όλα αυτά είναι στοιχειά πού μās κάνουν ν' άμφισβητούμε τήν αλήθεια του ενδιαφέροντος τής άστυνομίας για τίς βλαβερές συνέπειες των ναρκωτικών πάνω στόν οργανισμό.

Μπορούμε νά πούμε ότι όλοι οί διωκτικοί νόμοι ενάντια στά ναρκωτικά δέν μόρεσαν νά περιορίσουν τή χρήση τους. Τό μόνο πού σίγουρα καταφέρνουν είναι νά αυξάνουν συνέχεια τήν τιμή τους μέσα στό παράνομο κύκλωμα πού κινούνται, και νά νοθεύουν τήν ποιότητά τους. Αυτός πού χρησιμοποιεί σκληρά ναρκωτικά και είναι ύπο-

χρεωμένος να τὰ ἀναζητήσει μέσα σ' αὐτό τό παράνομο κύκλωμα, ζεῖ σέ μιὰ ἰδιαίτερη ψυχολογική κατάσταση. Ἡ πράξη του αὐτὴ θεωρεῖται ἐγκληματική καί γι' αὐτό ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει τὴν ἐχθρότητα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου πού τὸν ἀντιμετωπίζει σάν μίasma καί παράσιτο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι ἀπόλυτα ἐξαρτημένος ἀπὸ τὸν ἔμπορα προμηθευτὴ του ἰδίως ὅταν ἔχει ἐθιστεῖ. Φτάνει νὰ ἀναλογιστεῖ κανεὶς τό ἄγχος του νὰ βρεῖ λεφτά, γιὰ νὰ πληρώσει. Ἡ ἔλλειψη χρημάτων μπορεῖ πολλές φορές νὰ τὸν ὀδηγήσει σ' ἓνα κανάλι πού δέν τό ἔχει διαλέξει καί δέν μπορεῖ νὰ ξεφύγει εὐκολά. Εἶναι μιὰ κατάσταση πού συνήθως ἡ ἀστυνομία ἐκμεταλλεύεται γιὰ ν' ἀποχτήσει προσβάσματα μέσα σ' αὐτό τό κύκλωμα καί νὰ τό ἐλέγχει, στρέφοντας τὸν ἓνα ἐνάντια στόν ἄλλο. Οἱ νόμοι δημιουργοῦν ἀκριβῶς τό πρόβλημα πού τό κράτος ἰσχυρίζεται ὅτι θέλει νὰ ἐξουδετερώσει.

Τὰ ναρκωτικά δέν εἶναι ἓνα πρόβλημα πού μπορεῖ νὰ λυθεῖ μέ καταναγκαστικά διοικητικά μέτρα. Ἐφόσον θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν οἱ λόγοι πού ὠθοῦν ἓνα ἄτομο νὰ κάνει χρῆση τους, ἐφόσον τὰ προβλήματά του ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καί νὰ τὸν καταπιέζουν, τό πρόβλημα τῶν ναρκωτικῶν δέν μπορεῖ νὰ λυθεῖ.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ ἐλεύθερη διάθεση τῶν ναρκωτικῶν εἶναι ἓνα θετικό βῆμα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Μόνο ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐλεγθεῖ ἡ ποιότητά τους καί νὰ πάψει ἡ αἰσχροκέρδεια πού ἀποφέρει ἡ παράνομη διακίνησή τους. Εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ σωστή πληροφόρηση σχετικά μέ τίς συνέπειές τους στόν ὄργανισμό. Ὁ σκοταδισμός καί ἡ διαστρέβλωση πού ἐπικρατεῖ δέν πείθει κανένα. Ὁ καθένας τότε θὰ εἶναι ὑπεύθυνος νὰ ἀποφασίσει ἐλεύθερα γιὰ τὸν ἑαυτό του καί νὰ πράξει ὅπως πιστεύει αὐτός.

...Καί εἰδικότερα γιὰ τίς Ἀμφεταμίνες καί τό LSD, ὁ καθηγητὴς τῆς φαρμακολογίας Δ. Βαρῶνος λέει: «Αἱ Ἀμφεταμῖνες καί τό LSD, προκαλοῦν σφοδράν ψυχικὴν ἐπιθυμίαν πρὸς κατάχρησιν, ὡς καί ἀνάπτυξιν ἀνθεκτικότητος, δέν ἀναπτύσσουν ὁμως σωματικὴν ἐξάρτησιν. Ἀντιθέτως... τό οἰνόπνευμα, τὰ βαρβιτουρικά καί τὰ Ὁπιούχα Ναρκωτικά ἐμφανίζουν ἅπαντας τοὺς χαρακτῆρας τῆς φαρμακευτικῆς ἐξαρτήσεως» καί γιὰ τὴν Ἀτροπίνη καί Σκοπολαμίνη: «Δέν προκαλοῦν ψυχικὴ ἢ ὀργανικὴ ἐξάρτησιν».

«Ὁ ὄργανισμός δέν ἐθίζεται εἰς τὴν Μεσκαλίνην» γράφει ὁ καθηγητὴς Γ. Λογαράς, καθὼς καί στό Χασίς πού «ὁ ὄργανισμός δέν φαίνεται νὰ ἐθίζεται εἰς αὐτό διότι ἡ δόσις αὐτοῦ δέν χρειάζεται ν' αὐξηθεῖ. Οὔτε σωματικὴ ἐξάρτησις παρατηρεῖται, οἷα ἐπὶ τῶν τοξικομανιογόνων φαρμάκων, ἥτοι δέν παρατηρεῖται Σύνδρομον Στερήσεως». Ὁ Βαρῶνος ἐπίσης, γιὰ τό Χασίς, ἀναφέρει: «Ἀνθεκτικότης καί σωματικὴ ἐξάρτησις φαίνεται ὅτι δέν ἀναπτύσσονται ἐκ τῆς χρήσεως Ἰνδικῆς Καννάβεως (Χαΐς, Μαριχουάνα)... Μικροῦ βαθμοῦ ἀνθεκτικότης,

πιθανόν δέ καί ἐξάρτησις, ἀναπτύσσεται εἰς τὴν Κοκαΐνην, Καφεΐνην καί Νικοτίνην». Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἱατροδικαστικῆς Γ. Ἀγιουτάντης φαίνεται νὰ συμφωνεῖ κι αὐτός: Ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι συμβαίνει μέ τὰ Ὁπιούχα, ἡ παρατεταμένη χρῆσις τοῦ Χασίς δέν παρουσιάζει σωματικὸ σύνδρομο ἀπὸ χρόνια δηλητηρίαση» καί «Οἱ ψυχικὲς βλάβες τῶν χρονίων χασιστῶν εἶναι πολὺ περιορισμένες σέ ἀριθμὸ καί ἐνταση».

Μ' ἄλλα λόγια, ἀπ' ὅ,τι ὑποστηρίζουν οἱ εἰδικοί γιὰ τὴν φαρμακευτικὴ ἐπίδραση τῶν Ψυχοδελωτικῶν, τό LSD δέν προκαλεῖ τοξικὴ δηλητηρίαση καί σωματικὴ ἐξάρτησιν, ἐνῶ τό Ἀλκοόλ προκαλεῖ. Παρ' ὅλα αὐτά ἡ χρῆσις τοῦ πρώτου διώκεται, ἐνῶ τοῦ δευτέρου διαφημίζεται. Ὅμοια τό Χασίς δέν ἐθίζει οὔτε δημιουργεῖ σωματικὴ ἐξάρτησιν, σέ ἀντίθεση μέ τὴ Νικοτίνη καί τὴν Κοφεΐνη, πού δημιουργοῦν. Ἡ χρῆσις καί ἐμπορία τοῦ πρώτου καταδικάζεται μέ πολὺχρονη κάθειρξη, ἐνῶ τῶν δευτέρων προβάλλεται ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημέρωσης καί ἐνισχύεται οἰκονομικά ἀπὸ τό κράτος.

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ ἱατροῦ Γιώργου Α. Οἰκονομόπουλου «Ψυχεδελικά ἢ Ψυχοδελωτικά», ἐκδόσεις Κοινότητα, σελ. 21-22)

Ήταν φρίκη, ή καλύτερα Νταχάου. Ο πατέρας μου, όταν γύρισα από την Σουηδία και μί έχοντας καλή ψυχολογική κατάσταση (μελαγχολία) και λέγοντάς του ότι παίρνω ναρκωτικά, κι ανάλογα μέ την οικονομική του κατάσταση μέ πήγε σέ μία ψυχοθεραπευτική κλινική τού ΙΚΑ στην Πεντέλη. Νταχάου. Μέ κτυπούσαν, μ' άπειλούσαν ότι θά μέ κουρέψουν και προσπαθούσαν μ' αυτό τόν τρόπο νά μου αλλάξουν την προσωπικότητά μου, αφαιρώντας μου ότιδήποτε φορούσα, από ρούχα μέχρι κοσμήματα. Μου έφτιαχναν κοτσίδες και μέ διακοσμούσαν μέ τόν τρόπο τής δικής τους ύποστάσεως. Μέ έσερναν γιά νά μ' πω μέσα σά νά ήμουν σχιζοφρενής και ή μεταχείριση ήταν σκυλίσια τό λιγότερο. Μου έδιναν χάπια αντίθετα από αυτά πού χρειαζόμουν, ήμουν δεμένη και μέ κτύπησαν γιά νά μου κάνουν κοκτέιλ ένεση. Μέ κτύπησαν 10 άτομα, μέ βασάνιζαν μπορώ νά πω γιά νά μου κάνουν την ένεση αυτή πού κοιμόμουν έπειτα επί 2 ήμέρες. Είχα παραμορφωθεί, τό κεφάλι μου είχε γυρίσει πρós τά πίσω, ή γλώσσα μου ήταν μονίμως έξω, κι όταν προσπάθησα νά μιλήσω μέ τόν γιατρό μου είπε: Καλά περίμενε νά μπει πρώτα ή γλώσσα σου μέσα και μετά μιλάς.

Ή άπειλή τους ήταν ή ένεση κοκτέιλ ή όποία είχε την ιδιότητα νά συμπαραλιάζει τό νευρικό σύστημα. Μόνον φρίκη και βασανιστήρια πλαισίωναν την άναφερθείσα πιό πάνω μελαγχολική τάση μου. Μέ τόν ψυχίατρο ήρθα μία φορά σέ έπαφή στό γραφείο του, ό όποιος έπινε τόν καφέ του βουτώντας τά παξιμάδια του. Σταυροπόδι, άπαθές-στατος μέ ρωτούσε αν αισθάνομαι καλύτερα. Έγώ κατάντησα ρομπότ από τά πολλά χάπια και τό μόνο πού έχω νά πω είναι ότι έγινε χειρότερα.

Τό αποτέλεσμα ήταν νά πέφτω στά πόδια τού πατέρα μου γονατιστή, κλαίγοντας μπροστά σέ όλους τούς άρρώστους και ό όποιος άξεστος έπίστευε πώς οι γιατροί θά μέ κάνουν καλά. Τόν ικέτευα νά μέ πάρη, γιατί ό τρόπος τής άποτοξινώσεως αυτής ήταν αντίθετη, γιατί εκεί οι νοσοκόμες δέν γνώριζαν τίποτε άλλο από τό πώς νά μάς κάνουν ένεση.

Ήταν άμόρφωτες, άξεστες και άψυχες προσωπικότητες, χαιρέκακες μπορώ νά πω και τό μόνο πού δημιουργούσαν ήταν σκηνές φρίκης. Τελικά πήγα γιά άλλο και βγήκα άλλιώς. Οι νοσοκόμες δέν διαθέτουν συναισθηματισμό γιά τούς άρρώστους και δέν διαθέτουν τίποτε εκτός από την πόρωση νά βασανίζουν. Ή δουλειά τους είναι νά σέ άρπάζουν από τό μαλλί, νά σέ δένουν μέ αλυσίδες στό κρεβάτι, και μετά καθισμένες πιό εκεί νά προσπαθούν νά τελειώσουν τό κέντημά τους.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Αναλαμβάνουμε την εϋθύνη τής εκτέλεσης τού πωλητή ναρκωτικών και μαφιάζου Γκράντι Τζιανπιέρο και τών εκρήξεων στό Κέντρο Ύγιεινής και Ψυχικής Προστασίας τής όδου Πανγκράτσι και στό κέντρο διανομής τής όδου Ντέλι Απουλι τής 1-11-78, στό μπάρ τής όδου Άρσιρ κέντρο διανομής ήρωϊνης τής ζώνης Κουάρτο Οτζάρτο τής 6-11-78.

Οί κομμουνιστές δέν είναι γενικά έναντίον τών τοξικομανών όπως είναι οι άστοί και οι δυνάμεις καταστολής: είναι έναντίον αυτών πού σπεκουλάρουν πάνω στό πετσί τών τοξικομανών.

Ξέρουμε ότι ή ήρωϊνη είναι μία άπάντηση αν και

άπατηλή και άηδιαστική, σέ μία πραγματική ανάγκη άλλαγής τής ποιότητας τής ζωής. Ή ήρωϊνη είναι τό πιό ωραίο από τά ψεύτικα καταναλωτικά άγαθά πού τό κεφάλαιο άνακαλύπτει γιά νά διαστρέψει την πραγματικότητα τών άναγκών τών προλετάριων. Νά παλαίψουμε έναντίον τών πωλητών είναι γιά έναν ήρωϊνομανή μία πάλιν έναντία αυτού που τού φαίνεται νά τού δίνει την μοναδική δυνατότητα ζωής και επιβίωσης.

Δέν θά υπήρχε έθισμός αν ή καθημερινή ζωή δέν ήταν σκατά. Κράτος, Θεός, Έργασία και Οικογένεια είναι ιδεολογίες πού χρειάζονται γιά νά κρατιέται, νά κρύβεται μία κοινωνική τάξη άφύσικη, άη-

διαστική και έγκληματική, πού άρνείται όλες τίς φυσικές ανάγκες του ανθρώπου, καταστρέφει τή σχέση του μέ τήν πραγματικότητα, καταστρέφει τήν φύση, καταστρέφει τόν άνθρωπο σάν φυσικό όν. Αυτό πού τό κεφάλαιο δέν μπορεί νά τό αξιοποιήσει τό καταστρέφει.

Μέ τόν προγραμματισμό τής διάδοσης τής ήρωϊνης και τών ψυχοφαρμάκων προγραμματίζεται ή καταστροφή γενεών όλόκληρων. Αυτός είναι ό μόνος τρόπος νά κερδίσει τό κεφάλαιο πάνω στην θέληση γιά ζωή, τήν επιθυμία νά αισθάνονται καλά, τήν έκφραση δημιουργικότητας πού οί νεαροί προλετάριοι φέρνουν μέσα τους.

Αντί γιά τήν αναγκαστική αυτοκτονία αλλά Χιλή τό κεφάλαιο προσφέρει στην άγορά τήν έθελοντική αυτοκτονία γιά τόν καθένα.

Η ήρωϊνη αυτή καθεαυτή είναι ένα ψεύτικο πρόβλημα. Είναι ένα καταναλωτικό προϊόν πού προορίζεται νά πνίξει τήν ανάγκη ν' αλλάξει ή ποιότητα τής ζωής. Τό άληθινό πρόβλημα είναι ή ύπαρξη τής καπιταλιστικής κοινωνικής οργάνωσης γιατί είναι εκεί πού γεννιέται ή τάση γιά τό θάνατο, ή καταστροφή του ό,τι είναι ανθρώπινο. Ο τοξικομανής μετριέται μέ τό πόση ήρωϊνη καταναλώνει, πόσες κλοπές κάνει και όχι άπ' τό ότι είναι ένας άνθρωπος πού όπως όλοι θέλει νά διεκδικήσει τό δικαίωμά του νά ύπάρχει. Γι' αυτό νά μιλάμε γιά δωρεάν ήρωϊνη είναι άχρηστο αν δέν παλεύουμε σύγχρονα νά καταστρέψουμε τήν τωρινή κατάσταση. Η προλεταριακή επανάσταση δέν είναι άφηρημένο σχέδιο αλλά άρχίζει μέ τήν πρακτική τής καταστροφής τής καπιταλιστικής κοινωνίας.

"Όλα αυτοί πού ύποστηρίζουν τήν έλεύθερη άγορά τής ήρωϊνης χωρίς νά βάζουν τό πρόβλημα του πώς αλλάζει ή ζωή τών προλετάρων είναι άφελείς και όπιορτουιστές.

Η διανομή ήρωϊνης, ή έκμετάλλευση τής πορνείας ή κλεπταποδοχή είναι δραστηριότητες πού ενδιαφέρουν μόνο τους νόμους τής καπιταλιστικής συσσώρευσης. Οί κομμουνιστές δέν είναι έναντίον στις παράνομες δραστηριότητες πού βλάπτουν στρώματα άστών. Είναι έναντίον τών άτιμων δραστηριοτήτων έκμετάλλευσης τών προλετάρων. Είναι σωστές οί ληστείες τών τραπεζών, ή φορολόγηση τών δουλειών τών άστών, αλλά φτάνει μέ τους όπιορτουισμούς! "Όποιος πλουτίζει σέ βάρος άλλων προλετάρων θά αντιμετώπιζεται σάν άτιμος προδότης.

"Ατιμος είναι ό διανομέας πού κερδίζει τή ζωή του άπ' τό θάνατο τών άλλων. "Ατιμος είναι ό समाτέμπορας πού χρησιμοποιεί τό σώμα τών γυναικών σάν εργαλείο γιά δικό του κέρδος. "Ατιμος εί-

ναι ό κλεπταποδόχος πού έκμεταλλεύεται τή μαύρη δουλειά τών νέων όταν ύποχρεώνονται νά κλέβουν τά κασετόφωνα και τίς ρεζέρβες τών αυτοκινήτων. "Όλοι αυτοί ειδικά σέ ψηλό επίπεδο είναι οί φίλοι τής αστυνομίας και έχθροί του προλεταριάτου. "Όλα αυτά αγοράζουν τήν δυνατότητα νά συνεχίζουν μέ άντίτιμο προδοσίες και φυλακίσεις άλλων προλετάρων. Οί καραμπινιέροι τους χρησιμοποιούν σάν ρουφιάνους κι' αυτά χρησιμοποιούν τους καραμπινιέρους γιά νά βγάζουν άπ' τήν μέση όποιον δέν τους γουστάρει. Έτσι οί επιχειρήσεις πού κάνει ή αστυνομία ναρκωτικών δέν είναι παρά έλεγχος τής άγοράς εις όφελος αυτών πού συγκεντρώνουν τήν άγορά στα χέρια τους.

"Όποιος σπάει τήν ένότητα, έκμεταλλεύεται και κλέβει τους προλετάρους πρέπει νά θεωρείται έχθρός και άτιμος προδότης. Καμιά άλληλεγγύη όπέναντί τους, άλληλεγγύη μέ τήν ένοπλη επαναστατική πάλη σ' όλες τίς φόρμες της.

Θά διώξουμε όλους τους έχθρους του προλεταριάτου, ρουφιάνους και προδότες, είτε είναι πωλητές ήρωϊνης είτε είναι ψηλοί συνδικαλιστές, θά χτίσουμε στον άγώνα τήν ένότητα του προλεταριάτου.

Η ήρωϊνη είναι ένα εργαλείο έλέγχου τής έξουσίας. Στο πλευρό τών πωλητών και τών δυνάμεων καταστολής ύπάρχει μια άλλη ιεραρχία έλέγχου. Είναι ή ψυχιατρική ιεραρχία. Η άποκέντρωση και ή δημιουργία κέντρων σέ κάθε περιοχή είναι τά νέα εργαλεία του κεφαλαίου. "Όποιος βγαίνει έξω άπ' τους κανόνες του Κράτους - Έργασίας - Οικογένειας είναι «τρελός», μπορεί νά θεωρηθεί από νήπιο σάν ψυχοπαθητικό ύποκείμενο. Σάν τέτοιο θά τόν έχουν στό γκέτο του. Μπορεί νά τους δώσουν και δωρεάν ήρωϊνη. Θά τους γεμίσουν άπ' τήν αρχή μέ ψυχοφάρμακα φτάνει νά μήν ένοχλούν τό σύστημα.

ΤΡΕΛΟΙ και ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ είναι γιατροί και ψυχίατροι πού προσφέρουν τέτοιες άηδίες στους προλετάρους, ειδικά σέ νέους και γυναίκες και χαρακτηρίζουν τήν έξέγερση σάν «κοινωνική τρέλα». "Υποκείμενα νευρωτικά και ψυχοπαθητικά επειδή δέν καταφέρνουν ν' άντέξουν τήν άηδία τής κοινωνίας. Τί μπορεί νά ξέρει ένας ψυχίατρος άπ' τή ζωή στις συνοικίες γκέτο;

Αυτό γιά τό όποιο αγωνιζόμαστε είναι τό βασικό δικαίωμα αυτοδιάθεσης τών προλετάρων πού πρέπει νά ναι αυτοί πού θ' αποφασίσουν πώς, πού και γιατί θέλουν νά ζήσουν. Ψυχίατροι, έγκληματολόγοι, παπάδες και συνδικαλιστές στην λειτουργία τους σάν κοινωνικός έλεγχος είναι έχθροί και θά αντιμετωπιστούν σάν τέτοιοι.

Νοέμβ. '78

Τά υπόγεια καί ταικνισμένα κρατητήρια ξιναν ό πρώτος σταθμός πού οδηγούσε στην παύση του χρόνου καί του τόπου. Μάταια περιμένε ένα κίνημα μία χειρονομία κάποιου φίλου, κι αυτή τή στιγμή ό ανόητος σκεφτότανε τούς φίλους. Μά... ίσως γιατί είχε τήν απαίτηση στό σημείο τουλάχιστον τής ανταπόδοσης. "Εσφαλε όμως καί πάλι, όπως σφάλη συχνά σ' αυτή τήν αποψη. "Υπάρχει όχλος όχι φίλοι. Κανέναν δέν πήγε νά είδοποιήση τήν μάννα του, κι αυτός ήταν μόνος νά δεχθή κάθε είδους κατάσταση. Τίποτε δέν πήρε πίσω, από τά τόσα πού έδωσε, μά ζούσε ανάμεσα στό τίποτε πάντα, καί ή σκέψη τής άχαριστίας του φούντωνε τήν αγανάκτηση. Αυτά σκεφτόταν περισσότερο άπ' ότιδήποτε άλλο. «Καννίβαλοι μονολόγησε, οι άνθρωποι είναι καννίβαλλοι...».

Ό σκοπός ήρθε νά διακόψει τήν φιλοσυζήτηση, είπε πώς τά κορίτσια έπρεπε νά μεταφερθούν στό κελλί τους. Τόν παρακαλέσαμε νά μās αφήσει λίγο άκόμη μαζί χρονιάρα μέρα πούναι. "Επρεπε νά συνηνευθούμε τί θά πούμε στόν άνακριτή καί εισαγγελέα. Είναι μία διαδικασία νομική, άνάκρισις δηλαδή, καί πολλά φύλλα χαρτιού, ύπογραφές, στάμπες, φωτογραφίες καί ή κατάληξις φυλακή. Έκεί ήσυχάζεις μόνο, σκεφτόμουν. Ούτε καί στη φυλακή δέν πηγαίνεις ήσυχος.

Ό μπάτσος μās έδωσε άλλα πέντε λεπτά διορία. Είχαμε μπεδέψει τή γλώσσα μας μιλούσαμε όλοι μαζί, γιά όλα τά πράγματα. Στο τέλος δέν είχαμε πεί τίποτε. Τό νοιώσαμε όταν ξαναήρθε ό προειδοποιητήρας. Γιά τούς άστυνομικούς έτρεφα πάντα ένστικτωδώς άηδία. Τους θεωρούσα τύραννους του λαού, καί κλέφτες μέ τήν σφραγίδα του νόμου. Τά συναισθήματα αυτά τά έτρεφα από παιδί γι' αυτούς, καί τώρα τούς είχα όλους μαζί μπροστά μου, 24 ώρες τό είκοσιτετράωρο, ζούσα στό βασιλείο τους. Μου βρωμούσαν αλήθεια,

γιατί είχαν άγνοια γιά τό τί συμβαίνει σ' αυτό πού κάνουν. Καί έκαναν πολλά. Κι όμως δέν είχαν καμία διαφορά, από τούς ανθρώπους πού ζούσα, από τούς συντρόφους μου. Έγώ προηγουμένως έτρωγα μ' αυτούς πού μ' έστειλαν έδω, γιατί δέν μέ έφεραν οι μπάτσοι, όπως δήποτε. "Ωστόσο ζούσα κι εγώ σέ άγνοια, ύπνο βαθύ θά έλεγα, παρ' όλο ότι ζούσα έντονα, δέν έννοούσα νά καταλάβω όρισμένα πράγματα, σάν κι αυτό τής πουστιάς καί τής άχαριστίας. Δέν ύπηρεχε ποτέ χρόνος γιά τοποθετημένα συμπεράσματα, αν καί πολλές φορές είχα προειδοποιηθεί γιά τό κενό τής σελίδας μου.

Είχα επάνω πολύ βρώμα, τό έννοιωθα. Δέκα ήμέρες απλησιās καί ύπνος στό πάτωμα δίχως κουβέρτες. Είχα μία φαρδιά ζακέτα πού μέ βόλευε κάπως. Μέ τήν Μόνικα κοιμόμασταν άγκαλιά γιά νά μπορέσουμε νά ζεσταθούμε. Ό σκουπιδοντενεκές, ήταν φίσκα από άποφάγια, ή τσίκνα μου έφερνε ζάλη, τέλος μέ πήρε ό ύπνος.

Τό πρωί των Χριστουγέννων γέμισαν τά κρατητήρια από τσιγγάνους καί γέρους έπαίτες. Μ' έπιασε ή ψυχή μου, αγόρασα από μία γριά κεριά μέ τά μισά μου χρήματα καί τά υπόλοιπα τά έδωσα σ' ένα γεράκο πού κοιμόταν στό διάδρομο, είχε καρκίνο στό λαιμό κι άνάσανε μέ δυσκολία. Αυτός μās έκανε τόν ταχυδρόμο γιατί μπορούσε νά κυκλοφορεί στό διάδρομο. Έρχόταν στό καγκελωτό παραθυράκι, καί μās έδινε ευχές. Τόν μαζέψανε γιά έπαιτεία, θά ήταν γύρω στά 70.

"Εβλεπα τήν γριούλα από τό παρθύρο πού μετρούσε τά λεφτά της· τό προσωπό της ήταν σκληρό. Αυτή πουλούσε κεριά έξω από τήν εκκλησία. Οι παπάδες φώναζαν τούς άστυνομικούς νά τήν πάρουν γιατί δέν έχει τό δικαίωμα νά πουλά κεριά. Ό κόσμός πρέπει νά αγοράζει από τήν εκκλησία. Ήταν γύρω στά 60.

Οι τσιγγάνες κλαίγανε όλες μαζί

νά τις αφήσουν έλευθερες, τά μικρά τους συνόδευσαν κι αυτά μέ τήν γρίνα τους. Τήν άλλη μέρα θά περνούσαν αυτόφωρο. "Η θά πλήρωναν τήν ποινή πού θά τους έδιναν οι δικαστές ή θά τις οδηγούσαν στη φυλακή.

Αυτά πού έβλεπα μέ έκαναν νά σκέφτομαι άλλα πράγματα, καί μπροστά στό γενικό αυτό αίσχος ξεχνούσα τόν δικό μου πόνο. "Ολοι είμασταν θύματα του νόμου αυτή τήν φορά. Καί τελικά μ' όλα αυτά τά θύματα γεμίζουν οι τσέπες των γραμματέων καί των φαρισαίων. Αυτή είναι ή βάση στην λειτουργία του νόμου. Κι αν τούς πής ότι τούς κατάλαβες καί τούς τό φωνάξεις κατάμουτρα σέ τυλίγουν σέ μία κόλλα χαρτί καί σέ κρεμάνε άνάποδα γιά κομμουνιστή. Τρέχα - γυρευόπουλος, δηλαδή.

Πέρασαν δέκα ήμέρες. Οι άνακριτάδες καί οι εισαγγελάδες μās βρήκαν τούς πέντε έννοχους καί διάταξαν τήν φυλάκισή.

Είχα τήν ευκαιρία νά διαβάσω έφημερίδα. Οι δημοσιογράφοι άνεύθυνοι καί μέ ειδικότητα όρνιθοτρόφων γεμίζουν τις σελίδες μέ ιστορίες καουμπόυκες πού βλέπουν στην τηλεόραση. Μελετημένοι άνθρωποι αλήθεια. Αυτοί νανουρίζουν χρόνια αυτό τό λαό μέ τά παραμύθια τους. Κι όμως χορταίνουν ψωμί. Μεγάλο έγκλημα εις βάρος του ανθρώπου οι χαραμοφαίδες. Καί αυτοί, ύφίστανται... αυτοί είναι οι ψάλτες στην λειτουργία του συστήματος, κι έχουν τό θράσος νά ζητούν αύξηση... "Η μάλλον νομίζω πώς έχουν δικιο από τήν αποψη ότι είναι καλοί καί ένδιαφέροντες υπάλληλοι αυτών.

"Η κλούβα μās οδηγεί στόν Κορυδαλλό, είναι μία λαϊκή περιοχή του Πειραιά πού έχουν τήν βάση τους οι κρατικές φυλακές. Είναι καινούργιες καί σχεδόν τέλειες σάν κτίρια, ένας δρόμος χωρίζει τις άνδρικές από τις γυναικείες. Είναι κατασκευή δικτατορίας Παπαδοπούλου. Τέλος βρεθήκαμε έξω από τήν κεντρική είσοδο. Ό χωρο-

φυλάκαας κτύπησε τήν πόρτα. Μας άνοιξε ο θυρωρός των φυλακών. Παρέλαβε τούς φακέλους μέ τά ιστορικά καί μας οδηγήσε στην Γραμματεία. Άφου έγιναν κι εκεί οί απαραίτητες διαδικασίες γιά τήν παραλαβή μας, —μου θυμίζε άγελάδα πού πάει γιά σφάξιμο, μόνο ή σφραγίδα στο κορμί μας έλειπε. Άπό τόν Άννα στον Καϊάφα πάντοτε, χέρι μέ χέρι, μας έρευνσαν καί έπειτα μας έδωσε τήν κλασσική ριγέ μπλέ άσπρη ρόμπα των φυλακών. Φορτωθήκαμε τά στρωσίδια, караβάνα, σύρμα, σαπούνι πράσινο, κουτάλι άπό τό γραφείο παραλαβής περιουσίας καί κατεβήκαμε στον δροφο πού ανήκαμε. Η Μόνικα λόγω του ότι ήταν ξένη τακτοποιήθηκε σέ κελί γιά ξένους. Έγώ σέ θάλαμο. Ένα πελώριο δωμάτιο μέ 15 γυναίκες κάθε είδους. Όλες οί γυναίκες του δρόφου μέ περιτριγύρισαν πνίγοντάς με άπό έρωτήσεις. Άμέσως μέ κατατόπισαν στά πάντα. Αισθανόμουν πελώρια, βαριά, μπερδεμένα. Ζήτησα νά κάνω μπάνιο.

Σ' αυτό τό κτίριο πού ή κοινωνία έδωσε τό όνομα φυλακή καί συγκεκριμένα σωφρονιστική φυλακή, κλείνεται μία μεγάλη δυστυχία, μία πελώρια αλήθεια, μέ σχεδόν καθόλου ένοχή.

Ήταν τρείς δροφοι, σύνολο 100 γυναίκες. Τό υπόγειο όπου ήμουν κι εγώ άποτελείτο άπό μαστροπούς, ιερόδουλες καί ναρκωτικά. Ό μεσαίος στέγαζε διαρρήξεις καί κάθε είδους άδίκημα γύρω άπό τόν τομέα αυτό περίπου. Ό τρίτος είχε τίς ισοβίτιδες. Ένας μακρύς διάδρομος. Στην άρχή του, άριστερά μία κουζίνα γιά νά πλένονται τά πιάτα κι ένα πετρογκάζ γιά καφέ καί πρόχειρο μαγειρέμα. Δεξιά τά ντουζ. Έπειτα δύο θάλαμοι καί κατόπιν τά κελιά. Άσπροι πελώριοι τοίχοι ύψώνονταν γύρω άπό τό οίκημα καί στίς τέσσερις γωνίες του τέσσερις σκοποί. Σίδερα καί ντουβάρια παντού. Τό μάτι σου θόλωνε.

Οί κρατούμενοι δέν είχαν μέ τίποτε νά σκοτώσουν τήν ώρα τους εκτός άπό μία τηλεόραση πού είχε ό κάθε δροφος στην άρχή του δια-

δρόμου. Μέσα σωφρονήσεως δέν υπήρχαν, εκτός άπό τήν εκκλησία. Έτσι έβρισκαν μόνες τους πολλούς τρόπους νά άπασχολήσουν τό μυαλό τους. Όλοι προσπαθούσαν νά επιζήσουν μέ τόν τρόπο τους, τίς πιο πολλές φορές εις βάρος του άλλου.

Οί υπάλληλοι, νέες κοπέλλες οί περισσότερες, ούτε πού νοιαζόντουσαν γιά τήν κατάσταση. Σ' αυτές δέν μπορούσε κανείς νά ρίξει ευθύνη, ζούσαν κι αυτές σέ αυτή τή ζούγκλα σάν κρατούμενες. Γιά τό έργο τους θά μιλήσω άργότερα.

Τό γραφείο της κοινωνικής λειτουργού στεγαζόταν στον 3ο δροφο. Αυτή είχε τήν ευθύνη γιά τήν διαμόρφωση των κρατούμένων, μά όχι μόνο δέν έκανε τίποτε, αλλά δέν ήθελε νά κάνει. Ήταν άπό τούς συνηθισμένους τύπους του είδους αυτού, ταγιέρ σκούρο καί άσπρο ταντελωτό πουκαμισάκι κουμπωμένο μέχρι επάνω στο λαιμό, μόνο αυτό τήν αντιπροσώπευε. Ένας οργανισμός σάν τόν έρυθρό σταυρό πού προμήθευε ένδύματα γιά τούς άπορους κρατούμενους. Έ, λοιπόν μόνον οί άποροι δέν έπαιρναν, φώναζε όλο τίς ίδιες, τίς δικές της άς πούμε, νά διαλέξουν τά καλύτερα, καί τά υπόλοιπα κατ' αλφαβητική σειρά. Η βιβλιοθήκη της δέν διέθετε βιβλία. Υπήρχαν βιβλία σέ ένα δωμάτιο δίπλα άπό τό γραφείο της, μά ήταν όλα ξένα· κι αυτά έμειναν εκεί άπό ξένες κρατούμενες πού τά είχαν εισαγάγει έπειτα άπό πολλές προσπάθειες. Τελικά τό κράτος πληρώνει πολύ άχρηστία.

Μέ τήν συμμετοχή της κοινωνικής υπηρεσίας καί της διευθύνσεως οί κυρίες της εκκλησίας οί όποιες έπισκεπτόντουσαν τίς κρατούμενες κάθε Τετάρτη γιά κατήχηση τά περί Χριστού καί Άποστόλων, προόριζαν τίς άπορες στην άποφυλάκισή τους γιά υπηρέτριες γιά μία κι εξήντα. Έπειτα άγόραζαν ότι κεντήματα καί υπέροχα ταντελωτά της χειρός γιά πενταροδεκάρες. Σημειωτέον ότι ή άγορά του είδους αυτού επιτρεπόταν μόνον άπό αυτές καί τό προσωπικό.

Οί κρατούμενες ζήτησαν άπό αυ-

τήν, τή κοινωνική λειτουργό, βιβλιοθήκη, τένις καί μπάλα. Η άπάντησή της ήταν ότι αυτή δέν είχε καμιά δουλειά σ' αυτά τά πράγματα. Μας έστειλε στον διευθυντή. Όταν μιλήσαμε σ' αυτόν, άπόρησε γιατί ή ειδικότητά του δέν ήταν στά παιχνίδια των κρατούμένων καί μας έστειλε πάλι πίσω στην κοινωνική υπηρεσία.

Σέ γενικές γραμμές όταν έπρόκειτο γιά τά δικαιώματά μας, ό ένας μας έστειλε στον άλλον. Τελικά εκείνο πού κατάλαβα ήταν πώς ή ιδιότητα όλων ήταν νά ξύνουν πατσές καί μόνον πατσές.

Ό Διευθυντής μία φάτσα κίτρινη μέ άραιή γενιάδα, μά πάντοτε φρεσκοξυρισμένη. Άπ' αυτούνου τό χέρι δέν περνούσε τίποτε· έτσι τουλάχιστον έλεγε. Μερικές φορές τήν εβδομάδα είχε άναφορά, έτσι λεγόταν ή επικοινωνία μαζί του. Τόν συνόδευε πάντα ή αρχιφυλάκαας, εικοσιπέντε χρόνια προϋπηρεσία, πρώτο σκαλοπάτι, υπεύθυνη της κουζίνας. Τώρα στεκόταν ντούρα όρθή πάνω άπ' τό κεφάλι του Διευθυντού. Αυτός ποτέ δέν κυττούσε τήν κρατούμενη κατά πρόσωπο. Οί ποινικές (έτσι άποκαλούσαν τά ποινικά άδικήματα) τόν ένοχλούσαν συχνά κι αυτό τόν κούραζε. Οί ισοβίτιδες συχνά τόν άπασχολούσαν γιά χάρες καί ψυχιατρείο. Έμένα νομίζω μου είχε ιδιαίτερη άδυναμία (τό αντίθετο) διότι είχα τήν πρωτοβουλία σέ ότι άφορούσε τήν υλική καί ψυχική αλλαγή μας. Τίς συζητήσεις μας μ' αυτόν θά τίς άναφέρω πιο κάτω.

Η κουζίνα ήταν κατασκευασμένη μέ τά πιο τέλεια τεχνικά μέσα. Άστραφτε άπό καθαριότητα. Μαγειρεύαν κρατούμενες. Σέ γενικές γραμμές τό σύστημα των φυλακών έν συγκρίσει μέ αυτό των φυλακών Άβέρωφ ήταν πολύ καλύτερο, άν καί νομίζω ότι μόνον ή υλική πλευρά έχει βοηθηθεί.

Μεταξύ των κρατούμένων οί ξένες ξεχώριζαν στο σημείο της συμπαράστασης γιά τήν γενική αλλαγή. Οί Έλληνίδες μεταξύ τους ήταν χωρισμένες σέ ομάδες καί κόμματα μά ποτέ τους δέν κατόρθωναν νά καταφέρουν κάτι, μόνον

οί τσαμπουκαλούδες, έτσι αποκαλούνται τὰ παλληκάρια. Μεταξύ των Ἑλληνίδων ὑπῆρχε ὁ φόβος κι αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀδράνειας. Κυριαρχοῦσε ἡ φήμη ἢ μάλλον οἱ ὑπάλληλοι ἔλεγαν ὅτι οἱ ἀπειθαρχεῖς **θὰ ἔχουν ἄσχημα χαρτιά στό δικαστήριο** κι' αὐτό ἐσήμαινε χρόνια πρόσθετα. Αὐτό ἦταν ἀλήθεια βασικά, μὰ σέ ἰδιάζουσες περιπτώσεις. Οἱ Ἑλληνίδες φοβόντουσαν τοὺς πάντες καί τὰ πάντα. Ἦταν ὁμως καί γυναικοῦλες πού κουβαλοῦσαν ἐπάνω τους δυστυχία· αὐτές ἀφηναιγν τὴν εὐθύνη σέ ἄλλες πὸ δυνατές.

Τελικά ποτὲ μου δέν κατάλαβα γιατί εἶχαν τὴν φυλακὴ γιὰ ὀτιδήποτε. Τό κράτος ἦταν καλύτερα νὰ μεριμνήσῃ γιὰ ἰδρύματα. Ὁ κόσμος πού ἦταν μέσα εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ συντήρηση, στέγη καί ὄχι φυλάκιση. Δέν ὑπῆρχαν ἐγκληματικά στοιχεῖα μέσα, ἐκτός ἀπὸ φτωχολογιά καί οἶκτο.

Οἱ ἰσοβίτισες εἶχαν στήν πλάτη τους στυγερά ἐγκλήματα μέν, οἱ περισσότερες πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἀλλὰ στὰ πὸ ἀπομακρυσμένα χωριά τῆς Ἑλλάδος. Στὰ ἀδικήματα αὐτὰ τὴν βασικὴ εὐθύνη ἔχει ἡ μενταλιτά, τὰ ἦθη καί ἔθιμα πού εἶναι τόσο στενά καί σκληρά πού δέν ἀφήνουν περιθώρια ἀνάσας. Τώρα εἶναι κολλητές μέ τὴν ἐκκλησία καί ὅλη μέρα μέ ἓνα κέντημα στό χέρι. Πάντα μοῦ ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι εὐχαριστημένες σ' αὐτό τό οἶκμα πού θεωροῦν κτήμα δικό τους. Οἱ ποινικές τίς φωνάζουν «ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ». Αὐτές οἱ δύο ὁμάδες τρέφουν μίσος μεταξύ τους. Οἱ ἰδιοκτήτες ἀπαγορεύουν στίς ποινικές νὰ ἐπισκέπτονται τὸν ὀροφὸ τους, ὁ ὁποῖος ἀστράφτει ἀπὸ καθαριότητα. Ἔχουν μιά περίεργη ψυχολογία λόγω τοῦ ἀδικήματός τους καί ζοῦν σχεδὸν μοναχικά. Ὅλες εἶναι σέ μεγάλη ἡλικία. Ἡ πὸ μικρὴ ἀπὸ αὐτές εἶναι 25 χρονῶν, τὴν λένε Ἀννα. Αὐτὴ ἀντίθετα ἔχει ἐπαφὴ μέ ὅλες, εἶναι μοντέρνα καί τῆς ἀρέσει τό ὁμορφο. Γιαυτό τό λόγο τῆς κάνουν τὴ ζωὴ μαρτύριο. Οἱ ἰσοβίτισες πρέπει νὰ εἶναι μέ τίς ἰσοβίτισες, ἔτσι λένε. Βασικά ζηλεύουν καί ἐρωτοτροποῦν μεταξύ τους, κι αὐτό εἶναι

ἐνα σημεῖο πού βοηθαίει τὴν ἀναμνή. Ὁ ἐρωτας βοηθαίει σέ πολλά σημεῖα, τό προσωπικὸ ἔχει γνῶση τῶν καταστάσεων μὰ δέν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτε. Ἀλλῶστε ἔτσι ἔχουν τό δικό τους κεφάλι ἡσυχο, **διότι ἀπασχολοῦνται οἱ κρατούμενες** καί ἔτσι βασιλεύει ἡ γαλήνη.

Οἱ πρῶτες μέρες γιὰ μένα ἦταν ἀτελείωτο μαρτύριο, ἀντίθετα εἶχα τρομερὴ ὀρεξη καί μέσα σέ ἓνα μῆνα εἶχα φθάσει ἐβδομήντα πέντε κιλά, συνήθως ἡ στεναχώρια μοῦ φέρνει ὀρεξη. Τό βράδυ δέν μοῦ κόλλαγε ὕπνος. Κι αὐτές τίς γυναῖκες τοῦ θαλάμου δέν μπορούσα νὰ τίς ὑποφέρω. Συνήθως στίς καινούργιες προσπαθοῦσαν νὰ σπάσουν τό ἡθικό, καί ἔπειτα ἂν μπορούσαν νὰ τίς χρησιμοποιοῦν σέ στυλ ὑπηρεσίας. Μέ μένα ἦταν κάπως δύσκολο νὰ τό καταφέρουν διότι ἀπὸ γεννησιμιοῦ μου ἦμουν ἀντάρτης. Ἡ ἄλλη ἄποψη ἦταν ὅτι εἶχα ἐπισκεπτήριο κι' αὐτό σημαίνει πὼς ἐδῶ σέ περικυκλώνουν γιὰ νὰ φᾶνε. Ἀλλίμονό σου ἂν δέν ἔχεις κάποιο ἄνθρωπο νὰ ἐρχεται νὰ σέ βλέπει, νὰ σοῦ φέρνει χρήματα καί κάτι νὰ φᾶς. Χάθηκες. νεις τῇ δούλα στίς δοῦλες καί νὰ ἀνέχεσαι καταστάσεις ἀπὸ ἀνθρώπους πού δέν πιάνει ἡ φαντασία. Πολύ κλεψιά καί τό σιγάρο ἔχει τὴν ἀξία τῶν 100 δραχμῶν. Μετά ἀπὸ ἓνα ἐπεισόδιο μέ πρωταγωνίστρια ἑμένα νεοσύλλεκτὴ ἀκόμη, μεταφέρθηκα σέ κελλί δίχως τὴν ἄδεια τοῦ διευθυντοῦ. Ἐδῶ ὅλοι ἔχουν τὴν ἰδιότητα τῆς ἀρχηγοῦ, ὅλες διατάζουν, ἡ μιά τὴν ἄλλη, σιγὰ σιγὰ ἄρχισαν νὰ μοῦ δίνουν στά νεῦρα. Χρειάστηκαν δύο μῆνες γιὰ νὰ μῶ στό πετσί τῆς κατάστασης, κι αὐτό ἔφερε τὴν γενικὴ ἀλλαγὴ.

Στό μεταξύ δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψη τῶν δικῶν μου πού ἦταν λύπη καί χαρὰ μαζί. Σιγὰ σιγὰ ἄρχισα νὰ συνηθίζω τὴν ζωὴ αὐτὴ, ἔψαξα καί βρήκα ἐνδιαφέροντα σημεῖα. Εἶδα πὼς ἀκόμη κι ἐδῶ ὑπάρχει ζωὴ κι ἐλευθερία. Ἐλευθερία πὸ σημαντικὴ, αὐτὴ τοῦ νοῦ καί τῆς ψυχῆς. Πίστευα πὼς μπροστά μου βρίσκεται ἓνα μεγάλο ἔργο πού ἔπρεπε νὰ διεκπεραιώσω σωστά καί

σταθερά. Ἀργότερα ἔτσι κι ἔγινε, εἶχα ἤδη κατορθώσει κάτι.

Ἐνώθηκα μέ τίς ξένες καί ὅλες μαζί φτιάξαμε τὴν ἄμυνα ἀντιστάσεως. Βασικά ἤθελα νὰ ἐνώσω τίς Ἑλληνίδες καί νὰ **σκατώσω τό αἶσθημα τῆς ρουφιανιάς πού τοὺς εἶχε δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καί ὕλική πείνα**. Ἐδῶ τὰ πράγματα ἦταν πολὺ δύσκολα. Χρειάζοταν ἀγῶνας γιατί τοὺς ἔλειπαν πολλά. Τό φτωχὸ πνεῦμα δύσκολα ἀντιλαμβάνεται. Ὁ καιρὸς τους περνοῦσε μέ κουτσομπολιό καί χειρονακτικὴ ἐργασία. Αὐτό ἦταν ὅλο.

Τό σύστημα τῶν φυλακῶν εἶναι ἀνάγλυφο τῆς κοινωνίας τοῦ ἔξω. Ἀλλῶστε αὐτὸν τὸν προορισμό εἶχε. Δέν ὑπῆρχε καμμία διάθεση γιὰ κάποια ἰδιαίτερη διαμόρφωση ἢ ἀκόμη σωφρονισμό. Οὔτε καν ἔχον σωφρονισμό. Τὰ μέσα ψυχαγωγίας εἶναι ὁ ἄγριος τσακωμός, σχόλια, ρουφιανές καί ὁ ἐρωτας. Καί τὰ ἑκατὸ άτομα ἦταν καταδικασμένα σέ θάνατο.

Οἱ ὑπάλληλοι δέν σκότιζαν καί πολὺ τὴν κεφάλαι τους, γι' αὐτὴν νοιαζόντουσαν περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἔπρεπε. Ἔτσι οἱ ἀντιδράσεις τῶν ζωηρῶν καί εἰδικὰ τῶν ἀπροστατευτῶν γυναικῶν ἐπειθαρχοῦντο μέ τὴν μεταφορὰ τους στό ψυχιατρεῖο ΔΑΦΝΙ. Γιὰ τὴν μεταφορὰ αὐτὴ ὑπέγραφαν, κοινωνικὴ ὑπηρεσία, ἡ ὑπάλληλος, ὁ διευθυντὴς καί ὁ ψυχίατρος τοῦ ὁποῖου ἡ εἰδικότητα ἦταν χοντρέμπορας. Πὸ τρελλὸς αὐτός, τυχερός γιὰ τὴν θέση πού εἶχε, μοίραζε τὰ χάπια σάν τσιχλες. Αὐτὸς ποτὲ τοῦ δέν ἔφερνε ἀντίρρηση στήν εἰσαγωγὴ. Μὰ αὐτοὶ ὅλοι ἦταν ἓνα. Δέν ὑπῆρχε πρωτοβουλία προσωπική. Ἀλλο ἂν ἦταν χωρισμένοι σέ εἰδικότητες. Στὴν οὐσία ὅλοι ἦταν τό ἴδιο.

Τό Δαφνὶ ἦταν μιά ἀπαίσια κατάσταση. Ἀλήθεια, δύσκολα νὰ τὴν νοιώσεις ὅταν δέν τὴν δεῖς. Εἶχα ἀκούσει πολλά, χειρότερα ἀπὸ ὅσα εἶδα. Σέ φώναζαν κάποια μέρα ξαφνικά γιὰ ἐπισκεπτήριο, στὴ ἐξώπορτα περίμεναν οἱ χωροφύλακες μέ τὴν κλούβα, ἔριχναν ἐπάνω σου τὸν ζουρλομανδύα κι αὐτό ἦταν ὅλο. Ἐκεῖ σέ περίμενε ἓνας κρύος θάλαμος μέ γυναῖκες ψυχι-

κά άρρωστες. Δέσιμο χειροπόδα-
ρα μέ άλυσίδες καί ένέσεις. Ή αϊ-
σθηση του χρόνου χανόταν γιατί ή-
σουν εκεί μέρες καί νύχτες δεμένη
καί ναρκωμένη, τήν τουαλέττα
σου τήν έκανες στο κρεβάτι. "Ο-
ταν πιά γινόσουν ράκος από τήν έ-
ξάντληση, καμιά φορά αυτό τό
δέσιμο είχε διάρκεια μιās εβδομά-
δας σέ έλυναν. Μά δέν μπορούσες
κάν νά κινηθείς. Πρόσωπο άνέκ-
φραστο, βλέμμα ήλιθιο. Κάθε μέρα
επαιρνες 20-30 χάπια, ούτε ήξερε
κανείς τί χάπια ήταν αυτά, διαφό-
ρων άρωμάτων, κακά, ναρκωτικά.

Έγερτήριο γινόταν από τίς έξι
καί από εκείνη τήν ώρα, έπρεπε νά
είναι όλες έξω από τά κρεβάτια.
Ειδικά τόν χειμώνα αυτή ή μέθο-
δος ήταν βασανιστική. Τό κτίριο
ήταν παλαιό, δέν υπήρχε άρκετό
μέσο θερμάνσεως, μά υπήρχε ή ά-
παίτηση. Τό φαγητό μόνο ήταν κα-
λό. Σέ έξι μήνες πού ήταν ή νορμάλ
νοσηλεία, επαιρνες τουλάχιστον
τά διπλά κιλά, έμπαινες γυναίκα
καί έβγαίνες κτήνος αποβλακωμέ-
νο.

"Όταν σέ γύριζαν πίσω χρειαζό-
σουν 2 εβδομάδες νά συνέλθεις ά-
πό τόν λήθαργο. Έκτός αυτού τε-
λειώνοντας τήν ποινή σου είχες καί
μία στάμπα στά τευτέρια σου ότι
είσαι ψυχοπαθητικό στοιχείο. Σου
λέρωναν όλα τά χαρτιά, κι έτσι ο-
πως τό σύστημα είναι γραφειοκρα-
τία, δύσκολα καί σχεδόν καθόλου
δέν έβρισκες έργασία. "Όποτε, τί ή-
θελαν, τί επιδίωκαν καί γιατί είχαν
άπαιτήσεις;

Τό δαφνί ήταν από τά πρώτα πού
έπρεπε νά εξαλειφθεί. Έπειτα έμ-
παιναν στο πρόγραμμα τά μέσα
ψυχαγωγίας. Μουσική, κατασκευή
προαυλίου, οί πέτρες έπρεπε νά άν-
τικατασταθοϋν μέ λουλούδια. Ζη-
τήσαμε ή μάλλον άπαιτήσαμε από
τήν διεύθυνση νά λειτουργήσουν τά
πειθαρχία της φυλακής, άν αυτό ή-
ταν άπαραίτητο καί νά καταργηθεί
τό Δαφνί σάν μέσο πειθαρχίας. Αύ-
τό φυσικά δέν γίνεται από τή μία
στιγμή στην άλλη, καί αυτό διότι ό
τρόπος αυτός δέν τούς διευκόλυνε.
Κι ό λόγος, ότι όταν ή κρατούμένη
θά ήταν μέσα στο δωμάτιο πειθαρχί-
σεως, έπρεπε νά διατεθεί υπάλ-

ληλος νά κάθεται άπ' έξω νά τήν
προσέχει, νά της φέρνει φαγητό,
καί νά τήν άκούει όταν αυτή θά έκ-
δηλώνόταν άνάλογα, στην κλει-
σούρα της. Αυτό δέν της άρεσε της
υπαλήθου, ένω ήταν τό είδος της
δουλειās της αυτό. Αυτή προτιμού-
σε τίς κρατούμενες νά τίς συναντά
έξω στο προαύλιο μέ λιακάδα, ξα-
πλωμένη στην πολυθρόνα της νά
της βγάσουν τά φρύδια, πίνοντας
τόν καφέ της σερβιρισμένο από
κρατούμενη καί νά της λένε πόσο
δομωρη είναι. "Η νά χώνεται στά
κελλιά νά της λένε τό φλυτζάνι
κεντώντας τήν προίκα της, από
τήν κρατούμενη φυσικά. Έτσι έδω
υπήρχε πρόβλημα.

"Όμως έμεις ξέραμε πώς όλα τά
προβλήματα έχουν λύση. Έπρεπε
νά λυθεί, γιά πολλούς λόγους καί ό
κυριώτερος ήταν πώς αυτό πού έ-
καναν ήταν αισχρό καί άδικο. Ή
ομάδα μας άπαίτησε από τήν διεύ-
θυνση νά καλέσει τόν εισαγγελέα,
διαμαρτυρίες καθημερινές καί ά-
περγία πείνας μέχρις ότου έρθει ό
κύριος αυτός νά του εκθέσουμε τήν
άπαίτησή μας, πώς θέλουμε νά ζή-
σουμε· έχουμε τό δικαίωμα νά ζή-
σουμε κάτω από λογικές συνθή-
κες. Καμιά υπογραφή τών φαρι-
σαίων δέν είχε τήν γνησιότητα καί
τό δικαίωμα νά μάς τρελλάνει.
Γιατί ναι, ή αλήθεια ήταν αυτή,
τρελλενόσουν στά καλά καθούμε-
να. Πήγαινε νά μου φύγει τό κεφάλι
στην σκέψη αυτή, ό νοϋς μου δέν
μπορούσε νά συλλάβει αυτήν τήν
υπεύθυνη έγκληματικότητα.

Μία φάση εισαγωγής.

Έτοιμάζονται νά στείλουν μία
κοπέλα. Τήν τραβούν καί τήν κτυ-
ποϋν οί υπάλληλοι, ή κοπέλλα ή-
ταν γερή καί άντιδροϋσε. Οί ξένες
έπесαν επάνω στίς υπαλλήλους,
δέν άντεχαν στο θέαμα. Οί υπάλ-
ληλοι έφώναξαν τόν θυρωρό τών
άνδρικών φυλακών. Είχε πρόσωπο
δημίου, φαρδιές πλάτες. "Αρχισε
νά τή χτυπά μέ τή ζώνη του· μία
μπουνιά μελάνιασε τό μάτι της
μιās ξένης. Αυτές κάλεσαν εισαγ-
γελέα καί υπέβαλαν μήνυση. Μέ-
χρι όμως νά γίνει ή δίκη οί μισές εί-
χαν τελειώσει τήν ποινή τους. Τέ-
λος ή δίκη έγινε. Οί υπάλληλοι τών
γυναικών ήταν μάρτυρες κατηγο-

ρίας όπωσδήποτε τών θηλυκών
κρατούμενων. Τελικά ή ποινή του
ήταν νά μετατεθεί σέ άλλες φυλα-
κές. Κόρακας κοράκου μάτι βγά-
ζει; "Από τότε φυσικά δέν ξαναсу-
νέβει κάτι παρόμοιο. Τέλος καί
πάλη ή νίκη ήταν μέ τό μέρος μας.
Τό δαφνί λειτουργούσε μόνον γιά
ψυχοπαθητικές περιπτώσεις καί ο-
χι μπροστά στά μάτια τών υπολοί-
πων κρατούμενων. "Ότι έκαναν τό
έκαναν διακριτικά.

Έπειτα ήρθε ή σειρά της ψυχα-
γωγίας καί διαμορφώσεως. Έγώ ή-
μουν επί τών υπομνημάτων. Έ-
φτιαξα λοιπόν ένα καί από κάτω υ-
πέγραφαν οί κρατούμενες. Οί Έλ-
ληνίδες δέν ήθελαν νά υπογράψουν
γιατί φοβόντουσαν έτσι είπαν· αυ-
τές απολάμβαναν τά έτοιμα. Τέλος
πάντων, είχαμε μαζέψει 30 υπογρα-
φές, ήταν άρκετές γιά νά μάς υπο-
λογίζει ό διεθυντής. Ή άπάντησή
του όμως ήταν πώς αυτός συμφω-
νούσε αλλά δυστυχώς δέν ήταν στο
χέρι του, ήταν στο χέρι του ύπουρ-
γείου δικαιοσύνης. Έτσι έπρεπε νά
γράψουμε στο κύριο ύπουργό. Σ' έ-
να χρόνο ή μάλλον έννέα μήνες πε-
ρίπου μάς έστησαν πίκ - πόνγκ
καί φιλέ στο προαύλιο, μπάλες καί
στο γραφείο της κοινωνικής ήρθαν
βιβλία, μά πού νά τά διαβάσεις, δι-
κής της συλλογής. Αυτές ήταν οί
πρώτες άλλαγές.

Έπειτα ήρθε ή σειρά της διαβίω-
σεως. Τά άναγκαστικά. Δηλαδή,
χρειαζόταν νά βελτιωθεί τό σύστη-
μα έργασίας από τήν άποψη, ότι
μία εργάσιμη γυναίκα μέ τήν προ-
σφορά της είχε τό 1/4 της ώρας
βελτίωση της ποινής. Καί μισθό 2
δραχ. Τώρα ζητούσαν τήν μία μέ-
ρα δύο καί αύξηση μισθών. Ή έρ-
γασία τους ήταν όκτάωρη. Ραφείο,
ύφαντουργείο, ή καθαριότητα ή ό-
ποία ήταν καί άνθυγιεινή...

...Ό καιρός περνούσε, μά έδω ή
μία μέρα ήταν ένας μήνας κι ό μή-
νας χρόνος. Τό αίμα κόχλαζε συ-
χνά γιατί από παντού έβγαине φω-
τιά καί ψυχος. Κανείς δέν μπορεί
νά φανταστεί εάν δέν ζήσει τήν ά-
ναμονή της σφύξης. Ασφυξία χρό-
νων κι ό άέρας είναι ηηκτός.

-- Θέλω νά φύγω ω ω ω

Κραυγές ζώων πού τά βασανί-

ζουν γιά νά ζήσουν.

Κι ό ήχος αύτης τής κραυγής έγι-
νε τραγούδι. Ό καιρός περνούσε,
μά ό χρόνος είχε σταθεί έδω, έπά-
νω μας, κολλημένος στις καρδιές
μας.

— Θέλω νά φύγω ω ω ω

"Ένα πουλί λέει — Θέλω νά πε-
τάξω ω ω ω

Κάθισε στη καρδιά μου έπάνω

καί νά ξέρεις μέ πονάς
είναι ό κύλος σου μεγάλος

καί πιά κεί δέν τόν τραβάς...

Προσπάθειες νά περάσει κι αύτή
ή μέρα Θεέ μου! νάτη έφυγε, βρα-
δυάζει κιόλας. Ήμερώνει... Βρα-
δυάζει... Κι ό σκοπός ό ίδιος.

Στήν Άνατολή λιαζόμασταν και
στη Δύση μαζεύομασταν.

Μέ τόν ήλιο τά βγάζω, μέ τόν ή-
λιο τά μπάζω... Τί έχουν τά έρμα
καί ψοφάνε;

"Έλα ντέ; γιατί ψοφούσαν τά έρ-
μα; Μέ τό πού έβγαينه ό ήλιος τά-
βγαζε καί λιαζόντουσαν, μέ τή Δύ-
ση τά μάζευε, καί δέν μπορούσε νά
σκεφτεί τίποτε περισσότερο. Τά έ-
δινε όλα, τί άλλο ήθελαν τά ζώα;

25/4/80

Γιά δεύτερη μέρα χθές
οι κρατούμενες στις γυναί-
κειές φυλακές Κορυδαλ-
λού αρνήθηκαν νά μπου-
νστά κελλιά τους. Παρέμει-
ναν συγκεντρωμένες σέ α-
νοιχτό χώρο των φυλακών
καί ζητούσαν νά συναντη-
θούν μέ δημοσιογράφους.

Τις μεσημβρινές ώρες κήρυξαν
τουλάχιστον οι μισές από τις
κρατούμενες, απεργία πείνης σε
ένδειξη διαμαρτυρίας για τα χτε-
σινά επεισόδια.

Σε τοίχο των φυλακών ανάρ-
τησαν, σύμφωνα με πληροφορίες
πάνω που έγραφε:

— Κάνουμε απεργία πείνας και

ΡΕΠΟΡΤΑΖ :
ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΝΕΛΑΚΗ

Ζητάμε ανθρώπινες συνθήκες
ζωής.

Ένα από τα αιτήματα των κρα-
τούμενων γυναικών στις φυλα-
κές Κορυδαλλού, που για δεύτε-
ρη μέρα μένουν αναστατωμένες,
είναι η αλλαγή του σωφρονιστι-
κού συστήματος το οποίο εφαρ-
μόζεται από τους αιμόδιους στις
κρατούμενες γυναίκες.

Οι κρατούμενες, για ποινικά
αδικήματα, γυναίκες, κατάγγει-
λαν, σύμφωνα με πληροφορίες,
τον τρόπο με τον οποίο άτομα

των φυλακών «άσπαζαν» τις κρα-
τούμενες Αδριακή και Βάλτερ
και τις οδήγησαν στο ψυχιατρείο.

Εξ αιτίας αυτού του περιστα-
τικού, αποπειράθηκαν χτες, ό-
πως έγραψε η «Ε», να αυτοκτο-
νήσουν οι δύο κρατούμενες κο-
πέλλες. Βάλτερ και Αρθαντάκη
μέσα στα κελλιά τους.

Το κελλί της δεύτερης γέμισε
αίματα γιατί έκοψε με ξυράφι
και γυαλί τις φλέβες της.

Νοσηλεύεται ακόμα στο Τζά-
νελι Νοσοκομείο.

Οι υπόλοιπες κρατούμενες δεν
άφησαν, σύμφωνα με πληροφο-
ρίες, ούτε και χτες να καθαρι-
στούν τα αίματα που είναι στο
κελλί ώσπου να τα δούν οι αρ-
μόδιοι και ο εισαγγελέας.

Οι κρατούμενες, σύμφωνα με
τις ίδιες πληροφορίες, πατάγ-
ναι ακόμα ότι δεν θα σταμα-
τήσουν την απεργία πείνας ώ-
που να ικανοποιηθούν τα αιτή-
ματά τους.

Προσπάθειες των υπαλλήλων
των φυλακών να τις καθησυχά-
σουν δεν έφεραν αποτέλεσμα.

Σημειώνεται ότι οι κρατούμε-
νες στις φυλακές Κορυδαλλού
ζητάνε να απομακρυνθούν από τις
φυλακές ο ψυχίατρος Μαλάτος
και η αστυνομικός (των φυλα-
κών) Τσαμπρού.

Κ.Γ.Φ.Κ.: "Άνθρωπος ή Μαριονέτα

Όρες νυχτερινής απομόνωσης.
"Ο χρόνος είν' ένα σμάρι πεινασμέ-
νες σφίγκες πού βουίζει στά μηνίγ-
για μου. Δέν έχει διάσταση, μονά-
χα βάρος. Θά ήθελα νά ήμουν ή ώ-
ραία κοιμωμένη του δάσους καί νά
ξύπναγα όταν θάχε τελειώσει ή
ποινή μου. Είναι σά ν' ανοίγει μιά
πόρτα καί ξάφνου νά βρίσκεσαι
στό κέντρο της πίστας του τσίρ-
κου, μέσα στό κλουβί μέ τά θηρία.
Κυρίες καί Κύριοι, ή αυλαία έχει
σηκωθεί. Θά παρακολουθήσουμε
μιά παράσταση γεμάτη βία καί δυ-
ναμισμό, τρόπο καί άγωνία. Κυ-

ρίες καί Κύριοι, δέν είναι βόας, δέν
είναι κροταλίας, δέν είν' είναι ένα
μικρό φιδάκι ό Γιακουμής. Είν' έ-
νας άτέλειωτος μακρύς διάδρο-
μος. Λευκού χρώματος. "Αδειος.
Μέ σιδερένιες πόρτες καί κάγκε-
λα. "Ολοι θά λάβουμε μέρος στή
παράσταση. "Ο κανονισμός είναι
άλλός, κομπάρσοι δέν υπάρχουν.
"Ολες οι πράξεις του έργου θά παι-
χτούν μέσα σ' αυτό τό χώρο. Ά-
νοίγουμε στις 6.30 τό πρωί, κλεί-
νουμε στις 12 τό μεσημέρι. Ξανα-
νοίγουμε στις 2.30 καί ξανακλεί-
νουμε στις 9.30. Τις υπόλοιπες ώ-
ρες αυτοσχεδισμός. Θά παρακο-
λουθήσουμε τώρα τί θά κάνει ό κα-

θένας. Θά δώσουμε συμβουλές για
τήν αξιοποίηση του ελεύθερου χρό-
νου των φυλακισμένων, παρντόν
των ήθοποιών.

Οι «κυρίες» τής φιλανθρωπίας
κάθε Πέμπτη εξαγοράζουν μ' ένα
λουκούμι τό κυριακάτικο ποίμνιο
για τήν εκκλησία. Τό κλάμα ενός
μωρού μέσα στήν νύχτα, δυνατότε-
ρο κι' άπ' τήν άπόσταση ανάμεσα
στή Β καί στή Γ πτέρυγα. "Ο Άμ-
πάς μεγαλώνει πίσω άπ' τίς κλει-
στές σιδερένιες πόρτες. Δέν ξέρει
άκόμα τί θά πεί ρατσισμός όταν
δέν είσαι λευκός, Εύρωπαίος ή Ά-
μερικάνος, όταν τό δέρμα σου εί-
ναι μελαμπό. "Η μάνα του ή Κάου-

σαρ τό ξέρει. "Εφαγε δύο χρόνια για λαθραίο συνάλλαγμα μερικῶν χιλιάδων κι' ἄλλα δυό χρόνια γιατί τόλμησε νά διαμαρτυρηθεῖ στό δικαστήριο. Εἶναι 25 χρόνων κι' ἔχει ἄλλα τρία παιδιά στή Συρία.

Τά σύνορα ἀνάμεσα στή φυλακή καί στό ψυχιατρεῖο, μιά μισοσβησμένη γραμμή. Μπροστά στό φαρμακεῖο ὁ ἴδιος πάντα συνωστισμός. "Αρχίζεις ἀπ' τό μαστούρωμα στά χαπάκια γιά νά μπορέσεις νά κοιμηθεῖς. Μετά ἡ ἀνάγκη νά αὐξάνεις συνέχεια τίς δόσεις σου. Οἱ κρίσεις καί ἡ μεταγωγή σου στό Δαφνί ἢ στό ψυχιατρικό παράρτημα τοῦ νοσοκομείου κρατουμένων. Οἱ ἐνέσεις κοκτέιλ, τό δέσιμο μέ ἱμάντες γιά δλόκληρα μερόνυχτα, ὁ φόβος τοῦ φυσικοῦ βιασμοῦ ἢ στήν καλύτερη περίπτωση ὁ σίγουρος βιασμός τῆς προσωπικότητάς σου. Θέλω μιά ἀσπιρίνη γιά τόν πονοκέφαλο καί μοῦ προσφέρουν πρόθυμα CERTALIDON.

"Ο μπάτσος συνοδός μέ τά δελτία ἐπιδόσεως καί παραλαβῆς στά χέρια προφέρει ψιθυριστά τ' ὄνομά του. Εἶμαι ἕνα πακέτο συνηθισμένο νά περνάει ἀπ' τήν ἐξουσία τοῦ πατέρα στήν ἐξουσία τοῦ σύζυγου, τοῦ γκόμενου ἢ τοῦ νταβατζῆ, στήν ἐξουσία τοῦ δεσμοφύλακα. Μιά μυρωδιά νοσοκομείου. Νοιώθω ἀλληλέγγυα μ' ὄλους τοὺς φυλακισμένους τῆς γῆς. Τά πράγματά μας ἀδειασμένα σ' ἕνα πάγκο. Χώνουν τή μύτη τους στό ποίημα πού μοῦγραψε ἡ... στήν ἀσφάλεια. Δέν ἐπιτρέπεται λέει, νά τό ἐλέγξει πρῶτα ἡ διευθύντρια. "Οταν στή σωματική ἐρευνα ἡ φυλάκισα πάει νά χῶσει τό χέρι της μέσα στό κυλοτάκι μου ἀντιδράω αὐθόρμητα.

Στό κέντρο τῆς αὐλῆς ἕνας κοντός φοῖνικας. Γυρίζουμε γύρω - γύρω. Τά βήματά μας μετρᾶνε ἑκατοντάδες φορές τήν ἴδια σπιθαμή χῶμα κάτω ἀπ' τά πόδια μας, τό ἴδιο χορταριασμένο χαλίκι. Οἱ γυναῖκες πού κατέβηκαν ἀπ' τόν "Αρη, οἱ γυναῖκες φόνισσες, οἱ γυναῖκες ναρκομανεῖς, οἱ γυναῖκες πόρνες. Θά μπορούσα νά γράψω ἀπλά: οἱ πόρνες. "Ο χαρακτηρισμός πόρνες φτιάχτηκε μονάχα γιά τίς

γυναῖκες. Οἱ γυναῖκες πού μεγαλώνουν μ' ἐνοχές καί μαθαίνουν νά μισοῦν τίς γυναῖκες. Γελάμε. Μερικά δευτερόλεπτα διάλειμμα ἀπ' τόν κόμπο πού μᾶς σφίγγει τά σπλάχνα καί τό στομάχι.

Κάποτε δέν ἀντέχεις ἄλλο καί τότε κάνεις τό σεντόνι σου θηλειά ἢ σπᾶς ἕνα τζάμι καί κόβεις μ' αὐτό τίς φλέβες σου. "Η αὐτοκτονία εἶναι πειθαρχικό παράπτωμα, τιμωρεῖται ἀπ' τό σωφρονιστικό κώδικα. "Η Φρόσω καί ἡ "Αδαμάκη πού ἐπιχείρησαν κι οἱ δυό ν' αὐτοκτονήσουν τήν ἴδια μέρα εἶναι κι οἱ δυό στά Τρίκαλα μέ πειθαρχική μεταγωγή.

"Ο θάνατος σου εἶναι νόμιμος μονάχα ὅταν θά τόν ἀποφασίσουν ἐκεῖνοι πού καθορίζουν τή ζωή σου ἀπό τά πρῶτα σου βήματα μόλις γεννηθεῖς. Μπορεῖς νά σκοτωθεῖς σ' ἕνα ἐργατικό ἀτύχημα μέ μιά καταδικαστική ἀπόφαση ἢ σέ μιά διαδήλωση, ἀφοῦ τήν ἐντολή γιά νά πεθάνεις θά τήν ἔχουν δώσει αὐτοί. Τά δικαστήρια τους, οἱ νόμοι τους, τά ἐργαστάσια τους. Τό κράτος, ὁ μηχανισμός του, τά γρανάζια του πού λειτουργοῦν αὐτόματα γιά νά συνθλίβουν κάθε ἀνυποψίαστο ὑποψήφιο δραπετή τῆς τιμωρητικῆς κοινωνικῆς συνείδησης.

Ξέρουμε πῶς οἱ ἄνθρωποι εἶναι μαῦροι, ἄσπροι, κίτρινοι ἢ κόκκινοι. "Ασπρόμαυρος ἄνθρωπος σά σκακιέρα δέν προβλέπεται, ὅμως ἐγώ εἶδα τή Βάσω, στή ἀπομόνωση μετά τό ξύλο πού ἔπese γιά νά σπάσει ἡ ἀπεργία πείνας. "Απεργοῦμε γιά ἀνθρώπινους ὅρους ζωῆς. Στόν πάτο τοῦ καζανιοῦ μερικές πατάτες σάν βιομηχανικά ἀπόβλητα σέ βαλτωμένη λίμνη ἀπό ταγκό λάδι. "Εγραψες μέ τήν κάφτρα τοῦ τσιγάρου σου στό τοῖχο τοῦ κελλιοῦ μου, ΕΔΩ ΧΤΥΠΗΣΑΝ ΤΑ ΜΑΤ 25/4/80. Μοῦ εἶπαν νά τά σβύσω ἀλλά ἐγώ τά ἔκρυψα πίσω ἀπό ἕνα κασόνι. Γιά νά σέ θυμᾶμαι.

Τίς νύχτες κάνει φοβερό κρῦο καί οἱ φωνές ἀπ' τοὺς καυγάδες ἀκούγονται πιό δυνατά. "Οταν 20 γυναῖκες ἀναγκάζονται νά συμβιώσουν σ' ἕνα θάλαμο, ὅταν ἡ στέρη-

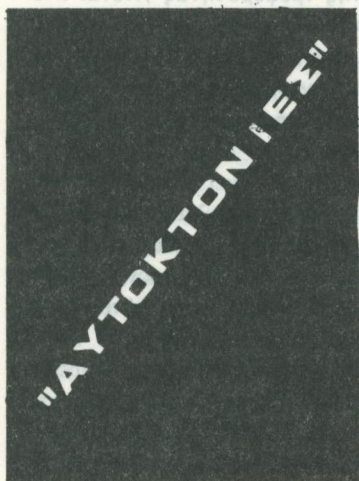
ση τῆς τρυφερότητας γίνεται ἀνυπόφορη, ὅταν θέλεις νά ξεσπάσεις ἀπ' τόν καθημερινό ἐξευτελισμό, εἶναι χοντροκομμένο ἀστεῖο κάθε μεταφυσική εἰκόνα ἰδανικῆς ἀλληλεγγύης.

"Ο σκοπός ἔχει ἀκουμπήσει τήν πλάτη του στό φυλάκιο κι' ἀκούει ἡσυχος ἀμανέδες. Θέλω νά σοῦ γράφω καί δέ μ' ἀφήνουν γιατί δέν εἶσαι συγγενῆς μου πρῶτου βαθμοῦ, εἶσαι φίλος μου. Θέλω νά σέ δῶ ἔστω καί πίσω ἀπό τή σιδερένια σίτα, ν' ἀκούσω τή φωνή σου στό τηλέφωνο. «Δεσποινίς τάδε, μά τί λέτε, τό ἀπαγορεύει ὁ σωφρονιστικός κώδικας. Σᾶς καταλαβαίνω ἀλλά δέν εὐθύνομαι ἐγώ. "Εγώ ἐφαρμόζω τό νόμο, ἐξ ἄλλου τό νόμο τόν ψήφισαν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ. Μή μέ φέρνετε σέ δύσκολη θέση, τή δουλειά μου κάνω, καταλαβαίνετε...» Μοῦ εἶπαν πῶς οἱ φυλακισμένοι δέ μποροῦν νά διαβάσουν βιβλία γιατί τό ἐπίπεδό τους εἶναι γιά παιδιά κάτω τῶν 10 χρόνων. "Ηθελαν νά ποῦν πῶς δέ μπορούμε νά διαβάσουμε βιβλία γιατί δέν ἔχουμε τό δικαίωμα νά εἰμαστε ἄνθρωποι.

"Απολογισμός ἀπ' τήν ἀπεργία πείνας: "ΗΣουν ἐκεῖ στή Β πτέρυγα τίς δύο νύχτες πού περάσαμε μαζί ἔξω ἀπ' τό κιγκλίδωμα. Σέ εἶδα καί σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Μοῦ ἔχεις καί σύ καί «συννοματοῦμε» κρυφά ἡ μοῦ χαμογελᾷς ὅταν διασταυρωνόμαστε στό διάδρομο. Κάτι πρέπει νά γίνει γιά τίς μεταγωγές. "Ηρθαν καί μερικοί δημοσιογράφοι πού γράψανε γιά τίς «νοικοκυρούλες πού σκότωσαν τοὺς ἄντρες τους». "Ηρθε καί μιά βουλευτίνα πού εἶπε πῶς περνᾶμε καλά.

Ξέρω πῶς ἡ ΕΦΕΕ ἔκανε ξανά ἐκθεση μέ τά ματωμένα ροῦχα τοῦ Διομήδη Κομνηνοῦ. "Εσένα σέ εἶπαν πάλι ἀριστεριστή προβοκάτορα καί σέ καταδίκασαν ὅλοι. "Εμαθα γιά τή Ματίνα καί τόν "Ιάκωβο καί βυθομέτρησα μαζί σου τόν πόνο ἀπ' τά χτυπήματα τοῦ κλόμπ στό κορμί σου. Σύντροφοι, σᾶς σκεφτόμαστε πάντα.

Κ.Γ.Φ.Κ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

2/5/80

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ θάνατος κρατούμενου μέσα σέ κελί του ΚΓ΄ αστυνομικού τμήματος, στον Ύμηττό (1 εραυ Λόχου 14) έγινε μόλις χθές γκαστός.

Συγκεκριμένα, δρέθηκε πνιγμένος στις 6,30 το πρωί της Τρίτης ο Βασ. Α. Δαβάκης, 29 χρονών, πλαιοιέ. Είχε συλληφθεί τη Δευτέρα, ενώ προσπαθούσε να ξεφύγει από κλεμένη επιταγή αξίας 120.000 δραχ. σέ υποκατάστημα της Έθνικής Τραπέζης, στην οδό Ήλίουπλης. Οδηγήθηκε στο τμήμα καί ανακρινόμενος, ομολόγησε άλλες 120 κλοπές επιταγών από κοινά αλληλογραφίας πολυκατοικιών.

Οι αστυνομικές αρχές υποστηρίζουν ότι ο Βασ. Δαβάκης αυτοκτόνησε μέ θρόχο πού κατασκεύασε από μιά πετσέτα καί από λωρίδες πού έκοψε από την αθλητική του φανέλλα καθώς καί από σύρμα πού αφαίρεσε από τό πάγκο του κελιού του.

Αυτοψία έκαναν ο ιατροδικαστής κ. Γιαμαρέλλος καί ο εισαγγελέας Ποινικής Άγωγής κ. Φάκος.

Απαγχονίσθηκε
26/9/80
ΠΑΤΡΑ, 26. Τού ανταποκριτή μας.

Απαγχονίσθηκε μέσα στο κελί του, στις φυλακές Άγίου Στεφάνου Πατρών, ο Γάλλος ζωγράφος Ζώρζ Ροντέρ, 42 χρόνων.

Στό δεύτερο Συνέδριο του Διεθνούς Συμβουλίου «Ίατρικών Ύπηρεσιών των φυλακών» πού έγινε στήν Αθήνα καί πού τά πρακτικά του δημοσιεύθηκαν στό Δελτίο του Ίατρικού Συλλόγου Αθήνας (τεύχος Φεβρουαρίου-Μαρτίου 1980) γιά τίς αυτοχτονίες κρατουμένων ο Β. Πολίτης παθολόγος των φυλακών Κορυδαλλού είπε: ...«ή αυτοχτονία αντιπροσωπεύει τήν επικράτηση της νοσηρής ιδέας της αυτοκαταστροφής».

Ο ψυχίατρος ιατροδικαστής Χ. Βούρδας μιλώντας γιά τά ειδικά κίνητρα πού κάνουν τούς κρατούμενους νά παρουσιάζουν μεγάλο αριθμό αυτοχτονιών συγκριτικά μέ τό υπόλοιπο πληθυσμό κατέληξε ...«ή έρμηνεία του φαινομένου της αυτοχτονίας υπήρξε πάντοτε ένα αίνιγμα γιά τή ψυχιατρική».

Ο ιατροδικαστής Έμμ. Νόνας είπε: ...«οι αυτοχτονίες κρατουμένων παρουσιάζουν κατά τά τελευταία έτη μιά σημαντική έξαρση, καί χρειάζεται πολλή δουλειά γιά νά αναζητήσουμε τά βαθύτερα αίτια τους».

Έν τώ μεταξύ ή άδιαφορία (όπως στό Θύμιο Διαμαντόπουλο) ή κακή μεταχείριση (όπως στό Ζώρζ Ροντέρ), τά βασανιστήρια στά Άστυνομικά τμήματα (Ρομπέρ Μπουργκινιόν, Βασίλης Δαβάκης) καί στή φυλακή (περίπτωση του Θανάση Γιάνναρη καί του Κάτσουρα) ο στιγματισμός του κρατούμενου, ο καθημερινός ξεευτελισμός της προσωπικότητάς του, λύνουν τά «αίνιγματα» γιά τό «φαινόμενο».

Παράλληλα ή Σοφία Κυρίτση, ο Φίλιππος Κυρίτσης καί ο Γιάννης Σκανδάλης κατεβαίνουν σέ άλλεπάλληλες άπεργίες πείνας γιά νά κρατηθούν στή ζωή.

Κάθε αυτοχτονία στή φυλακή είναι κραυγή επιθυμίας γιά ζωή καί έλευθερία, γιά δσους μπορούν νά τήν άκούσουν. Κάθε αυτοχτονία στή φυλακή είναι δολοφονία από κείνους πού στερούν τήν έλευθερία.

1/1/1980

Αυτοκτόνησε μέ απαγχονισμό ο Βέλγος Κριστιάν Σλούντερ στις φυλακές της Αίγινας. Ο Κριστιάν είχε εκτίσει σχεδόν όλη τήν ποινή του καί έβγαινε τόν Άπρίλη. Η αυτοκτονία του αποτελεεί μυστήριο γιά τούς συγκρατούμενους του πού τόν ήξεραν ιδιαίτερα μαχητικό σ' ό,τι άφορούσε τά δικαιώματα των κρατουμένων.

Πέθανε ξαφνικά στο Τμήμα 4/5/80

ΕΙΧΕ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙ ΓΙΑ
ΑΚΑΛΥΠΤΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ

ΠΕΘΑΝΕ ξαφνικά στο ΚΒ΄ Αστυνομικό Τμήμα Νέας Σμύρνης, όπου οδηγήθηκε αμέσως μετά τη σύλληψή του γιά παράδοση του νόμου προί επιταγών, ο ταξιδιωτικός πράκτορας Δημ. Τζωρτζόπουλος, 46 χρόνων.

ΟΠΩΣ ανακοινώθηκε από την αστυνομία, ο Τζωρτζόπουλος μόλις οδηγήθηκε στο τμήμα, διωκόμενος γιά 5 ερήμην καταδικαστικές αποφάσεις, αισθάνθηκε ασταθσία καί πέθανε πριν προλάβει νά έρθει ο γιατρός, τον οποίο κάλεσε κάποιος συγγενής του.

ΝΕΚΡΟΣ ΕΛΒΕΤΟΣ ΥΠΗΚΟΟΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ 9/1/80

ΒΡΕΘΗΚΕ χθές νεκρός, μέσα σέ κρατητήριο του Β΄ Αστυνομικού Τμήματος, στην Πλάκα (όδος Βύρωνος 19), ο Έλβετος υπήκοος Πατρίς Ρομπέρ Μπουργκινιόν, 20 χρόνων.

Ο Πατρίς, σύμφωνα μέ τήν αστυνομία, έθεσε τέρμα στή ζωή του μέ τό κασκόλ πού φορούσε. Τό πτώμα του δρέθηκε, στις 6.20 το πρωί χθές, σέ πλάγια θέση κοντά στο παράθυρο του κρατητηρίου. Ο Πατρίς, πού έμενε σέ πανσιόν, στην Πλάκα, κατηγορείτο γιά κλοπή καί άπάτη, πού έκανε προχθές. Οδηγήθηκε στον εισαγγελέα Πλημμελειοδικών, τού άπαγγέλθηκαν οι κατηγορίες καί στή συνέχεια μεταφέρθηκε στο τμήμα. Θα δικάζοταν σήμερα στο Αιτόφωρο.

Ο ιατροδικαστής κ. Γιαμαρέλλος, πού εξέτασε τό πτώμα, απέφάνη άνευδoιάστως ότι έπρόκειτο περί κλασικής περίπτωσης άπαγχονισμού — όπως αναφέρει τό αστυνομικό δελτίο.

Απόπειρες αυτοκτονίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 1

κες άρχισαν να διαμαρτύρονται, να φωνάζουν και να χτυπάνε πόρτες και παράθυρα.

Όλη την ημέρα χτες έμειναν έξω από τα κελιά τους και καμιά δεν έφτυγε από τον χώρο της συγκέντρωσης ώσπου να πάει κοντά τους εισαγγελέας και δημοσιογράφος.

Η κρατούμενη Καραγιάννη έπαθε σύμφωνα με τις ίδιες πληροφορίες, ψυχικό κλονισμό, όταν είδε το γεμάτο αίματα κελί της συγκρατού-

μένης της Αρβανιτάκη.

Από τις φυλακές ειδοποιήθηκε ο εισαγγελέας υπηρεσίας του Πειραιά ο οποίος πήγε στον Κορυβαλλό (πτέρυγα γυναικών) και καθισύχασε τις αναστατωμένες κρατούμενες γυναίκες.

Η Αρβανιτάκη, που νοσηλεύεται στο Τζάνειο Νοσοκομείο, μας είπε χτες το βράδυ, που την επισκεφθήκαμε:

— Είδα να σέρνουν στο έδαφος 3—4 άτομα, την συγκρατούμένη μου Βάλτερ, για να την οδηγήσουν στο

Δαφνί. Αυτή φώναζε βοήθεια κι όλες οι γυναίκες βγήκαν από τα κελιά τους. Λίγες ώρες πριν, γυναίκες είχαν ξεκρεμάσει μια άλλη κοπέλλα, η οποία επιχείρησε να αυτοκτονήσει μέσα στο κελί της.

Εγώ όταν είδα αυτές τις σκηνές έπαθα σόκ και κλείστηκα στο κελί μου. Εκεί μέσα αποπειράθηκα να αυτοκτονήσω κόβοντας τις φλέβες μου με γυαλί και με ένα ξυράφι. Με μετέφεραν στο νοσοκομείο του ψυχιατρείου και μετά στο Τζάνειο. Ήμουν πλημμυρισμένη στα αίματα και φώναζα βοήθεια.

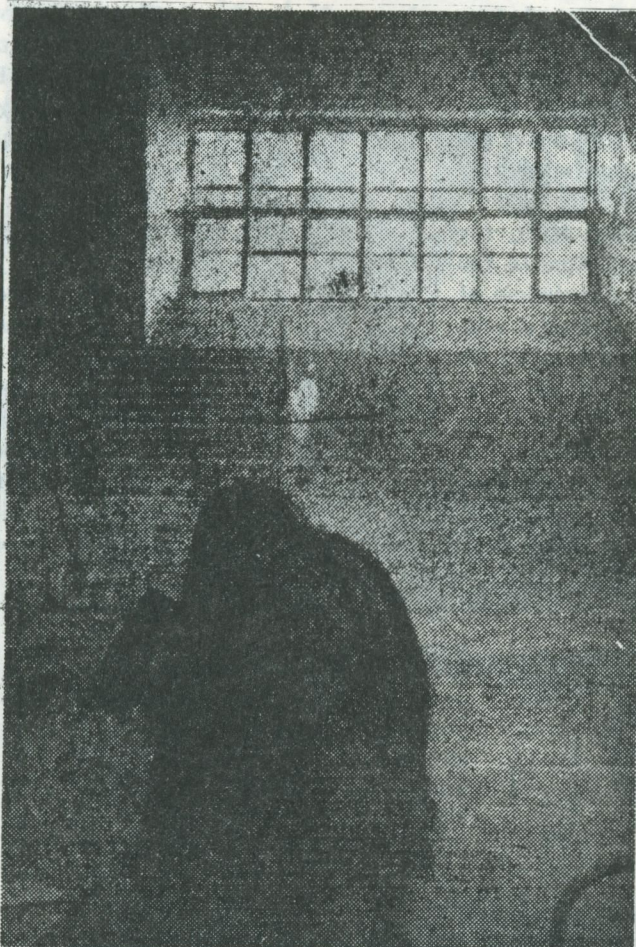
Πέθανε δ παρά λίγο φονιάς χωροφύλακα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 24.
Τού ανταποκριτή μας

Πέθανε στην πτέρυγα κρατουμένων το νοσοκομείου «Άγιος Δημήτριος» μετά από δύο επιληπτικές κρίσεις, ο αγρότης Ιωάννης Δέλλιος, 29 χρονών, ύποδικος για την απόπειρα δολοφονίας με τσεκούρι του χωροφύλακα Δημητρίου Αλεξίου, 24 χρονών.

Ο Δέλλιος είδε επιτεθεί στόν χωροφύλακα μέσα στο σπίτι του τελευταίου για να εκδικηθεί τόν πατέρα του Ιωάννη Αλεξίου, 48 χρονών, ένωμοτάρχη, με τόν οποίο είχε διαφορές.

Ο αγρότης, πού πριν από μήνες νοσηλεύτηκε στο Ψυχιατρείο, εκρατείτο στις δικαστικές φυλακές Θεσσαλονίκης. Υπέστη κρίση επιληψίας και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Μετά από έφτά ώρες και κατά τή διάρκεια δύο νέων κρίσεων πέθανε.

Πέθανε στη φυλακή

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 25./7/80

Πέθανε ύποδικος, κρατούμενος για απόπειρα ανθρωποκτονίας, στο τμήμα κρατουμένων του νοσοκομείου «Άγιος Δημήτριος» της Θεσσαλονίκης. Ο θάνατος του αποδόθηκε σε παθολογικά αίτια.

Ήταν ο Γιάννης Δέλλιος, 29 χρονών, που είχε αποπειραθεί να σκοτώσει με τσεκούρι, στη Γαυμένησσα Κιλκίς, τον χωροφύλακα Δημήτριο Αλεξίου, 24 χρονών. Ο Δέλλιος είχε δύο κρίσεις επιληψίας στις φυλακές Εσταυρωτών.

6/5/80

«Πονάω, δεν μπορώ να αναπνεύσω. Θέλω να με πάτε σέ γιατρό», έλεγε ο νεαρός (μόλις 24 χρόνων) κρατούμενος στις φυλακές Κορυβαλλού Θύμιος Διαμαντόπουλος.

Κανείς, όμως, δεν τόν άκουγε. Αδιαφορούσαν όλοι ή δεν τόν πίστευαν. Κι όμως έλεγε αλήθεια. Ένα κομμάτι γυαλί πού είχε σπηνωθεί στη σάρκα του προχωρούσε εκατοστό-εκατοστό και μέρα με τη μέρα κόντανε τό γήμα της ζωής του.

Ένα κομμάτι γυαλί πού ίσως είχε μείνει μετά την απόπειρα αυτοκτονίας, πού είχε κάνει την προηγούμενη Τρίτη λίγες ώρες μετά την απόπειρα και τόν βρήκε σέ κακή χάλια.

Τό γυαλί έφτασε και σπινώθηκε στην καρδιά και ο άτυχος νεαρός την περασμένη Παρασκευή έπεσε σέ κόμα. Μεταφέρθηκε επευνυμένα στό Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο τού Πειραιά αλλά οι γιατροί δεν μπόρεσαν να τού προσφέρουν καμιά βοήθεια. Τήν ίδια νύχτα ξεινήχησε.

«Τήν προπερασμένη Κυριακή είχε πάλι πονέειά του. Πήγαμε, τόν είδαμε. Ήταν μιά χαρά. Μάς μίλησε. Φαινόταν ευδιάθετος. Τί μεσολάβησε σέ δύο μέρες και άλλαξε; Τί τόν έπρωξε στην απόπειρα αυτοκτονίας;» —είπε η αδερφή του στην «Ε». Η ίδια ανέφερε πώς τόν συνάντησε την προηγούμενη Τρίτη λίγες ώρες μετά την απόπειρα και τόν βρήκε σέ κακή χάλια.

«Ήταν ράκιος. Δεν είχαν περάσει παρά δύο μέρες κι όμως με δυσκολία τόν αναγνώρισα. Τού μίλαγα και μόλις πού κατάφερε να μού μιλήσει. Γιατί τόνκανε αυτό; τόν ρώτησα. Δεν αντέχω εδώ μέσα. Θά με τρελλάνουν. Δεν θέλω να με πάνε στην απομόνωση, έλεγε και ξανάλεγε. Κάθε τόσο έπιανε τό στήθος του κι έλεγε πώς πονάει μά οι φυλακές πού ήταν εκεί τόν απόπαιρναν κι έλεγαν πώς έλεγε ψέματα. Δεν έλεγε όμως...», είπε τέλος η αδερφή τού άτυχου παιδιού κ. Κωνσταντίνη.

Υστερα από εντολή τού αρμόδιου εισαγγελέα τήν όλη υπόθεση ερευνά η Ασφάλεια Πειραιά.

ΑΓΓΛΙΑ: «Αυτοκτονίες και μυστικότητα»

ΛΟΝΔΙΝΟ, Σεπτέμβριος. Μυστικά τραβηγμένες φωτογραφίες κρεμασμένων, ξυλοκοπημένων και πνευματικά ταλαιπωρημένων φυλακισμένων δημοσιεύθηκαν στην Κυριακάτικη Έκδοση της λονδρέζικης εφημερίδας «Ομπσέρβερ» και προκάλεσαν σάλο στην Βρεταννία σέ μία στιγμή που αυξάνονται απ' όλες τις πλευρές οι πιέσεις για ανάκριση στο τεράστιο θέμα των αυτοκτονιών στις φυλακές.

Οι φωτογραφίες τραβήχτηκαν από πρώην κατάδικο που κατά τη διάρκεια της εκτίσεως της ποινής του είχε μία μίνι φωτογραφική μηχανή στις φυλακές του Γουέικφιλντ, φυλακές αυστηρής απομόνωσης και ασφάλειας. Δύο κρατούμενοι έχουν αυτοκτονήσει στις φυλακές του Γουέικφιλντ φέτος. Οι φρουροί τους έχουν βρει κρεμασμένους μέσα στα κελιά τους.

Δύο αυτοκτονίες σε τεσσερις μόλις μέρες, την περασμένη εβδομάδα στη φυλακή "Αρμσλυ του Λήντς και τρεις ακόμη μέσα στο Σεπτέμβριο σέ άλλες βρεταννικές φυλακές έχουν κινήσει τό γενικό ενδιαφέρον και έχουν στρέψει την προσοχή της κοινής γνώμης στο τεράστιο πρόβλημα των αυτοκτονιών καταδίκων. Τό 1979 αυτοκτόνησαν 21 κατάδικοι και φέτος ό αριθμός θά είναι πολύ μεγαλύτερος. Ήδη, υπάρχουν 44 θάνατοι στις φυλακές και εξετάζονται άλλα 12 περιστατικά. Όστόσο, έπίσημα οι αριθμοί αυτοί δέν έχουν επιβεβαιωθεί.

Οι έγγλέζικες φυλακές βρίσκονται στο σάβανο της μυστικότητας από τότε που απομακρύνθηκαν από τόν δημοτικό έλεγχο έδω και 100 χρόνια. Ή κοινωνία μας τις θεωρεί σκουπιδοτενέδες όπου πετάμε, ελάχιστους που είναι κοινωνικά επικίνδυνοι και ένα μεγάλο αριθμό που είναι κοινωνικά άπροσάρμοστοι. Ψηλοί τοίχοι και απομακρυσμένες εγκαταστάσεις κρατάνε μακριά από τά μάτια μας αυτά που συμβαίνουν εκεί ακόμα, οι χαμηλές προσδοκίες και ή δυσκολία στο γράψιμο που υπάρχει στους περισσότερους φυλακισμένους, συντελεί στο να μην υπάρχουν παρά ελάχιστες καλοφτιαγμένες κριτικές στο σύστημα. Έπίσης, ή νομοθεσία των φυλακών και ό νόμος «Περί Ύπηρεσιών Μυστικών» απαγορεύουν στους έξω να έρθουν σέ άμεση επαφή μέ τη πραγματικότητα της φυλακής.

Τό αποτέλεσμα είναι ότι οι φυλακισμένοι καταλαμβάνουν ένα κόσμο στο ήμίφως, απομακρυσμένοι από τη διπλή προστασία, των πολιτικών δικαιωμάτων και του επιπέδου της συμπεριφοράς που θεωρούμε σάν κανονική ανθρώπινη συμπεριφορά. Τά γράμματα (μέ ελάχιστες εξαιρέσεις) λογοκρίνονται: απαγορεύεται να κρατάει κανείς ήμερολόγιο από τη ζωή στη φυλακή. Ύπάρχουν πάρα πολλά ταμπού, θέματα που απαγορεύεται να αναφέρονται στην άλληλογραφία. Ή πειθαρχία επιβάλλεται και ποινές εκτελούνται χωρίς να τηρείται ή «κανονική διαδικασία». π.χ Μέ μία διοικητική απόφαση ένας φυλακισμένος μπορεί να μετακινηθεί μερικές εκατοντάδες μίλια στη μέση της νύχτας.

Είναι δύσκολο να μην καταλήξουμε ότι οι φυλακές μας είναι τυλιγμένες στο μυστήριο περισσότερο από άλλα ανάλογα συστήματα επειδή απλά είναι

Τό περασμένο Σάββατο, ό βουλευτής του εργατικού Κόμματος Μέρλυν Ρής, πρώην ύπουργός της Έργατικής Κυβερνήσεως του κ. Κάλλαχαν και μερικοί άλλοι βουλευτές ένωσαν τη φωνή τους μέ την Έπιτροπή Χάουαρντ — ειδικά φτιαγμένη από προσωπικότητες για τό θέμα αυτό — και ζητούσαν από τη Βουλή να διαταχθεί έρευνα για τις αυτοκτονίες κρατουμένων.

Οι συγκλονιστικές φωτογραφίες τραβήχτηκαν από 47χρονο κρατούμενο, δάσκαλο της μουσικής που τώρα πιά έχει άπελευθερωθεί άφοι· εξέτισε 5χρονη φυλάκιση. Είχε καταφέρει να κρύψει τη μηχανή στα έσωρουχά του όταν πρωτοπήκε στην φυλακή και τράβηξε τις φωτογραφίες καμουφλάροντάς την μέσα σ' ένα βιβλίο τσέπης στο έξώφυλλο του όποιου είχε ανοίξει τρύπες για τό φακό. Τό βιβλίο ήταν μία νουβέλλα του Σάρτρ και ή μηχανή πάρα πολύ μικρή, έτσι που κανείς δέν την άντελήφθη. Ό ίδιος ό πρώην κρατούμενος σέ συνέντευξη του άποδίδει την ψυχολογική κατάπτωση των συκρατουμένων του: 1) Στη φρικτή συμπεριφορά μερικών δεσμοφυλάκων, τους ξυλοδαρμούς κρατουμένων που είχαν καταδικαστεί για σεξουαλικά άδικήματα. 2) Στις πιέσεις, ψυχολογικές και φυσικές, που οδηγούν τους κρατουμένους στην αυτοκτονία.

(«Αυτοκτονίες και μυστικότητα» Όμπσέρβερ 14-9-1980)

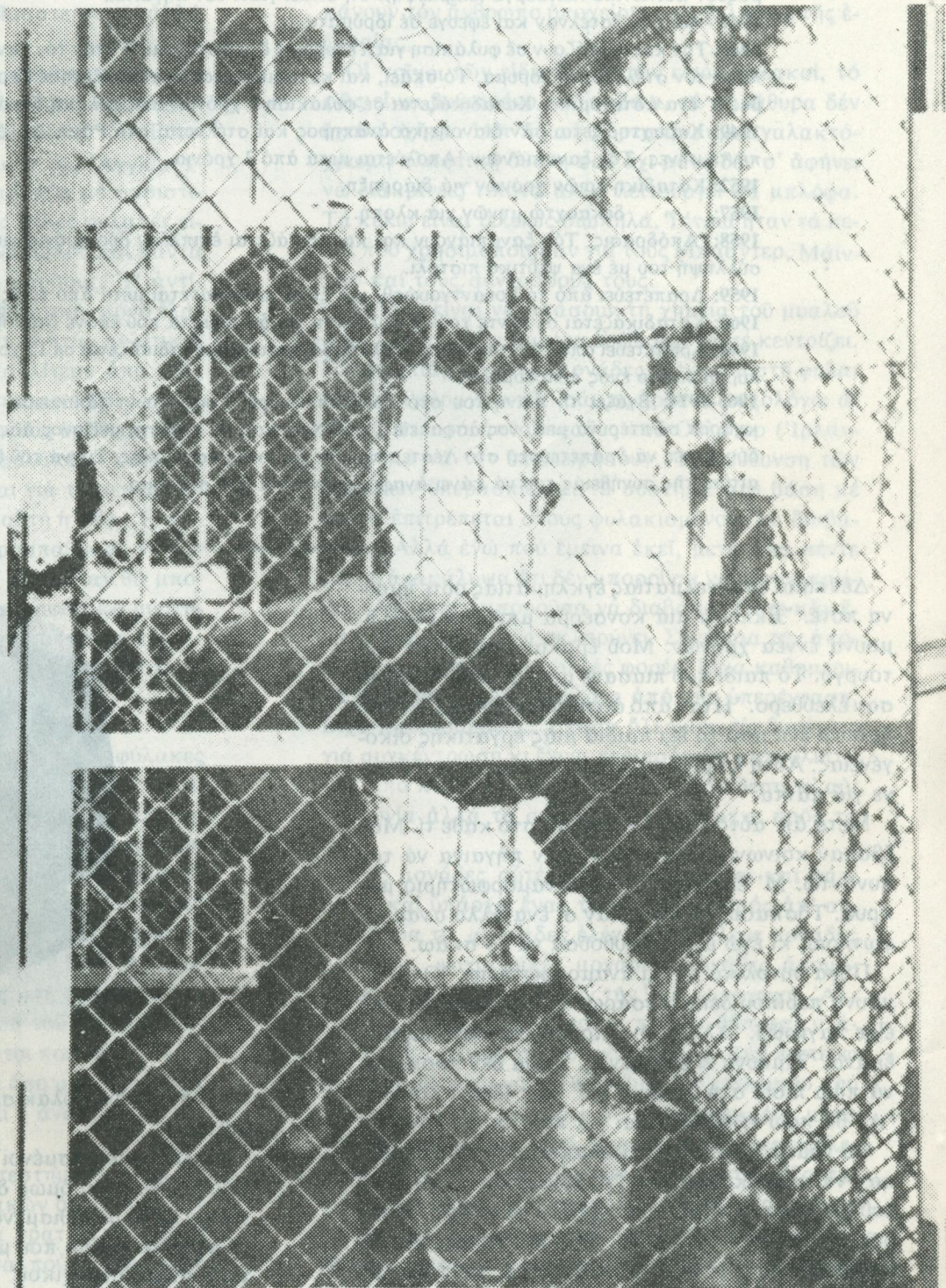
διοικητικά πιο βολικό έτσι, ιδιαίτερα μάλιστα για τους υπαλλήλους των φυλακών.

Σήμερα δημοσιεύουμε στο περιοδικό (Observer) φωτογραφίες που έχουν τραβηχτεί σέ μία φυλακή «μειζονος άσφαλείας» από ένα βαρupoινίτη που χρησιμοποίησε μία φωτογραφική μηχανή που την έπέρασε λαθραία. Μερικές από τις φωτογραφίες μπορεί να σοκάρουν αλλά ή σημασία τους βρίσκεται στο γεγονός ότι είναι ιδιαίτερα άσυνήθιστο να μπορεί κανείς να δει κάτι στη φυλακή απ' αυτά που συμβαίνουν χωρίς τις εύλογες και την επίβλεψη του Έπουργείου Έσωτερικών. Οι φωτογραφίες συνοδεύονται από μία άποκαλυπτική μακριά συνέντευξη μέ τό φυλακισμένο που τις τράβηξε, που μιλάει χωρίς συναισθηματισμούς για τό τί σημαίνει να είσαι εγκλειστος για πολλά χρόνια στο σύστημα των φυλακών μας.

Αναγνωρίζουμε ότι το Υπουργείο Έσωτερικών επιτρέπει κατά καιρούς σε δημοσιογράφους από την εφημερίδα μας και από άλλα έντυπα να επισκέπτονται τις φυλακές, αλλά πιστεύουμε ότι αυτά που μπορεί να δει ο δημοσιογράφος κάτω από τις συνθήκες της αυστηρής επίβλεψης δεν μπορούν ποτέ να πλησιάσουν το αυθεντικό συναίσθημα του τί σημαίνει να βγάζεις μιά ποινή όπως τό δείχνει ή συνέντευξη. Πιστεύουμε ότι όσο μεγαλύτερη πληροφόρηση υπάρχει για τό σύστημα, άλλο τόσο θά μπορούν νά παρθούν σωστά μέτρα για τή μεταρρύθμισή του καί όχι μέτρα πανικού.

Είμαστε στό μεταίχμιο για μιά σειρά από νέα μέτρα. Μία ανεξάρτητη επιτροπή θά έρευνήσ η τις συνθήκες πού επικρατούν στίς φυλακές αλλά και συγκεκριμένα περιστατικά. Περισσότερη ανεξαρτησία δόθηκε στό Τμήμα των Φυλακών του Υπουργείου. Βέβαια, αν καί οι φυλακές είναι κοινωνικά ιδρύματα όπως τά σχολεία καί τά νοσοκομεία, δέν είναι ρεαλιστικό νά περιμένουμε ότι θά υπάρξει μεγάλο ενδιαφέρον από τόν κόσμο γι' αυτά πού συμβαίνουν εκεί μέσα. (Τά πιά κοντινά αντίστοιχα ξεχασμένα ιδρύματα είναι τά ψυχιατρεία πού φιλοξενούν άρρωστους μέ χρόνιες παθήσεις). Έτσι δέν υπάρχουν ψήφοι για τή μεταρρύθμιση στίς φυλακές. Παρ' όλα αυτά, οι περισσότεροι είναι άόριστα υποψιασμένοι πώς οι φυλακές μας δέν είναι κάτι για τό όποιο μπορούν νά υπερηφανεύονται. Πώς ή επάνένταξη των παραβατών είναι ακατόρθωτος στόχος· καί πώς ή συγκράτηση από τή διάπραξη νέων αδικημάτων δέν έχει καμιά σχέση μέ τις αρχαϊκές απαγορεύσεις.

Γι' αυτό ζητάμε μιά λιγότερο ύστερική στάση στή διαρροή πληροφοριών πού δέν έχουν ελεγχθεί από τό Υπουργείο συνοδευμένη μέ τή χαλάρωση των επίσημων απαγορεύσεων. Τό τέλος της γενικής λογοκρισίας στά γράμματα των κρατουμένων θά ήταν μιά άρχή.

Ο Γουόλλυ Πρόμπιν γεννήθηκε τό 1931. Ο πατέρας του εφτιαχνε ντουλάπια. Είχε άλλα πέντε αδέρφια.

1941: Καταδικάζεται για κλοπή μιᾶς κονσέρβας ἀπὸ ἓνα κατεστραμένο ἀπὸ τὸ πόλεμο μαγαζί. Τοῦ βάζουν κοινωνικό λειτουργό (ἐπίβλεψη). Τὴ σπάει γιατί δὲν πηγαίνει.

1941 - 46: Τὸν ἔστελναν καὶ ἔφευγε σὲ ἱδρύματα.

1946: Τὸν καταδικάζουν σὲ φυλάκιση γιατί ἐξύβρισε ἓνα ἀστυνομικό ὅταν τὸν ξανάπιασε. Μετὰ τὴ φυλακὴ τὸν στέλνουν σὲ ἱδρυμα. Τὸ σκάει, καὶ καταδικάζεται γιατί προξένησε βαρεῖες σωματικές βλάβες σ' ἓνα ἀστυνομικό. Καταδικάζεται σὲ φυλάκιση 4 χρόνων στὴ φυλακὴ Γουάκεφλντ.

1949: Χαρακτηρίζεται σὰν διανοητικά ἀνάπηρος καὶ στέλνεται στὸ Ράμπτον. Δραπετεύει μετὰ ἀπὸ πέντε μῆνες. Τὸν ξαναπιάνουν Ἀπολύεται μετὰ ἀπὸ 3 χρόνια.

1952: Καταδίκη τριῶν χρόνων γιὰ διάρρηξη.

1957: » δεκαοχτὼ μηνῶν γιὰ κλοπὴ.

1958: Ἀπόδρασις. Τὸν ξαναπιάνουν καὶ καταδικάζεται ἐπιπλέον δύο χρόνια γιατί ἀντιστάθηκε στὴ σύλληψή του μέ ἓνα ψεύτικο πιστόλι.

1959: Δραπετεύει ἀπὸ τὸ Γουάντγουόρθ, καὶ ξανασυλλαμβάνεται μετὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

1960: Καταδικάζεται σὲ πέντε χρόνια φυλάκιση γιὰ ἀδικήματα πού ἔκανε ὅταν ἦταν στὴ παρανομία.

1964: Δραπετεύει ἀπὸ τὸ Ντάρτμουρ. Συλλαμβάνεται καὶ καταδικάζεται σὲ 12 χρόνια κάθειρξη γιὰ τὸ πυροβολισμό ἑνὸς ἀστυνομικοῦ.

1965-1974: Βγάζει τὴ ποινὴ του στὸ Γουάντγουόρθ, Γουόργουντ (ἀπόπειρα δραπετεύσης), Πάρκχαρστ σὲ πτέρυγα μεζονος ἀσφαλείας, στὸ Ντάρχαμ σὲ πτέρυγα μεζονος ἀσφαλείας (ἀποπειρᾶται δύο φορές νά δραπετεύσει) στὸ Λέστερ πάλι σὲ μεζονος ἀσφαλείας. Συχνά τοῦ ἔκαναν μεταγωγὲς ἐξ αἰτίας τῆς συνήθειάς του νά κάνει ἀναφορὲς ἐνάντια στὸ σύστημα.

Δέν εἶμαι ἐπαγγελματίας ἐγκληματίας οὔτε ἡμουν ποτέ. Ἔκλεψα μιὰ κονσέρβα μπιζέλια ὅταν ἦμουν ἑννέα χρονῶν. Μοῦ ἔβαλαν κοινωνικὴ λειτουργό. Τὸ παιδί πού πιάσανε μαζί μέ μένα τὸ ἄφησαν ἐλεύθερο. Ἦταν ἀπὸ ἀστική οἰκογένεια, κι ἐγὼ ἡμουν ἓνα ἀπὸ τὰ ἔξι παιδιά μιᾶς ἐργατικῆς οἰκογένειας. Αὐτὴ ἡ διαφορὰ στὴ μεταχείριση μοῦ ἔμεινε γιὰ πάντα.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἐπαναστατοῦσα στὸ κάθε τί. Μοῦ ἔβαλαν κοινωνικό λειτουργό. Δέν πήγαινα νά τὸν συναντῶ. Μ' ἔστειλαν σ' ἓνα ἀναμορφωτήριο μακρὰ. Τῶσκασα. Μ' ἔστειλαν σ' ἓνα ἄλλο ἀναμορφωτήριο, κι ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νά τὸ σκάω.

Πῆγα συνολικά σὲ ἔξι ἀναμορφωτήρια. Ὅταν ἦμουν περίπου δεκαεσσάρων ἢ δεκαπέντε ἡ ροπή εἶχε παγιωθεῖ. Ἀλλὰ μόνο πρόσφατα κατάλαβα τί ἔκανα. Ἦμουν ἐξεγερμένος. Τώρα δέν πρόκειται νά πάω πίσω στὴ φυλακὴ γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους. Ἄν θὰ πάω τώρα θὰ εἶναι γιὰ πολιτικούς λόγους.

Θὰ νόμιζε κανεῖς ὅτι οἱ φυλακισμένοι θὰ μπορούσαν νά πολιτικοποιηθοῦν. Ἀλλωστε τὴν καταπίεση τοῦ συστήματος εἶναι πολὺ εὐκολο νά τὴ δεῖς. Μπορεῖς νά δεῖς τὸ καταπιεστή. Μπορεῖς νά δεῖς ὅλη τὴ διαφθορὰ γιατί γίνεται πολὺ ἀνοιχτά, πολὺ περισσότερο ἀπ' ἔξω. Ἡ ἐξουσία στὴ φυλακὴ δέν ἔχει ἀνάγκη νά ὑποκρίνεται γιὰ τίποτα εἴτε αὐτὸ λέγεται διαφθορὰ εἴτε παραβίαση τῶν νόμων καὶ τῶν κανονισμῶν πού οἱ ἴδιοι ἔχουν θεσμοθετήσῃ. Ἀπλὰ τὸ κάνουν. Θὰ νόμιζε κανεῖς ὅτι αὐτὰ θὰ πολιτικο-

ποιοῦσαν τοὺς φυλακισμένους ἀλλ' αὐτὸ δέν συμβαίνει.

Πολλοὶ φυλακισμένοι θὰ μπορούσαν νά εἶναι ἐπιχειρηματίες πού ὁμως δέν εἶχαν τὴν ἱκανότητα νά γίνουν μέ τὸ συνηθισμένο τρόπο, καί γι' αὐτὸ ἔγιναν μέ τὸ μόνο τρόπο πού μπορούσαν. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι αὐταρχικοί.

Στὴν ὁμάδα συζήτησης πού εἶχαμε κάποτε στὴ φυλακὴ τοῦ Γκάρτνυ στὸ Λέστερ, κάποτε μᾶς ἔβαλαν νά συζητήσουμε τὴ πρόταση «ὅτι τὸ κρέμασμα καὶ τὸ μαστίγωμα δέν θάπρεπε νά ἰσχύουν σὰν ποινές». Ἐμεῖνα κατάπληκτος ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι

πάρα πολλοί φυλακισμένοι ήταν αντίθετοι με τη πρόταση αυτή.

‘Αλλά είναι μόνο μία αντίδραση στο σύστημα. Μπορείς να τό δεις στους καταδικασμένους για σεξουαλικά αδικήματα. Οί φυλακισμένοι τούς κατηγορούν σάν να λένε: «έντάξει, είμαστε κακοί αλλά όχι και τόσο κακοί όσο αυτοί».

‘Η πολιτική τοποθέτηση τών φυλάκων θάπρεπε να είχε πολιτικοποιήσει τούς μαύρους κρατούμενους. Πολλοί φοροούσαν τά έμβλήματα του ‘Εθνικού Μετώπου. (Φασιστικό κόμμα της ‘Αγγλίας). ‘Η φυλακή του Γουανγουόρθ μοιάζει με φασιστικό όχυρό. ‘Αλλά και παντού στίς άλλες φυλακές είδα φύλακες μέλη του ‘Εθνικού Μετώπου και πάντα έτοιμους να προβοκάρουν τούς μαύρους. ‘Η αντίδραση τών μαύρων ήταν άπογοητευτική, μόνο έλάχιστα μαύρα παιδιά συνάντησα πού ήταν πολιτικοποιημένα, κι αυτά ήταν πολύ καλλίτερα από τούς λίγους λευκούς πού είχαν πολιτικοποιηθεί.

‘Ο κόσμος ξεκινάει από μία λάθος υπόθεση όταν συζητάει τη μεταρρύθμιση στίς φυλακές. ‘Υποθέτει ότι τό κατεστημένο ενδιαφέρεται για τη μεταρρύθμιση. Δέν ξέρω από πού βγαίνει αυτή ή ιδέα. ‘Η πείρα μου μου λέει ότι ποτέ δέν προσπάθησαν να μεταρρυθμίσουν τό σύστημα. ‘Αν τό ήθελαν θά μπορούσαν να εφαρμόσουν ένα αναμορφωτικό σύστημα όπως στη Σουηδία πού έχουν καταργήσει πολλές φυλ ικές κι ό αριθμός τών κρατουμένων λιγοστεύει συνεχώς.

‘Αλλά υπάρχουν πολλοί — ιδιαίτερα οί φύλακες — πού έχουν συμφέροντα για την ύπαρξη τών φυλάκων. Οί περισσότεροι είναι άνίκανοι, άκαλλιέργητοι και μέ στοιχειώδεις γραμματικές γνώσεις, περνάνε όλο τους τό καιρό στη φυλακή γιατί πάντοτε κάνουνε υπερωρίες και φεύγουνε μέ 200 λίρες στη τσέπη χωρίς να κάνουν τίποτα για να τίς κερδίσουνε. Θά τούς έπιανε απελπισία μέ την ιδέα της αναμόρφωσης και της επανένταξης στη κοινωνία τών φυλακισμένων και την ελάττωση του αριθμού τών φυλακισμένων. Θά ήταν οί πρώτοι πού θά έφευγαν. Σέ θέλουνε πίσω, τόσο σύντομα όσο μπορούν να σέ φέρουν πίσω. ‘Η ιδέα τους είναι ή ανακύκλιση και όχι ή επανένταξη στη κοινωνία.

‘Όπως και να είναι, τό κατεστημένο θέλει να κρατήσει τό σύστημα τών φυλάκων όπως είναι: ‘Ο φόβος της φυλακής βοηθάει να κρατάει τό κόσμο κάτω από έλεγχο. ‘Ετσι έξηγείται πού σέ μία έποχή οϊκονομικής κρίσης να ξοδεύονται εκατομμύρια για τερατώδεις νέες φυλακές. ‘Αξίζει να δει κανείς τη καινούργια φυλακή στο Ρότσεστερ. ‘Εχει μία όροφο πάχους τρία πόδια ένισχυμένο τσιμέντο, στά

παράθυρα άμπάρες από άτσάλι και μαγγάνιο, ηλεκτρονική πύλη κ.λ.π. Στο κόσμο της περιοχής είπανε ότι πρόκειται για κέντρο νεολαίας. Τέλος πολλαπλασιάζονται οί «μονάδες έλέγχου». Αυτές χρησιμοποιούνται για να σπάσουν τη σκέψη και να κάνουν τόν άνθρωπο ύποχείριο στίς θελήσεις της έξουσίας.

Οί τοίχοι τών ειδικών κελιών είναι μαλακοί, τό φως είναι βυθισμένο στο ταβάνι, τά παράθυρα δέν έχουν σχήμα. ‘Απ’ έξω ή πόρτα είναι μία γαλακτώχρωμη πλαστική όθόνη πού όχι μόνο δέν σ’ αφήνει να διακρίνεις τίποτα αλλά λειτουργεί σά μπλόφα. Τά κελιά είναι τελείως σιωπηλά. Τέτοια ήταν τά κελιά πού χρησιμοποιήσαν για τούς Μπάαντερ, Μάϊνχοφ και τούς συντρόφους τους.

‘Η ιδέα είναι να σπάσουν τη χημεία του μυαλού σου. Δέν υπάρχει κανένα έρέθισμα να σέ κεντρίζει. ‘Όταν φτιάχνανε τίς «μονάδες έλέγχου» στη φυλακή του Γούρμγουντ Σκράμπς ήρθανε ψυχολόγοι από τό στρατό από μονάδες του Ούλστερ (‘Ιρλανδίας) για να την έπιθεωρήσουν. ‘Η διεύθυνση τών φυλάκων υπερασπίζεται τό σύστημα στη βάση μέ τό ότι επιτρέπεται στους φυλακισμένους να διαβάσουν. ‘Αλλά εγώ πού έμεινα εκεί, μετά από πέντε μέρες ανακάλυψα ότι δέν μπορούσα να συγκεντρωθώ. ‘Απλά δέν μπορούσα να διαβάσω. Ούτε καν ένα γράμμα. Και έχω σκληρύνει. Συνήθισα την άπομόνωση. Την έκανα πολλές φορές. Είχα καθημερινά φοβερούς πονοκεφάλους από την υπέρταση. Είχα παραισθήσεις. ‘Εχασα όλες μου τίς δυνάμεις για συγκέντρωση κι έγινε περισσότερο καταθλιπτικός από ποτέ. Δέν είχα καμιά προδιάθεση γι’ αυτοκτονία αλλά τό σύστημα μ’ έσπρωχνε προς τά κεί.

Στίς μονάδες αυτές χρησιμοποιούνται και φάρμακα και υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός άπ’ αυτά. Τώρα τίς «μονάδες έλέγχου» τίς λένε μονάδες μόνωσης, ψυχιατρικές μονάδες, μονάδες άπομόνωσης. ‘Όλες όμως έχουν την ίδια καταγωγή. ‘Αλλά μιås κι έχουνε γίνει τόσες πολλές θάπρεπε ν’ αναρωτηθεί κανείς για τό σκοπό τους. Δέν πιστεύω ότι προορίζονται για τό συνηθισμένο «ποινικό» πού μπορούν να τόν έλέγχουν μέ τά συνηθισμένα μέσα δηλ. την κτηνωδία. Αυτά είναι πολύ πιο λεπτεπίλεπτα και δαπανηρά. Νομίζω ότι προετοιμάζονται για την πολιτική άναταραχή πού θάρθει. Τά φάρμακα έχουν τελειοποιηθεί για τούς ίδιους λόγους. Πειραματίζονται σέ φυλακισμένους πού δέν τά έχουν καθόλου ανάγκη. Προετοιμάζονται για άλλους στο μέλλον. Κι αυτό είναι πολύ άνησυχητικό.

W.Probyn από την έφημερίδα
«ό Σοσιαλιστής έργάτης» του Λονδίνου.

Τον «έκαναν κόσκινο» 80 αστυνομικοί έξω απ' το σπίτι του

ΝΕΚΡΟΣ Ο ΥΠ' ΑΡ. 1 ΓΑΛΛΟΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

ΠΑΡΙΣΙ, 3.

Ο υπ' αριθμό να δημόσιος κίνδυνος της Γαλλίας Ζάκ Μεσρίν σκοτώθηκε χθες μετά από ενδρα που του έστησαν 80 αστυνομικοί, χωρίς να προλάβει να κάνει την παραμικρή κίνηση.

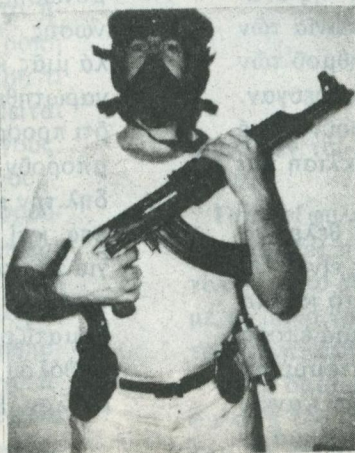
Πλάι του έπεσε θραυιά τραυματισμένη η 29χρονη φίλη του Σελβία Ζάν Ζακό ενώ στο δρόμο κυλούσαν οι δύο χειροβομβίδες που είχε για την ασφάλειά του. Οι αστυνομικοί συνέλαβαν επίσης και το συνεργάτη του Σαρλύ Μπαέρ. Οι 80 αστυνομικοί που περίμεναν τον Μεσρίν έξω από το σπίτι του στη συνοικία Πόρτ Κλινιανκούρ χωρίς να τον προειδοποιήσουν άρχισαν να πυροβολούν μόλις μπήκε στο αυτοκίνητό του, μιά γκρί ΒΜW. Δεκαοχτώ σφαίρες συνολικά τον έπληξαν ενώ άλλες 21 έκαναν κόσκινο το αυτοκίνητό του.

Από τα πυρά των αστυνομικών δεν γλύτωσε ούτε ο σκύλος του 42χρονου Μεσρίν.

Ο Μεσρίν που είχε σπουδάσει αρχιτέκτονας και είχε επαρασημοφορηθεί κατά τον αλγερινό πόλεμο,ταν πολύ ευφυής. Από τη φυλακή κατάφερε να βγάλει κρυφά τα απομνημονεύματά του που εκδόθηκαν πριν από δύο χρόνια με τον τίτλο «Το ένστικτο του θανάτου». Ο ηθοποιός Ζάν Πώλ Μπελμοντό πλήρωσε πάνω από 100.000 δολάρια για τα κινηματογραφικά δικαιώματα του βιβλίου.

2 Νοέμβρη 1980

Έκλεισε 1 χρόνος από την άγρια και στυγερή δολοφονία του Ζάκ Μεσρίν μέσω τή καρδιά του Παρισιού. Τιμώντας τή μνήμη ενός συντρόφου αγωνιστή ενάντια στο άπάνθρωπο και εξοντωτικό «σοφρωνιστικό σύστημα» —μετά από τήν τελευταία του απόδραση από τίς φυλακές «ύψι-

στης ασφαλείας» Λά Σαντέ τό Μάιο του 1978, όπου έβγαλε 5 χρόνια, είχε βάλει σά σκοπό του και είχε ξεκινήσει μιά προσπάθεια για τήν καταστροφή των φυλακών «ύψι-στης ασφαλείας» — μεταφράσαμε και δημοσιεύουμε τόν πρόλογο του βιβλίου πού έγραψε μέσα: « Τό ένστικτο του θανάτου».

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σέ τί χρησιμεύει νά κλαῖς τόν ἥλιο.
Τά δάκρυσά σου θά σ' ἐμποδίσουν νά δεῖς τ' ἀστέρια

Καί τώρα περιμενω...

Τί σημασία ἔχει ἡ δικαστική ἀπόφαση; Δέ θάναί παρὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ζωῆς πού μόνος μου διάλεξα νά ζήσω. Μπροστά στούς δικαστές μου, δέ θά σκύψω τό κεφάλι. Θ' ἀναλάβω ὅλη τήν εὐθύνη καί θά δεχτῶ νά πληρώσω τό ἀντίτιμο.

Μέσα σ' αὐτό τό βιβλίό καταδίκασα ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό μου. Εἶναι τό χειρότερό μου κατηγορητήριο. Γράφοντάς το ἀρνήθηκα νά ἐξαπατήσω. Ἐξίσου σκληρό μέ τήν ἀλήθεια μου, δέ φοβᾶμαι νά τήν κοιτάζω κατάφατσα. Σέ ποιά στιγμή τῆς ζωῆς μου ἔγινα αὐτό πού εἶμαι σήμερα; Μοῦ εἶναι ἄγνωστο. Ποιό ρήγμα δημιουργήθηκε γιά νά φτάσω νά μή σέβομαι πιά τή ζωή; Πιθανό μερικοί νά μοῦ βροῦν δικαιολογίες;... Δέ βρίσκω καμιά γιά μένανε. Δέ θέλω νά κάνω μήνυση στήν κοινωνία· μοῦ φτάνει νά κάνω στόν ἑαυτό μου· ὁ ἄνθρωπος καμιά φορά εἶναι ὁ καλύτερος κριτής τοῦ ἑαυτοῦ του. Ξέρω πώς οἱ πόρτες τῆς ἐλευθερίας θά μοῦ εἶναι ἰσόβια κλειστές. Θά προτιμοῦσα τό θάνατο... κι ὁμως ἔχω ὀρεξη γιά ζωή.

Ἀπό τότε πού ἤμουνα παιδί ἄνοιξα τά μάτια μου στό θάνατο καί στή βία. Διαισθάνθηκα τή μάχη στήν ὁποία ρίχνονταν οἱ ὄριμοι στό ὄνομα τῶν ἐλευθεριῶν. Ὅταν ἀνδρώθηκα ρίχτηκα στή μάχη μόνος μου. Ἄλλος πόλεμος... ἄλλη βία. Ἡ μαζική ἀνθρωποκτονία εἶναι δοξασμένη ἂν διαπράττεται μέ τήν ὑπόκρουση τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου. Οἱ πόλεμοι πού ἔζησα, οἱ πόλεμοι πού μοῦ διηγήθηκαν, οἱ πόλεμοι πού διαισθάνθηκα δέ μοῦ ἔδωσαν τό παράδειγμα τοῦ σεβασμοῦ τῆς ζωῆς. Δέν κατάφεραν παρὰ νά νομιμοποιήσουν τό φόνο στά μάτια μου. Ὅπλισαν τό χέρι μου μέ τή συνοδεία τῆς «Μασσαλιώτιδας» καί αὐτό τό χέρι δέθηκε μέ τό ὄπλο. Μοῦ ἔμαθαν τή βία καί τή βρῆκα τοῦ γούστου μου.

Ἀπό τότε πού εἶδα τό φῶς τῆς μέρας οἱ ἄνθρωποι σ' ὅλον τόν κόσμο σφάζονται, δολοφονοῦνται, προδίδονται, καταπατοῦν τοὺς ὅρκους τους σ' ὄνομα ἐνός ἰδανικοῦ πού ἐφεύρισκαν γιά νά δικαιολογήσουν τίς πράξεις τους. Λοιπόν σήμερα, μπροστά στούς δικαστές μου, μπροστά στούς κατήγορούς μου, θά μείνω ψυχρός, ἂν μοῦ μιλήσουν γιά σεβασμό τῆς ζωῆς. Γιατί ὁ ἄνθρωπος εἶναι λύκος γιά τό συνάνθρωπο· κι ἂν καμιά φορά ξεσηκώνεται γιά ν' ἀποδώσει δικαιοσύνη δέν εἶναι γι' αὐτό λιγότερο λύκος, ὅπως κι αὐτός πού ἐξουσιοδοτήθηκε νά δικάζει. Δέν ἔκανα παρὰ ἓνα προσωπικό πόλεμο σ' ἓνα χῶρο πού δέν εἶναι κι ἂν τοὺς πῶ πολυάνθρωπους. Αὐτός ὁ χῶρος ἔχει τοὺς νόμους του... Μέχρι σήμερα ποτέ μου δέν εἶδα ἓνα πολίτη (...) νά κλάψει γιά τόν θάνατο ἐνός ἀλήτη. Δέν τοῦ ἀναγνωρίζω λοιπὸν κανένα δικαίωμα δικαιοσύνης σχετικά μέ τοὺς λογαριασμούς πού κανονίζουμε μεταξύ μας. Κι ἂν ἔκλεψα, δέν στέρησα ποτέ φτωχοῦς. Τίς περισσότερες ἐπιθέσεις μου τίς ἔκανα σέ τράπεζες ἢ ἐπιχειρήσεις. Ποτέ μου δέ χρησιμοποίησα βία γιά ταμία ἢ συνοδό χρηματαποστολῆς καί πιστεύω πώς πάντα δούλεψα καθαρά. Οὔτε βίασα, οὔτε σέ ἡλικιωμένους ἐπιτέθηκα, οὔτε γυναῖκα ἐκμεταλλεύτηκα. Κι ἂν ἀφοσιώθηκα στήν περιπέτεια, τῶκα γιὰτί ἀγαποῦσα τόν κίνδυνο. Κι ἂν ἄνθρωποι ἔχασαν τή ζωή τους ἀπό τίς σφαῖρες μου, τῶκα γιὰτί ἔπρεπε νά διαλέξω ἀνάμεσα στή ζωή τους καί στή δική μου. Τό ρίσκαρην ἀντιμετωπίζοντας ἓναν ὀπλισμένο, τό ἴδιο ὅπως κι ἐγώ... , , ,.

Στή δράση ἤμουν πάντα ὁ πρῶτος. Οἱ ἀληθινοί φίλοι μου μπορούσαν πάντα νά ὑπολογίζουν σέ μένα. Δέν ἔστησα ποτέ σέ ραντεβού.

Ἀν ἀπὸ τό λεξιλόγιό μου διάγραψα τή λέξη «οἶκτος» τῶκα γιὰτί παραεῖδα ἀδικίες, παραεῖδα ἀνθρώπους νά σαπίζουν στίς φυλακές, παραεῖδα ἀνθρώπους νά καταστρέφουν τόν ἄνθρωπο.

Δυὸ φορές στή ζωή μου θέλησα ν' ἀλλάξω πορεία καί νά πάω μέ τήν κοινωνία καί μέ τοὺς νόμους τῆς, πρὶν φτάσω στό δρόμο χωρίς ἐπιστροφή. Ἀπότυχα, γιὰτί ὁ ἄνθρωπος πού διαβαίνει τίς πύλες τῆς φυλακῆς σημαδεύεται ἰσόβια ὅ,τι καί ἂν κάνει γιά τήν ἐπανασύνδεσή

του μέ την κοινωνία. 'Η κοινωνία είναι εκδικητική... Ένας τέως κατάδικος δέν ξεχρεώνει ποτέ κι όταν ακόμη έχει ξεπληρώσει τό χρέος... Θά του επιβάλλουν απαγόρευση παραμονής, θά του άρνηθοῦν τό δικαίωμα ψήφου, αλλά θά τόν αναγκάσουν νά πληρώσει τούς φόρους του καί θά τόν επιστρατεύσουν άν γίνει πόλεμος. Θά του άναγνωρίσουν τό δικαίωμα νά πληρώσει καί νά πεθάνει γιά τήν πατρίδα του... Όχι όμως τό δικαίωμα νά διαλέξει τό είδος της κοινωνίας στήν όποία θάθελε νά ζήσει. 'Αφού τόν στέρησαν από τά πολιτικά του δικαιώματα θά μείνει πάντα ένας «πρώην κρατούμενος». 'Ο άνθρωπος πού του άρνοῦνται τό δικαίωμα ν' άποφασίζει δέν είναι παρά ύπόλειμμα ανθρώπου. Θά ύποταχτεί ή θά έπαναστατήσει.

Μετά από δύο άποτυχίες διάλεξα τήν εξέγερση κι από τή μέρα εκείνη οί απαγορεύσεις της κοινωνίας δέν είχαν πιά καμιά σημασία γιά μένα. Παραβίασα τούς νόμους μέ ευχαρίστηση κι έζησα εκτός νόμου. Πήρα από τήν τσέπη μου τό δικαίωμα νά παίρνω. Ξεπέρασα κάθε όριο, γιατί δέν είχα πιά κανένα, όπως τό έχω κι όλας πεί.

'Εκτός νόμου... 'Η κοινωνία έχασε κάθε έπιρροή πάνω μου καί μ' έκανε «άτρόμητο» στίς ποινικές της κυρώσεις. 'Αν της άναγνωρίζω τό δικαίωμα νά μέ καταδικάσει δέν της άναγνωρίζω τό δικαίωμα νά μέ κρίνει. Στήν πραγματικότητα καταδίκασα ό ίδιος τόν έαυτό μου τήν ήμέρα πού έπιασα όπλο στό χέρι μου καί τό χρησιμοποίησα. Δέν έχω τύψεις, ούτε μετανοιώνω. 'Ομως κάνω τήν ευχή αὐτή ή κοινωνία νά στρέψει τήν προσοχή της στήν τύχη τών νεαρών εγκληματιών πού σαπίζουν άνώφελα στίς φυλακές. Τό άδίκημα δέ δικαιολογεί πάντα τήν τιμωρία. 'Η φυλακή είναι τό σχολείο του εγκλήματος. 'Ακαταπόνητα κατασκευάζει τούς Μερσίν καί τούς Βιλλονέ του αύριο. Αὐτοί οί νέοι έχουν ανάγκη από μιάν έλπίδα. Τό χέρι πού άπλώνεται είναι πιο άποτελεσματικό από τήν άλυσίδα. Τό κλείσιμο της πόρτας ενός κελιου δέ θά λύσει τό πρόβλημα της άρχικης ρίζας του κακού.

'Από τή φυλακή στή ζωή...στό θάνατο, ή δικαστική άπόφαση μ' άφήνει αδιάφορο. Τήν άληθινή καταδίκη μου θά τή διαβάσω σέ κάθε έπισκεπτήριο στά μάτια της κόρης μου καί κεϊ...θά γνωρίσω τή θλίψη.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

Τῇ Δευτέρᾳ 2 Φλεβάρη, πιάστηκαν στὸν Περισσὸ ὁ Γάτσιος Λάμπρος καὶ δύο κοπέλες μέ τὴν κατηγορίαν "ὅτι γράφουν ἀναρχικὰ συνθήματα καὶ σπάγαν τζάμια στ' ὁ γυμνάσιον τῆς Νέας Ἰωνίας". Στὸ τμήμα τοῦ Περισσοῦ βασανίστηκε ὁ Γάτσιος μέ φάλαγγα καὶ ἔχει κακώσεις σ' ὅλο του τὸ σῶμα ἀπὸ χοντρὸ καλῶδιον, ἐνῶ μέ πένσα τοῦ τραβοῦσαν τὴ γλῶσσα γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ (ποιοὶ "ἄλλοι ἦτάν μαζί του), καὶ νὰ παραδεχτεῖ τὴν κατηγορίαν. Τὰ βασανιστήρια συνεχίστηκαν μέχρι τῆς ἑπτὰ τοῦ πρωῒ. Στὸ σῶμα του ὑπάρχουν ἐμφανῆ σημάδια ἀπὸ τὸν ξυλοδαρμόν. Τῆς κοπέλες τῆς χτυποῦσαν καὶ τοὺς πρᾶβοῦσαν τὰ μαλλιά συνεχίζοντας μέ ἐκβιασμούς ὅπως: ζητοῦσαν νὰ εἶναι παρόντες καὶ οἱ ἀσφαλῖτες στὴν τουαλέτα, τοὺς βάζανε χέρι, κλπ. Ἡ δημοκρατία δείχνει τὸ πραγματικὸν τῆς πράσωπα βασανίζοντας τοὺς κρατούμενους. Ἡ ἀντίστασή μας στὴν κρατικὴ βία εἶναι ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ σταματήσουν τὰ βασανιστήρια καὶ οἱ ξυλοδαρμοὶ τῶν κρατουμένων.

Ἡ ΔΙΚΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΦΛΕΒΑΡΗ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΣΤΟΝ ΗΛ. ΣΤΑΘΜΟ ΠΕΡΙΣΣΟΥ, ΠΕΜΠΤΗ, 5 μ.μ.
ΠΟΛΙΤΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

Οἱ συνθήκες μέσα στίς Ἑλληνικές Φυλακές εἶναι ἀθλίες. Ἡ ἐπιβίωση εἶναι δύσκολη. Τό φαγητό ἀρχίζει ἀπό νερόβραστες πατάτες καί ξαναγυρίζει στά ἴδια. Τό κρύο τό χειμῶνα σοῦ τσακίζει τά κόκαλα. Τό τσιγάρο πολύτιμο πετράδι. Πολλοί παθαίνουν ἀποβιταμίνωση, ρευματισμούς, βρογχοπνευμονίες καί ἔλκη.

Ὅλοι ἐσεῖς πού συγκινίσαστε ἀπό τή κατάσταση αὐτή, μή μένετε μόνο στά δάκρυα, στούς ἀφορισμούς καί στίς κατάρες.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΘΕΙΤΕ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ

Χωρίς δέμα, ροῦχα, φαῖ καί λεφτά ἀπ' ἔξω, κανένας κρατούμενος δέν τή βγάζει καθαρή. Καί κανεῖς ἄς μὴν ἀποκοιμῆται μέ τή βόλεψή του. Οἱ φυλακές σήμερα ἐξοντώνουν τοὺς «ποινικούς», τοὺς «περιθωριακὰ» ἐξεγερμένους τῆς φτώχειας καί τῆς μιζέριας. Αὐριο θά ἐξοντώνουν καί ὅποιονδήποτε «κοινωνικά» ἐξεγερμένο.

Ἐξ ἄλλου γι' αὐτό τό σκοπό γεννήθηκαν. Γιά νά προστατεύουν τό κεφάλαιο κι ὄχι τή φτωχολογία.